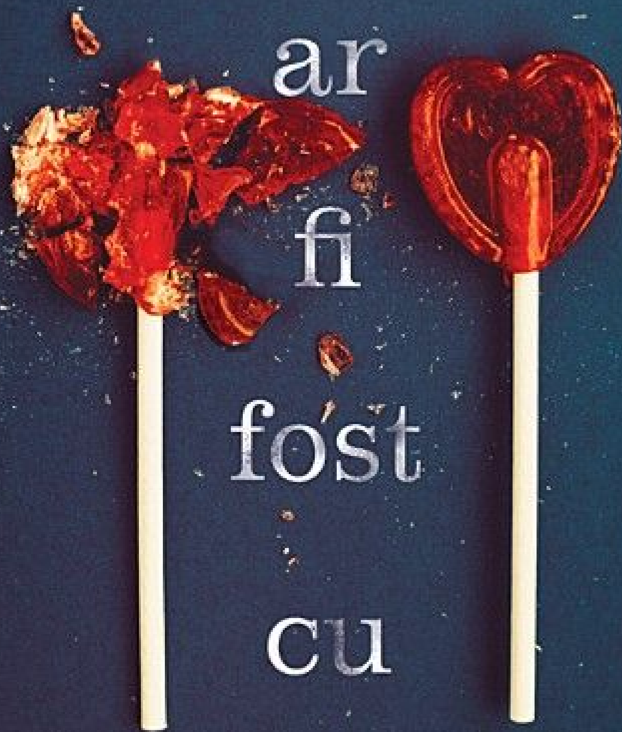
LAURA NOWLI

YOUNG ADULT

Dacă

mine

Laura Nowlin

Dacă ar fi fost cu mine

Traducere din limba engleză de

Irina Stoica

EDITURA TREI

2023

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

Autor: Laura Nowlin

Titlul original: If He Had Been With Me

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2095-6
ISBN (EPUB): 978-606-40-2146-5

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Mihaela Stan

Design copertă: Belle & Bird Design
Ilustrație copertă: ©Helena G.M. / Arcangel

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Irina Muşătoiu

Pentru soțul meu, Robert;
Fără tine, nu aş fi ştiut să scriu despre
dragostea adevărată

unu

Nu eram cu Finny în acea noapte de august, dar imaginația mi-a gravat atât de adânc scena în minte, încât îmi pare o amintire.

Ploua, bineînțeles, şi el era cu Sylvie Whitehouse, iubita lui, în maşina roşie pe care tatăl lui i-o făcuse cadou când împlinise şaisprezece ani. Peste doar câteva săptămâni urma să împlinească nouăsprezece.

Se certau. Nimeni nu spune de ce. Oamenilor nu li se pare un detaliu important în povestea asta. Ce nu ştiu ei e că mai există şi o altă poveste. Povestea care se ascunde sub şi printre detaliile celei pe care ei o văd. Ce nu ştiu ei, motivul certei lor, este esențial pentru povestea mea.

Pot să-mi imaginez scena – strada udă, girofarul ambulanței, maşinile de poliție care gonesc prin întunericul nopții, avertizându-i pe trecători: a avut loc o catastrofă, vă rugăm să conduceți cu atenție. O văd pe Sylvie cocoşată pe bancheta din spate a maşinii de poliție, lovind agitată cu picioarele asfaltul ud în timp ce vorbeşte. Nu o aud, dar o văd cum le spune polițiştilor motivul pentru care se certau şi eu ştiu, ştiu, ştiu, ştiu. Dacă ar fi fost cu mine, totul ar fi fost diferit.

Parcă îi văd în maşină, înainte de accident – ploaia torențială, lumea şi asfaltul atât de ud şi de alunecos, încât pare să fi fost uns cu ulei, special pentru ei. Se mişcă lin în

noapte, din păcate sunt împreună şi se ceartă. Finny se încruntă. Nu e atent. Nu se gândeşte la ploaie sau la maşină ori la şoseaua udă de sub ei. Se gândeşte la cearta cu Sylvie. Se gândeşte la motivul certei şi maşina brusc derapează spre dreapta, făcându-l să tresară. Mi-o imaginez pe Sylvie țipând şi pe Finny încercând să facă ceva şi învârtind prea mult de volan.

Finny poartă centura de siguranță. Nu are nicio vină. Sylvie nu poartă. Când se ciocnesc, ea zboară prin parbriz spre cerul nopții şi, în mod incredibil, miraculos, se alege doar cu câteva tăieturi pe față şi pe brațe. Deşi e adevărat, e greu de imaginat, atât de greu încât nici măcar eu nu pot să-mi reprezint scena asta în minte. Pot să văd doar momentul de după, momentul în care pluteşte prin aer, brațele, care par să i se mişte cu încetinitorul, părul, murdar pe alocuri de sânge şi udat de ploaie, care îi flutură ca al unei sirene, gura deschisă şi buzele rotunjite într-un țipăt de panică, întunericul umed care îi înconjoară silueta perfectă.

Sylvie aterizează lovindu-se de asfalt cu un bufnet puternic şi îşi pierde cunoştința.

Zace pe jos, chircită. Finny e teafăr. Respiră greu şi, în stare de şoc şi confuz, se holbează în întunericul nopții. E rândul lui să plutească. Nu-i trece niciun gând prin minte. Nu simte nimic, nu se gândeşte la nimic; există, perfect şi nevătămat. Nici măcar nu aude ploaia.

Rămâi, îi şoptesc. *Rămâi în maşină. Rămâi în momentul ăsta.*

Dar, bineînțeles, nu se întâmplă aşa.

doi

Phineas Smith este băiatul mătuşii Angelina. Mătuşa Angelina nu este, de fapt, mătuşa mea, este prietenă cu mama din copilărie, sunt şi acum cele mai bune prietene – şi vecine. Mamele noastre au fost însărcinate în acelaşi timp, într-o primăvară şi o vară de acum mulți ani. Mama mea era deja căsătorită de mai bine de un an cu iubitul ei din liceu, pozele de la nunta lor stăteau aranjate frumos în casa lor din suburbie. Tatăl meu era – încă este – mai mereu plecat cu munca, dar pe mama n-o deranja asta prea mult, o avea pe Angelina. Angelina rămăsese însărcinată cu iubitul ei. Bărbatul respectiv era căsătorit, bogat şi mult prea în vârstă pentru ea. În plus, refuzase să creadă că era copilul lui. A fost obligat să se supună unui test de paternitate la câteva săptămâni după ce s-a născut Phineas şi de-abia atunci a făcut un gest corect – i-a cumpărat mătuşii Angelina casa de lângă cea a mamei, dar, după ce scria cecul lunar pentru pensia alimentară, se prefăcea timp de treizeci de zile că nici ea şi nici copilul nu există.

Mama nu lucra, dar mătuşa Angelina preda arte plastice la Vogt, şcoala primară de peste drum, aşa că şi-au petrecut toată vara împreună. Ne-au povestit că, în vara în care erau însărcinate, mătuşa Angelina mergea de la casa ei de pe Church Street – cu burta mare, grea, ieşită în afară, ca şi cum ar fi deschis drumul – până la casa noastră mare, în stil victorian, de pe Elizabeth Street şi că petreceau toată ziua împreună, pe terasa din spate, cu picioarele sprijinite de balustradă. Beau limonadă sau ceai rece şi intrau în casă doar ca să se uite la *I Love Lucy* după-amiaza. Stăteau lipite una de cealaltă, ca eu şi Finny să putem să ne lovim cu picioruşele, ca şi cum am fi fost gemeni.

Toată vara şi-au făcut planuri pentru noi.

Phineas s-a născut primul, pe 21 septembrie. O săptămână mai târziu, ca şi cum mi-ar fi lipsit cel care mă lovea, am apărut şi eu.

În septembrie, oamenii spun că anotimpul lor preferat e toamna. Nu zic asta în nicio altă lună din an. Uită însă că septembrie este, de fapt, o lună de vară. În St. Louis, ar trebui să fie evident. Frunzele sunt în continuare verzi şi afară e cald, dar oamenii se apucă să-şi decoreze uşile de la intrare cu sperietori de ciori. Când frunzele încep să-şi schimbe culorile şi vremea se răceşte la final de octombrie, deja s-au săturat de toamnă şi se gândesc la Crăciun. Nu se opresc niciodată; nu se întreabă niciodată dacă nu cumva le au deja pe toate.

Mama m-a botezat Autumn[1]. Oamenii îmi zic mereu „A, ce nume frumos”, dar par să-l uite imediat, fără să se gândească la ce ar trebui să însemne cuvântul ăsta pentru ei, nuanțe de roşu, schimbare şi moarte.

Phineas mi-a înțeles cu adevărat numele înaintea mea. Numele meu avea ceva ce lipsea din al lui, nişte legături, un înțeles, o poveste. M-a surprins să văd cât de dezamăgit a fost în clasa a patra, când ne-am căutat cu toții semnificația numelui în diverse cărți. Fiecare carte prezenta semnificația şi originea numelui său în mod diferit: şarpe, nubian, oracol, ebraic, arab, origine necunoscută. Numele meu însemna exact ce se înțelegea din prima; nu era nimic de descoperit. Mie mi se părea că, dacă semnificația şi originea unui nume sunt necunoscute, asta n-avea cum să fie o dezamăgire. Nu am priceput atunci că un băiat crescut fără tată tânjea după semnificație şi origine.

---

[1] „Toamnă” (*N.t.*).

Au fost atât de multe lucruri pe care nu le-am înțeles despre el în decursul anilor, dar acum totul are sens, normal că are sens, normal, normal.

Am crescut în Ferguson: o mică suburbie a oraşului St. Louis, cu case victoriene, biserici de cărămidă şi un centru mic şi cochet, cu magazine deținute de aceleaşi familii, generație după generație. Presupun că a fost o copilărie fericită.

Eram diferită şi puțin ciudată şi nu aveam niciun alt prieten, în afară de Finny. El ar fi putut să aibă şi alți prieteni apropiați, dacă ar fi vrut; era bun la sport şi nu avea nimic ciudat. Era simpatic şi timid şi toată lumea îl plăcea. Fetele se îndrăgosteau de el. Băieții îl alegeau primul când se stabileau echipele la sport. Profesorii îl puneau mereu să răspundă.

Eu voiam să aflu mai multe despre procesele vrăjitoarelor din Salem, pentru cursul de istorie. Citeam cărți pe ascuns în timpul orelor şi refuzam să mănânc colțul din stânga jos din orice sendviş. Credeam că ornitorincii sunt o conspirație guvernamentală. Nu puteam să fac roata şi nici să lovesc cu mâna ori piciorul vreo minge sau să servesc în jocurile cu mingea. În clasa a treia, m-am autodeclarat feministă. În timpul Săptămânii Meseriilor din clasa a cincea, le-am spus colegilor şi profesoarei că visul meu era să mă mut la New York, să port helancă neagră, să stau în cafenele toată ziua, să mă gândesc la lucruri profunde şi să inventez poveşti.

După câteva clipe de confuzie, doamna Morgansen a adăugat *Scriitor independent* sub poza mea polaroid, pe care a pus-o pe peretele cu viitori profesori şi fotbalişti. După ce m-am consultat cu ea, am fost şi eu de acord că era destul de bine. Cred că se simțea mulțumită că reuşise să-mi găsească o etichetă, dar uneori mă întreb dacă i-ar fi păsat la fel de mult în cazul în care aş fi fost şi urâțică, nu doar ciudată.

Toată viața oamenii mi-au zis că sunt frumoasă. Mai degrabă adulții, decât ceilalți copii. Mi-o spuneau când mă vedeau pentru prima dată, şi-o spuneau în şoaptă unii altora când credeau că nu sunt atentă. A devenit un lucru pe care îl ştiam despre mine, aşa cum ştiam că al doilea prenume al meu e Rose sau că sunt stângace. Eram frumoasă.

Nu că m-ar fi ajutat cu ceva. Toți adulții credeau că îmi e de folos sau că măcar ar trebui, dar, cât am fost copil, frumusețea mea i-a bucurat mai degrabă pe adulții din jur decât pe mine.

Pentru ceilalți copii, trăsătura mea definitorie era un alt lucru pe care a trebuit să-l accept pur şi simplu – eram o ciudată.

Nu am încercat niciodată să fiu ciudată şi uram faptul că mă vedeau aşa. Parcă m-aş fi născut fără capacitatea de a înțelege dacă lucrurile pe care urma să le spun sau să le fac erau ciudate, aşa că nu puteam decât să fiu întotdeauna „eu". Mă consola prea puțin faptul că eram „frumoasă".

Finny a fost mereu de partea mea; se lua de oricine mă tachina, le închidea gura celor care mă necăjeau şi mă alegea mereu prima în echipa lui, la orele de sport.

Toată lumea considera că eram a lui Finny şi că noi doi eram împreună. Colegii noştri nu prea înțelegeau exact de ce, dar măcar ne lăsau în pace. Şi eu eram fericită, îl aveam pe Finny.

Rareori ne aflam departe unul de altul. În pauze eu stăteam pe un povârniş şi citeam, iar Finny juca kickball cu băieții pe terenul de alături. Lucram la toate proiectele de echipă împreună. Ne duceam acasă împreună şi mergeam la colindat împreună. Ne făceam temele unul lângă celălalt la masa din bucătărie. Tata fiind plecat mai mereu, mamele se invitau reciproc la cină. O săptămână trecea uşor cu Finny alături, ne despărțeam doar când dormeam, dar chiar şi

atunci ne duceam la culcare ştiind că nu suntem prea departe unul de celălalt.

În amintirile mele din copilărie, văd mai întâi vara. Lumina jucăuşă şi frunzele verzi. Eu şi Finny ne ascundem prin tufişuri şi prin copaci. Toamna sunt zilele noastre de naştere şi mergem împreună la şcoală în lumina aurie. El şi mama lui petrec Crăciunul la noi. Tata apare şi el. Tatăl lui Finny îi trimite câte un cadou scump şi nemaipomenit. Un set pentru experimente de chimie. Crose de golf personalizate. Finny ridică din umeri şi le pune deoparte. Iarna înseamnă un vârtej de alb şi mâini ascunse în buzunare. Finny mă salvează când ceilalţi copii vor să arunce cu bulgări de zăpadă în mine. Ne dăm cu sania sau stăm în casă. Primăvara e un tablou verde-deschis şi eu stau în tribune în timp ce Finny joacă fotbal.

Am început să mă gândesc la toate aceste momente ca la „Înainte”.

trei

Merg spre staţia de autobuz, cu ghiozdanul pe umăr. S-au strâns deja câţiva copii acolo, dar nu-şi dau atenţie unii altora. Îmi ţin privirea în pământ. Am cizmele vopsite cu argintiu. Părul şi unghiile sunt negre. Mă opresc în colţ şi stau deoparte. Nimeni nu zice nimic.

Staţia de autobuz e în vârful unui deal mare de pe Darst Road. Eu şi Finny obişnuiam să coborâm cu bicicleta pe deal. Mie mi-era mereu frică. Lui Finny, niciodată.

Mă uit la ceilalți copii, deşi mă prefac că nu-i bag în seamă. Suntem şapte cu totul. Pe unii îi recunosc din gimnaziu sau chiar din şcoala primară, pe alții nu îi ştiu.

E prima mea zi de liceu.

Îmi las din nou privirea în pământ şi studiez tivul deşirat al rochiei mele negre. Am tăiat dantela cu o unghieră săptămâna trecută. Mama zice că pot să mă îmbrac cum vreau, atâta vreme cât am note bune. Dar nu cred că-şi imaginează că n-o să fiu una dintre fetele populare anul ăsta.

În ultima zi de şcoală, eu şi Sasha am mers la magazin şi am stat o oră să alegem vopsea de păr. Ea voia să mă vopsească roşcat, datorită numelui meu. Mie mi s-a părut cam penibil, dar nu i-am zis nimic; de când am fost date afară din Clică, Sasha e singura mea prietenă.

— Bună, zice cineva.

Toată lumea îşi ridică brusc privirea. Finny stă lângă noi, înalt, blond şi suficient de chipeş încât să apară într-un catalog de modă. Toată lumea se uită repede în altă parte.

— Bună, se aude o voce de fată.

E undeva în spatele meu şi nu o văd. Ar fi trebuit să-i răspund şi eu lui Finny, dar am prea multe emoții ca să pot să zic ceva.

*

Aseară, mamele au organizat la el acasă ceea ce ele numesc „grătarul de sfârşit de vară”. În timp ce ele se ocupau de mâncare, eu stăteam pe terasa din spate şi mă uitam la Finny cum lovea o minge de gard. Mă gândeam la o povestire pe care o începusem cu o zi înainte, prima mea încercare de a scrie o poveste de dragoste în stil gotic. Mă gândisem deja la un final cât de poate de tragic şi acum încercam să stabilesc detaliile nenorocirilor prin care trece personajul principal, în timp ce mă uitam la el cum se joacă.

Când ne-au trimis să luăm farfuriile de carton din bucătărie, în sfârşit a vorbit cu mine.

— De ce te-ai vopsit? m-a întrebat.

— Nu ştiu, i-am răspuns.

Dacă m-ar fi întrebat cineva de ce eu şi Finny nu mai suntem prieteni, aş fi zis că a fost un accident. Mamele noastre ar fi zis că ne-am îndepărtat în ultimii ani. Nu ştiu ce ar fi zis Finny.

În şcoala primară, toată lumea se gândea că prietenia noastră e neobişnuită, dar o accepta. În gimnaziu părea bizar că suntem prieteni şi inițial a trebuit să le explicăm colegilor de ce, dar am început să ne vedem din ce în ce mai rar, deci nici n-a mai fost nevoie de explicații.

Din cine ştie ce motiv, ciudățenia mea a devenit acceptabilă şi, în primul semestru din clasa a şaptea, am ajuns una dintre fetele populare. Ne ziceam Clica. În fiecare zi mâncam la prânz împreună, după care ne duceam la toaletă şi ne periam părul. În fiecare săptămână ne dădeam cu ojă de aceeaşi culoare. Aveam porecle secrete şi brățări ale prieteniei. Nu eram obişnuită să fiu admirată sau invidiată ori să am prietene şi, cu toate că Înainte Finny îmi fusese mereu suficient, m-am bucurat de popularitatea asta de parcă aş fi râvnit la ea ani întregi.

Finny a intrat într-un grup de băieți mai tocilari, dar nu într-atât încât să se ia lumea de ei şi mereu îi făceam cu mâna când îl vedeam la şcoală. El îmi răspundea la salut de fiecare dată.

Mergeam la cursuri diferite, ceea ce însemna că aveam teme diferite. După câteva săptămâni, am încetat să mai învățăm împreună şi am început să-l văd mai rar. Să fii una dintre fetele populare îți ocupă mult timp. După şcoală voiau să mă duc pe la ele, să ne uităm la filme sau să ne aranjăm părul. În weekend, mergeam la cumpărături.

Când se întâmpla să mă mai văd cu Finny, nu prea mai aveam despre ce să vorbim. Fiecare moment petrecut în tăcere era o altă cărămidă pusă la zidul care se ridica între noi.

Am încetat să mai fim prieteni.

Dar nu a fost o alegere. Nu cu adevărat.

*

Mă uit la cizmele mele argintii şi la dantela deşirată când autobuzul opreşte în staţie. Toţi ne îndreptăm spre maşină, cu capul în pământ. Tot în tăcere ne urcăm în autobuz, unde toată lumea vorbeşte. Deşi nu aveam niciun motiv să cred că Sasha nu va fi acolo, răsuflu uşurată când o văd pe o banchetă din mijloc. Poartă un tricou negru şi e dată cu dermatograf negru.

— Bună, îi zic în timp ce mă aşez lângă ea şi îmi pun ghiozdanul în poală.

— Bună, îmi răspunde.

Din moment ce n-am lăsat-o să mă facă roşcată, s-a vopsit ea într-o culoare nefirească.

Ne zâmbim. Transformarea noastră e completă. Oarecum.

*

Pot să spun *exact* de ce eu şi Sasha nu mai eram prietene cu Alexis Myers sau cu celelalte fete.

Nu m-am dus la probe pentru echipa de majorete.

Voiam s-o fac. Voiam să fiu majoretă. Voiam să fiu populară, să fiu iubita unui jucător de fotbal – ăsta e sportul popular la liceul McClure, nu fotbalul american – şi să fac orice presupunea apartenenţa la Clică. Dar nu am putut să inventez o coregrafie şi s-o execut singură la probe, şi asta a fost.

Alexis, Taylor şi Victoria au intrat toate în echipă, dar nu şi Sasha. N-am fost date afară din Clică în mod oficial, dar la prânz vorbeau doar despre tabăra de majorete şi despre fetele mai mari care păreau aşaaaaaa de drăguțe.

În ultima zi de şcoală, Alexis, Taylor şi Victoria au apărut la şcoală cu părul împletit. Nu ne-au spus şi nouă că era zi de cozi împletite. Obişnuiam să ne împletim părul toate în aceeaşi zi. Când le-am întrebat la prânz de ce nu ne-au anunțat şi pe noi, doar s-au uitat una la alta şi au început să chicotească. M-am gândit că şi-au dat seama până la urmă de adevărul pe care îl țineam ascuns; eram o Fată Frumuşică, dar nu şi o Fată Populară. Eram diferită. Eram altfel. Aşa că am decis să renunț şi să redevin Fata Ciudată, iar Sasha s-a luat după mine.

*

În autobuz, Sasha se apleacă spre mine şi îmi spune:

— Arăți cool.

— Şi tu, îi răspund.

Dau să mă întorc şi văd o fată care poartă uniforma albastru cu roşu. Părul blond îi flutură într-o coadă la spate. Simt cum mă cuprinde gelozia când văd că se aşază lângă Finny. Până la finalul lunii vor începe deja să iasă împreună şi mama îmi va spune că Finny a cunoscut-o pe Sylvie Whitehouse la şcoală, în timp ce el era la un antrenament de fotbal şi ea era cu echipa de majorete.

— Ce crezi că o să zică lumea? întreabă Sasha.

Mai că îmi vine să-i spun să nu fie aşa de fraieră.

— Nu ştiu, îi răspund.

patru

În primele zile, eu şi Sasha mâncăm de prânz singure, pe ceea ce încep să numesc Scările spre Nicăieri. Treptele de ciment coboară din curtea din faţa liceului, pe un deal, spre un câmp plin de iarbă şi buruieni, care nu mai e folosit deloc.

Alexis şi celelalte fete îşi poartă uniformele de majorete şi zâmbesc cu subînţeles de fiecare dată când ne văd, de parcă noul nostru look li se pare ostil. O fată nouă, Sylvie, care s-a transferat recent de la Şcoala Catolică St. John, stă la masa lor. Aproape toţi elevii din clasa a noua vin de la acelaşi gimnaziu, dar mai apar şi câţiva copii catolici, ai căror părinţi nu şi-au mai permis să plătească taxele la un liceu privat. Copiii ăştia au avut aceiaşi colegi de la grădiniţă şi acum par pierduţi şi confuzi în marea de elevi de la liceul McClure High. Primele zile de şcoală sunt mereu jenante, până când toată lumea îşi găseşte locul. Încet-încet, fiecare îşi formează propriile legături şi începe să apară un tipar care va fi respectat tot restul anului, poate chiar tot restul liceului.

Sasha a cunoscut o fată de la St. John care poartă la gât şi o cruciuliţă, şi un craniu, pe acelaşi lanţ. Sunt colege la ora de sport şi aleargă umăr la umăr câteva zile, până când Sasha o invită să stea cu noi. O cheamă Brooke şi îl aduce cu ea şi pe iubitul ei, Noah, şi pe verişorul ei, Jamie. A doua zi, apar mai mulţi oameni – prietenul nu ştiu cui, cineva coleg cu altcineva care pare cool. Curând, avem un adevărat grup pe Scările spre Nicăieri. Unii pleacă după câteva zile, când descoperă alte grupuri, câţiva rămân. La finalul celei de-a doua săptămâni de şcoală, pe Scările spre Nicăieri se formează o gaşcă de prieteni.

Suntem patru fete şi trei băieți. Brooke şi Noah sunt deja împreună şi foarte devotați unul altuia. Chiar seamănă, sunt amândoi bruneți şi pistruiați şi, când râd, fac mici riduri la coada ochilor.

Asta înseamnă că eu, Sasha şi Angie concurăm pentru Jamie şi Alex. Angie, blondă şi puțin mai plinuță, e în continuare îndrăgostită de un băiat de la fosta ei şcoală. Alex are ochi frumoşi, dar e scund şi cam amețit, încă puțin imatur. Din modul în care Sasha se uită la Jamie, îmi dau seama că ne vom lupta pentru el.

Prima dată când l-am văzut pe Jamie, am simțit fluturi în stomac: are ochii verzi şi nişte gene imposibil de lungi. Pe lângă asta, are părul negru, puțin cârlionțat şi foarte ciufulit. E înalt, slab şi palid.

Jamie e plin de viață şi amuzant şi zâmbeşte des. Îmi aduce aminte de Puck, din *Visul unei nopți de vară*. Jamie îi provoacă pe ceilalți băieți la tot felul de prostii, în timp ce noi, fetele, îi privim şi râdem. Joacă fotbal pe câmp cu un pantof de-al lui Brooke, aruncă biluțe de hârtie pe geamurile deschise ale unei clase, cântă tot felul de melodii, parodiindu-i pe cei din corul liceului. Îşi dă capul pe spate şi râde de fiecare dată când îi reuşeşte vreo şotie. Mă uit la el şi mă gândesc la momentul în care Peter Pan îi spune lui Wendy că nu se poate abține să nu se laude când e mândru de el însuşi.

Eu şi Sasha încercăm să-i captăm atenția lui Jamie, fiecare în stilul ei. Sasha îl tachinează şi încercă să îl farmece cu personalitatea ei mai băiețoasă, dar deschisă. Eu ba fac pe inocenta, ba flirtez cu el. Ea aleargă pe scări şi ia parte la jocurile băieților. Eu zâmbesc la glumele lui şi îl privesc pe sub gene. Sasha bate palma cu el. Eu îl încurajez de pe scări. E o bătălie, dar niciodată nu ne atacăm. Amândouă ştim că, indiferent cum se va termina totul, noi vom rămâne prietene.

Încet, dar oarecum pe neaşteptate, pentru că se întâmplă în doar câteva zile, i-o iau înainte Sashei. Ea mai încearcă să îi atragă atenția câteva zile, în pauza de prânz, dar devine evident că Jamie e interesat de mine. Stă lângă mine pe scări. Îmi oferă cartofii lui prăjiți. Mă gâdilă. Îmi zâmbeşte în timp ce joacă fotbal cu pantoful cu ceilalți băieți, iar eu simt numai fluturi în stomac. *Jamie. Jamie. James.* Jamie.

Într-o după-amiază de luni, în timp ce stăm pe Scările spre Nicăieri, Jamie mă ia de mână, ca şi cum e clar de multă vreme că mâna mea îi aparține şi că poate să o apuce oricând vrea şi toată lumea se comportă de parcă e ceva complet normal. Îi strâng şi eu mâna, în timp ce mă uit în jos, încercând să-mi ascund zâmbetul larg şi sentimentele. Deşi pe dinăuntru tremur toată, încerc să par la fel de relaxată ca el. Logic că suntem împreună, logic. Logic.

În ziua aia, Alexis şi celelalte fete se uită la mine cu interes, când mă văd trecând pe lângă ele cu Jamie, apoi se întorc, de parcă nu le-ar păsa deloc. Dar n-au cum să nu fi observat. Jamie e incredibil de atrăgător. Un Adonis brunet, un prinț gotic. Şi acum e doar al meu.

cinci

Jamie vrea să facem următorul pas, dar îi spun că nu sunt pregătită. Suntem împreună din a treia săptămână de şcoală, dar e de-abia noiembrie şi mă miră că vorbim deja despre asta. Cu câteva zile în urmă, la telefon, mi-a spus că mă iubeşte; i-am zis că nu mă simt pregătită să spun şi eu asta, iar acum, când stăm întinşi pe pat, unul lângă celălalt,

cu ochii în tavan, mă întreb dacă nu cumva a zis-o ca să obțină ce vrea.

— E în regulă, îmi spune şi mă ia de mână.

Suntem amândoi complet îmbrăcați în uniformele excentrice adoptate de grupul nostru. Nu suntem nici goth, nici hipsteri, doar ciudați. Fetele îşi vopsesc părul în culori nenaturale şi băieții încearcă să arate de parcă de-abia s-au dat jos din pat. Purtăm cu toții bocanci şi ne roadem unghiile. Ştiu că, de fapt, ne conformăm şi noi, doar că în alt fel, dar nu trebuie să zic asta cu voce tare. Ce ne leagă e ideea că suntem diferiți – şi, prin urmare, oarecum mai buni – de toți ceilalți copii de la şcoală. Şi clar suntem mai buni decât copiii populari.

Acum, că am ajuns la liceu, nu mai vreau deloc să fiu una dintre fetele alea cu părul strâns în coadă şi cu fustă plisată. Mă bucur că în sfârşit pot să fiu eu însămi, chiar dacă tot am anumite limite. Cu noii mei prieteni, e bine că sunt ciudată, câtă vreme sunt la fel de ciudată ca ei.

— Casa ta e foarte ciudată, îmi zice Jamie.

Mă întorc şi mă uit la el. E prima dată când vede interiorul casei. Părinții mei sunt la un festival de toamnă organizat de cei de la serviciul tatei. Jamie nu s-a simțit bine de ziua mea şi mama încă nu m-a convins să-l invit la masă.

— Ce vrei să spui?

— E perfectă. Până şi camera ta.

Nu e un compliment.

Mă uit la pereții lila şi la mobila albă, de răchită. Dau din umeri.

— Mama a aranjat-o, îi zic, deşi nu e chiar adevărat.

Ea a decorat restul casei şi da, e perfectă, exact aşa cum e şi ea. Totul se asortează; totul e aşezat la milimetru. Ar putea foarte uşor să apară într-o revistă de design interior, alături de o poză cu mama, arătând impecabil, prefăcându-

se că citeşte ziarul la masa din bucătărie, pe care tronează o vază cu lalele albe. Doar camera mea am decorat-o împreună. În revistă, eu aş fi îmbrăcată în uniforma de majoretă. Aş zâmbi.

— Ar trebui să-ți pui nişte postere măcar, continuă Jamie.

Mă întorc pe-o parte şi-mi pun capul pe umărul lui. Mă gândesc cât de frumos e, în modul ăla tradițional, înalt, cu părul negru. Zice că ar vrea un piercing în sprânceană şi eu tot încerc să-l conving să renunțe.

— Da, probabil o pun, îi răspund.

Îl plac mult pe Jamie, chiar dacă, deocamdată, nu sunt sigură că îl iubesc. E inteligent şi diferit şi e liderul grupului nostru. Câtă vreme sunt cu el, n-am cum să fiu dată afară. Îşi aşază mâna pe capul meu şi începe să se joace cu părul.

— Te iubesc, Autumn.

Deodată se aude uşa de la intrare. Amândoi ne ridicăm brusc.

— Mama ta e acasă? întreabă Jamie.

N-am voie să fiu singură cu el, din moment ce părinții mei nu l-au cunoscut încă. Mă mir că m-a convins să-l las să vină. Mă uit la ceas. Ei ar trebui să se întoarcă de-abia peste câteva ore. Clatin din cap.

— Probabil e Finny.

— Vorbeşti serios?

— Da.

I-am povestit lui Jamie despre trecutul meu sordid, despre zilele popularității şi ale părului prins în coadă. I-am povestit totul ca şi cum ar fi fost o lume din care m-am bucurat să scap. Cum aproape am devenit una *dintre ele*. Ştie şi că mama mea şi mama lui Finny sunt cele mai bune prietene. I-am spus că ne jucam împreună când eram mici. A existat o poză cu mine şi cu Finny care cumva a supraviețuit despărțirii noastre din şcoala generală; în ultimii doi ani am vorbit cu Finny doar când a fost musai,

dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să dau poza jos până azi-dimineață, când am aranjat totul înainte să vină Jamie. Am ascuns-o în primul sertar, sub un morman de şosete.

Acum toată lumea ştie cine e Finny, exceptând, poate, cei care nu-i spun aşa. Toată lumea de la şcoală îi zice Finn. A fost singurul boboc ales în echipa de fotbal a liceului. El şi câțiva dintre prietenii lui, care obişnuiau să fie nişte tocilari, au fost incluşi în Clică, deşi grupul nu-şi mai zice aşa. E foarte imatur să ai un nume pentru gaşcă. Mi se pare ciudat că, doar cu câteva luni în urmă, le consideram pe fetele astea cele mai bune prietene ale mele, dar şi mai ciudat mi se pare că Finny e acum prieten cu ele.

Cu greu am evitat să ne invităm unul pe celălalt la aniversările noastre. În gimnaziu, n-ar fi fost mare scofală, din moment ce la petrecerile mele veneau doar fete, iar la ale lui, doar băieți. Anul ăsta, din moment ce am avut petreceri mixte, mamele noastre s-au gândit că o să ne invităm. Ce nu înțeleg ele e că anul ăsta eu şi Phineas am fost despărțiți de ceva mult mai important decât o simplă distanțare. Acum ne mişcăm în planuri de existență complet distincte şi, dacă am încerca să ne ducem unul în lumea celuilalt, am cauza nişte schimbări care ar da peste cap întreaga structură a universului nostru. Finny e popular acum. Eu sunt neadaptata care şi-a găsit alți neadaptați cu care să stea.

N-au vorbit despre asta de față cu noi; mama s-a certat cu mine pe tema asta şi, când i-am zis că e exclus ca el să vină, a oftat şi mi-a zis:

— Ce se întâmplă cu voi doi anul ăsta?

Am înțeles atunci că şi el a avut aceeaşi discuție cu mătuşa Angelina.

— Ce să caute Finn Smith la tine acasă? întreabă Jamie.

— Probabil a venit să ia ceva.

— Ca de exemplu?

Dau din umeri. Nu ştiu cum să-i explic.

— Haide să mergem să vedem.

Nu comentez, deşi simt un gol în stomac.

Jamie rămâne în spate, pe hol, cât mă uit eu în bucătărie. Finny stă ghemuit în fața frigiderului deschis, astfel încât de-abia i se vede capul blond.

— Bună, îi zic.

Se uită la mine peste umăr. Până în gimnaziu, am fost de aceeaşi înălțime. Dar în ultimii ani a crescut mult şi acum are peste 1,80 metri. E ciudat să-l văd cum se uită în sus la mine.

— A, bună, răspunde.

Se ridică şi mă priveşte din partea cealaltă a bucătăriei. Roşeşte uşor.

— Scuze, uşa din spate era descuiată, n-am crezut că e cineva acasă.

— Nu m-am dus cu ei, îi explic.

— Aha. Aveți nişte ouă?

— Ăăă, da.

Traversez bucătăria şi deschid iar frigiderul. Finny se dă într-o parte, să-mi facă loc. Înainte să mă aplec, observ că se uită spre uşă şi îmi dau seama că l-a zărit pe Jamie, care stă în continuare în hol.

— De câte ai nevoie? îl întreb.

— Nu ştiu. Mama mi-a zis să trec pe la voi să văd dacă aveți ouă.

Mă ridic şi îi dau tot cofrajul.

— Mersi.

— N-ai de ce.

— Ne mai vedem.

— Pa.

Rămân pe loc şi aud cum închide uşa înainte să pornesc spre hol.

— Uau! zice Jamie. Voi chiar vă ştiți.

— Doar ți-am spus.
— Da, dar a fost ciudată faza.
Dau din umeri iar şi mă îndrept spre scări.
— Face des asta?
— Locuieşte alături.
— Da, dar... în fine.
Nu mai zice niciunul dintre noi nimic până ajungem înapoi în camera mea. Eu mă întind prima pe cuvertura cu flori, apoi se aşază şi el lângă mine. Ne sărutăm şi, după ceva vreme, îi dau mâinile la o parte şi stăm unul lângă celălalt, fără să vorbim. Mă întreb dacă asta înseamnă să fii îndrăgostit. Nu sunt sigură. Brusc, Jamie rupe tăcerea.
— Zici că ar fi trebuit să fii una dintre ele. Dar, cumva, nu eşti.
— Ce vrei să spui?
— Nu ştiu. Camera ta. El.
— Ei bine, nu sunt.
Încep să-l sărut din nou. Îl sărut ca să-l împiedic să se mai gândească la asta. Nu se mai aude nimic, în afară de respirația noastră.
Dar eu mă gândesc. Mă gândesc la cum aş fi mers cu mătuşa Angelina să-l luăm pe Finny de la antrenamentul de fotbal. Mă gândesc la cum m-ar fi întrebat majoretele dacă e iubitul meu. Mă gândesc la cum aş fi stat lângă Finny în autobuz în prima zi de şcoală.
Am fi putut să ajungem împreună, îmi zic, în timp ce Jamie îşi freacă pelvisul de al meu. Mi-ar fi spus deja că mă iubeşte, dar nu mi-ar fi cerut să facem sex. Nu încă.
Văd totul ca şi cum s-a întâmplat deja, ca şi cum asta s-ar fi întâmplat. Pot să vizualizez totul, în cele mai mici detalii, pentru că, în ciuda celor întâmplate, îl cunosc pe Finny şi ştiu ce s-ar fi întâmplat.
— Te iubesc, îi zic lui Jamie.

şase

Păpuşa începe să plângă din nou.

— N-o să fac sex niciodată, zice Sasha.

Se ghemuieşte lângă raionul de îmbrăcăminte şi scoate păpuşa din marsupiu. Vânzătoarea, care împătureşte nişte haine lângă tejghea, se uită lung la noi. Sasha ridică tricoul păpuşii şi îi introduce în spate cheița pe care o are prinsă de brățară. Păpuşa tot nu se opreşte din plâns.

— Exact asta vor ei să zici, îi spun, încercând să acopăr zgomotul, în timp ce mă uit peste umăr la vânzătoare. Am impresia că ea crede că e un copil adevărat.

Câteva clipe mai târziu, țipetele păpuşii se mai domolesc. Sasha o ține în continuare pe braț, cu cheia întoarsă în spate. Dacă o scoate înainte să treacă cele două minute, păpuşa o să înceapă iar să plângă şi, dacă cipul din interior înregistrează că o ignoră, Sasha o va da în bară cu proiectul şi va lua notă proastă la studii familiale. Sasha se uită la vânzătoare şi dă din umeri.

— Ei bine, funcționează. N-o să fac sex niciodată.

— Alex ştie asta?

Mă întorc la raionul cu haine la reduceri şi mă uit prin ele.

— Dacă începe să plângă la film, o să-i spun, zice Sasha şi zâmbeşte.

Urmează să ne întâlnim cu băieții mai târziu. A fost un semestru bun. Îmi plac noii mei prieteni şi noile mele haine. Până la vacanța de Crăciun, o să am doar note de la 8 în sus şi mama a zis că pot să mă îmbrac cum vreau, câtă vreme notele mele rămân bune.

Scot un corset fals, negru cu bretele late de dantelă. Sasha ridică din sprâncene.

— Aş putea să-l port cu un cardigan.

De data asta râde de mine, dar eu chiar vorbesc serios. Îmi place ideea de a combina ceva sexy cu ceva şcolăresc. Mă duc la vânzătoare şi îi zic:

— Vreau să probez asta.

Se uită la mine şi dă din cap. Privirea i se întoarce însă spre Sasha, care stă ghemuită şi încearcă să pună păpuşa la locul ei. Mă conduce până la cabina de probă şi descuie uşa.

— Mulţumesc.

— Câţi ani aveţi, fetelor? mă întreabă, cu spatele încă la mine.

— Cincisprezece.

Ziua Sashei e de-abia în martie, dar eu deja am împlinit cincisprezece ani.

— Hmmm, zice şi dă să plece.

O parte din mine o urăşte pe femeia asta, dar o altă parte vrea s-o apuce de mânecă şi să-i spună că de fapt sunt un copil cuminte.

— E o păpuşă, îi explic.

Se întoarce spre mine.

— Poftim?

— E o păpuşă. Un proiect pentru şcoală.

Mă priveşte printre gene, apoi pleacă.

O oră mai târziu ajungem într-un magazin cu bijuterii ieftine; în timp ce Sasha caută un colier pentru sora ei mai mică, văd o coroniţă. E argintie, cu pietre transparente, precum cele folosite acum nici două luni, la bal. Atunci am râs şi ne-am dat ochii peste cap, dar atunci voiam o coroană, nu şi lucrurile pe care le simboliza. O ridic şi mi-o pun pe cap. Mă tot uit cum îmi stă cu ea, mă admir, apoi mă dau în spate, ca să văd cum arată cu blugi şi tricou. Îmi place.

— Ce o să faci cu asta? întreabă Sasha şi vine lângă mine la casă.
— O s-o port. În fiecare zi.
— Bună ziua, Majestate, îmi zice Jamie mai târziu, când ne întâlnim la cinema.

Mă bucur că e de acord. Îl apuc de mână şi el mă sărută.

În timpul filmului, păpuşa începe să plângă din nou, iar eu şi Sasha ne uităm una la cealaltă şi izbucnim în râs. Râdem atât de tare, încât trebuie să ies cu ea pe hol, în timp ce întoarce din nou cheița în spatele păpuşii. Stăm pe hol şi râdem împreună, ea cu păpuşa ei, eu cu coronița, în timp ce oamenii se uită ciudat la noi.

*

Primul semestru a mers bine. Genul de fericire care te păcăleşte, care te face să crezi că aşa o să fie mereu, că o să ai mereu motive să râzi.

şapte

— De ce porți coronița aia? întreabă Finny.

Felul în care o spune îmi aduce aminte de modul în care m-a întrebat de ce m-am vopsit, numai că de data asta mă enervează.

— Pentru că îmi place, îi răspund.

E Ajunul Crăciunului şi punem pe masa din sufragerie farfuriile de porțelan pe care le-a primit mama la nuntă. Tata bea whiskey în fața bradului. Mamele sunt în bucătărie.

— OK, scuze, îmi zice.

Mă uit la el. Poartă un pulover roşu care ar arăta aiurea pe orice alt băiat, dar pe el îl face să pară un elev la o şcoală privată de pe Coasta de Est, care-şi petrece verile vâslind sau ceva de genul ăsta. Merge în jurul mesei şi pune câte un şervețel în dreptul fiecărui loc. Eu vin în urma lui şi aşez tacâmurile.

— Scuze, îi spun.

— Nu-i nimic.

E greu să-l enervezi pe Finny.

— Chestia e că aud destul întrebarea asta la şcoală.

— Şi atunci de ce o porți?

— Pentru că îmi place, îi răspund, dar de data asta zâmbesc şi el începe să râdă.

La masă, mamele ne lasă să bem jumătate de pahar de vin. Recunosc că-mi place să fiu tratată ca un adult şi vinul mă adoarme. Tata vorbeşte mult cu Finny despre cum e să fie singurul boboc din echipa de fotbal. Pare mulțumit că are ce să discute măcar cu unul dintre noi, ca şi cum nu e mare diferență între mine şi Finny, ca şi cum are aceleaşi îndatoriri față de amândoi. E uşor de înțeles de ce ar crede asta; singurele momente când e acasă pentru perioade mai lungi sunt sărbătorile, iar Finny şi mătuşa Angelina îşi petrec mereu sărbătorile cu noi. Poate o consideră pe mătuşa Angelina cealaltă soție a lui.

Mama şi mătuşa Angelina vorbesc despre toate celelalte Crăciunuri de care-şi amintesc şi le compară cu cel de anul ăsta. Fac asta în fiecare an. Şi, în fiecare an, avem cel mai frumos Crăciun.

Mi-ar plăcea şi mie să cred că e aşa, dar nu pot, pentru că eu ştiu care a fost cel mai frumos cu adevărat. Aveam doisprezece ani şi a fost ultimul nostru Crăciun din şcoala primară.

Ninsese chiar în noaptea dinaintea Ajunului. Aveam o geacă nouă şi mănuşi care se asortau cu fularul. Eu şi Finny am mers la râu şi am făcut găuri în gheața de la mal. Mamele ne-au pregătit ciocolată caldă şi am jucat Monopoly până a venit tata de la serviciu şi nu a mai contat nimic în afară de faptul că era Crăciunul.

De atunci n-a mai nins de sărbători şi în fiecare an au fost alte şi alte lucruri care au contat şi s-a simțit din ce în ce mai puțin atmosfera festivă.

Jamie îşi petrece Crăciunul cu bunica lui, în Wisconsin, şi mă bucur că mi-e dor de el. E o durere surdă, dar care îmi place.

Jamie, mă gândesc, *Jamie, Jamie, James* şi îmi aduc aminte de senzația pe care mi-o lasă în gură limba lui. Nu-mi place la fel de mult cum aş fi crezut, dar încep să mă obişnuiesc. Acum îi spun tot timpul că-l iubesc, iar el n-a mai adus vorba de sex. Mi-a făcut cadou de Crăciun un jurnal nou şi, deşi nu l-am terminat pe cel vechi, o să-l încep de Anul Nou. O să se întoarcă acasă atunci şi o să petrecem revelionul împreună. *Jamie, Jamie, James.*

— Autumn, îmi zice tata, eşti Zâna Fondantelor[2] anul ăsta?

Brusc se lasă liniştea şi încerc să înțeleg ce vrea să zică. Apoi o văd pe mama cum îşi muşcă buza şi îmi dau seama că tata se referă la coronița mea. Nu a băgat de seamă că o port de trei săptămâni, în fiecare zi. Respir adânc.

— Da, îi răspund. M-am gândit să fac cina puțin mai festivă.

Îmi zâmbeşte şi mai ia o bucată de carne. E mândru de el. Mama îi zice ceva lui Finny şi, treptat, conversațiile reîncep. După câteva minute, îmi cer scuze şi mă duc în camera mea.

---

[2] Personaj din *Spărgătorul de nuci* (N.t.).

Am cumpărat nişte postere: unul cu Jimi Hendrix care se tăvăleşte pe scenă cu chitara în brațe, altul cu Ophelia în apă, cu ochii spre cer, şi o fotografie alb-negru cu un copac fără frunze. Îmi place cum se potrivesc în camera mea lila cu alb, cam ca în cazul corsetului şi al cardiganului sau al coroniței şi al blugilor rupți. Dar nu mă uit la postere. Mă arunc pe pat şi mă uit în tavan.

Când cineva bate la uşă, mă prefac că dorm. Câteva clipe mai târziu, uşa se deschide oricum şi apare capul lui Finny.

— Hei, m-au trimis să-ți spun că am terminat de mâncat.

— Bine, îi răspund, dar nu mă mişc.

Aştept să plece. Nu se clinteşte; stă acolo, ca şi cum ar trebui să fac eu ceva. Nici eu nu mă mişc. Mă uit în continuare la tavan, până când vorbeşte din nou.

— E foarte aiurea că n-a observat, comentează Finny.

— Măcar tatăl meu e aici de Crăciun.

Expresia i se schimbă doar pentru o secundă. Parcă s-a mai închis o uşă între noi.

— N-am vrut să spun asta.

— E-n regulă. Toată lumea te aşteaptă jos.

După ce pleacă, mai stau puțin în pat. Mă gândesc la cum aş fi putut să-i spun lui Finny că nu-mi pasă, că mă doare, că nu contează pentru mine, dar că aş fi vrut să conteze pentru tata. Îmi imaginez cum Finny mă ia în brațe şi-mi spune că totul va fi bine, că e normal să ai sentimente contradictorii față de cineva. Mergem jos şi mă ține de mână în tip ce ne uităm la *It’s a Wonderful Life*, pe canapea. Când el şi mătuşa Angelina pleacă, mă sărută de noapte bună în fața casei şi vedem că începe să ningă.

Îmi cobor picioarele din pat, îmi şterg lacrimile şi mă duc jos.

opt

Petrecerea are loc la mine acasă, pentru că e mai mult spațiu, dar şi pentru ca părinții mei să-l cunoască pe Jamie înainte să plece la petrecerea de revelion organizată de cei de la biroul tatei.

Jamie s-a comportat bine cu ai mei. A dat mâna cu ei, s-a uitat în ochii lor şi n-a mirosit deloc a fum. Tata a fost mulțumit. Mama la fel şi, deşi mă enervează s-o recunosc, la asta a contribuit, probabil, şi faptul că Jamie arată bine şi acum poate să stea liniştită că nu sunt chiar ultima fraieră din liceu.

Sasha, Brooke şi Angie o să rămână aici peste noapte. Mama lui Alex o să vină să-i ia pe băieți după miezul nopții. Până atunci, suntem singuri.

Brooke a furat o sticlă de şampanie de la părinții ei. E înfăşurată în sacul ei de dormit şi ne-am dat seama prea târziu că am fi putut s-o punem în frigider.

Mâncăm pizza şi ne uităm la un film. Filmul nu e prea bun. Băieții fac glume şi fiecare încearcă să fie cel mai amuzant, să ne facă să râdem cel mai mult. Jamie câştigă, evident. Mă las pe spate pe canapeaua de piele şi mă simt ca o regină consoartă.

După film, mai stăm de vorbă şi acum toată lumea încearcă să fie amuzantă. Vorbim în mare parte despre colegii de şcoală. În cele din urmă, ajungem să discutăm despre sex, aşa cum îmi dau seama că se întâmplă mereu. Niciunul dintre noi nu a făcut sex până acum, dar suntem suficient de tineri încât să nu fie jenant; e pur şi simplu ceva ce se va rezolva în timp. Ne tachinăm şi povestim despre cei de la şcoală, cine, ce şi unde a făcut. Râdem şi ne batem cu perne. Sexul e ceva despre care putem glumi.

Sexul pare la fel de posibil, de real ca ideea că lumea se va sfârşi la miezul nopţii.

Miezul nopţii. Sunt entuziasmată de sărutul cu Jamie, ca şi cum ar fi primul. Am mai fost sărutată la miezul nopţii o singură dată până acum şi de-abia aştept ca sărutul ăsta să-l înlocuiască pe ăla, să fie un sărut pe care mi-l voi aminti pentru totdeauna.

La 23:50 mergem în bucătărie să luăm oale şi tigăi. La 23:55 stăm în faţa uşii de la intrare şi îl rugăm pe Jamie să ne spună cât e ceasul, din 30 în 30 de secunde. Din cine ştie ce motiv, am decis că telefonul lui e cel mai sigur.

Şi apoi, aşa cum se întâmplă mereu, momentul vine şi trece şi, deşi o parte din mine e iar surprinsă că nu mă simt cu nimic diferit, alerg pe iarbă cu ceilalţi, bat în oală şi mă uit la stele şi la artificiile ilegale lansate de vecinii mei. Ţipăm de parcă am fi aflat nişte veşti minunate. Ne strigăm *La mulţi ani* unii altora, copacilor şi oamenilor pe care nu-i vedem, care strigă şi ei spre cer. Ţipăm, ca şi cum spectacolul nostru vesel va alunga toate fricile, ca şi cum ştim deja că nu ni se va întâmpla nimic rău anul ăsta şi ne bucurăm.

— Jamie, vino şi sărută-mă! strig.

Arunc oala şi lingura de lemn pe iarbă şi îmi întind braţele spre el. Păşeşte încrezător spre mine, mă prinde de şolduri şi mă trage la pieptul lui. Ceilalţi bat în oale. E un sărut bun, ca toate săruturile noastre. Ceilalţi aruncă oalele şi se sărută şi ei. Eu îmi ridic oala şi lingura şi, în acele câteva momente de linişte, înainte să începem iar să zăngănim, îmi dau seama că nu suntem singuri.

La zece metri distanţă, Finny, Sylvie, Alexis, Jack şi restul bat şi ei în oale şi râd uitându-se la cer. Privirea mea o întâlneşte pe a lui Finny, care se uită în jurul lui, înainte să-mi facă pe ascuns cu mâna. Îi răspund la salut, dar nu-mi ridic mâna mai sus de şold, îngrozită că vreunii dintre

prietenii lui ar putea crede că le fac lor cu mâna. Chiar atunci, toată lumea pare să îşi dea seama de prezența celorlalți şi intrăm într-o competiție pe care nimeni n-o va recunoaşte vreodată cu voce tare. Noi ne distrăm mai mult decât ei. Noi ne iubim mai mult. Suntem mai zgomotoşi. Avem mai multe lucruri care să ne entuziasmeze anul ăsta. Țipăm, strigăm şi ne sărutăm mai mult. Băieții încep să cânte, ridicăm mâinile şi ne învârtim pe stradă.

Şi, bineînțeles, ne simțim aşa de bine, încât nici nu-i băgăm în seamă.

Apoi Jamie face ceva care dovedeşte din nou că e liderul nostru.

— E timpul pentru şampanie! strigă şi începem iar să țipăm, un sunet aprobator care inundă întreaga stradă.

Alergăm pe peluză şi râdem, înainte ca celălalt grup să apuce să reacționeze. Ne-am săturat de bătut în oale; avem chestii mai interesante de făcut înăuntru.

Bem şampania caldă din pahare de apă şi ne purtăm de parcă nu e mare scofală.

Amețiți pentru prima dată în viața noastră, începem să ne provocăm să ne sărutăm. Brooke şi Angie se sărută. Eu îl sărut pe Noah. Sasha îl sărută pe Jamie. După care decidem că fiecare dintre noi trebuie să-i sărute pe toți ceilalți, ca să pecetluim legătura eternă a prieteniei noastre. Râdem şi ne îngrămădim unii în alții. Pe tine te-am sărutat? Dar noi doi? Doamne, l-am sărutat pe Alex de două ori.

Spălăm toate paharele de două ori. Jamie şi băieții se ocupă de sarcina bărbătească de a sparge sticla pe alee, după care mătură cioburile. Când se întorc în casă, mestecăm cu toții gumă mentolată şi ne adunăm în bucătărie. Fiecare fată stă cu iubitul ei, aşteptând separarea inevitabilă. Ne ținem de mână şi noi, fetele, ne sprijinim capul pe umerii băieților, oftând şi spunând ce somn ne

este. Băieții ne zâmbesc cu indulgență. Angie stă la masa din bucătărie şi rabdă, aşa cum face mereu.

— Hei, Finn Smith ne-a făcut cumva cu mâna? întreabă Noah.

Brooke deschide ochii şi ridică brusc capul.

— Da, am văzut şi eu.

— Probabil îi făcea cu mâna lui Autumn, răspunde Sasha.

— De ce ar face asta? întreabă Angie şi Noah în acelaşi timp.

— Obişnuiau să fie cei mai buni prieteni, spune Sasha.

Privirile tuturor sunt ațintite asupra mea.

— Locuieşte alături, le explic. Mamele noastre sunt prietene. Prietene foarte bune.

— Petrec Ziua Recunoştinței şi Crăciunul împreună, continuă Sasha. În fiecare an.

— Doamne, ce ciudat! zice Brooke.

— Suntem ca nişte veri, îi explic. Dacă Jamie ar fi unul dintre puştii populari, tot ar trebui să te vezi cu el, nu-i aşa, Brooke?

— Eu? întreabă Jamie şi toată lumea începe să râdă.

— Oricum, e ciudat, comentează Sasha. Parcă în gimnaziu petreceați timp împreună câteodată, nu? Adică ați putea să fiți încă prieteni, chiar dacă...

— Hei, nu eu sunt cea care a dat probă pentru echipa de majorete, îi zic şi brusc nu mai sunt centrul atenției.

— Ce-ai făcut?! întreabă Alex, ca şi cum l-ar fi trădat.

Sasha îl imploră s-o ierte, dând vina pe tinerețe, pe lipsa de experiență şi pe naivitate.

— Nu ştiam ce fac, zice, cu mâinile împreunate.

O ascultăm şi, după ce a fost suficient de melodramatică, Jamie îi spune că e absolvită de păcate şi o îmbrățişăm cu toții; tocmai atunci sună la uşă şi mama lui Alex.

Nu mai vorbim despre trecutul nostru pentru tot restul nopții, în schimb ne desfacem sacii de dormit şi ne

îngrămădim una în cealaltă pe podeaua din sufragerie. Discutăm despre băieții noştri şi despre care dintre fetele populare e cea mai fițoasă. Nu cădem de acord, fiecare o alege pe cea cu care se simte în concurență.

— Sylvie pare foarte arogantă, le zic. *Urăsc* asta.

— Dar Victoria se uită urât la mine, spune Angie. Pe bune acum. Aşa.

Râdem toate când o imită, pentru că seamănă mai degrabă cu Popeye, decât cu Victoria. Eu şi Sasha suntem cu atât mai încântate, cu cât am crezut mereu că are o față amuzantă, chiar şi atunci când era prietena noastră.

Părinții mei ajung acasă înainte să adormim. Se ceartă şi încearcă să nu-i auzim, iar fetele se prefac că nu observă. După câteva minute, îl aud pe tata cum se duce sus. O secundă mai târziu, mama bagă capul în sufragerie.

— V-ați distrat bine de revelion? întreabă pe un ton vesel.

— Da, doamnă, zic fetele şi dau din cap.

Mama se uită direct la mine.

— Şi tu, scumpo?

Dau aprobator din cap, dar ea mă priveşte ciudat înainte să ne lase iar singure.

Dacă nu aş fi oprit-o, probabil Sasha ar fi adăugat că eu şi Finny ne petreceam şi fiecare revelion împreună.

nouă

Mereu mi s-a părut că iarna e un anotimp mort. Mi-aş dori să fiu precum copacii. Mi-aş dori să mă prefac că sunt moartă sau cel puțin să dorm toată iarna. Coronița mea îşi

păstrează locul de cinste pe cap. În scurtă vreme, nimeni nu mai zice nimic despre asta.

În al doilea semestru, renunț la ora de sport şi mă duc la ora de educație pentru sănătate. În prima zi, domnişoara Adams, profesoara noastră, ne spune că a practicat schiul nautic ca profesionistă, dar nu menționează cum a ajuns să predea. După nici o lună, pare evident că, pentru fiecare boală despre care ne povesteşte, ştie pe cineva care a suferit din cauza asta. Cei mai mulți au fost în echipa de schi nautic. Angie e şi ea în clasă cu mine, aşa că domnişoara Adams devine subiectul nostru de conversație preferat în pauzele de prânz.

Drumul spre stație şi momentele până la venirea autobuzului sunt iadul meu personal. Bat din picioare pe loc, îmi țin privirea în pământ şi umerii aplecați şi urăsc vremea asta rece. Am grijă să stau mereu cu spatele la Sylvie şi la Finny. Nu am mărturisit nimănui, dar detest să-i văd împreună; ceilalți ar face prea mare caz de asta şi ar crede că înseamnă cu totul altceva. Pur şi simplu ea nu-mi place şi ei doi împreună mă enervează.

În unele dimineți, mă gândesc că Sylvie vorbeşte special mai tare, ca eu s-o aud. Când e foarte frig, îmi zic că e ridicol şi că sunt o proastă că mă gândesc la asta. E frig şi nimic nu mai contează; vreau doar să ajung în autobuz şi apoi la Jamie.

— Mă gândeam că poate în weekendul ăsta mergem la petrecerea aia... ştii tu care.

— Da.

— Toată lumea o să fie acolo, chiar cred că ar trebui să mergem.

— Merge şi Jack?

— *Toată lumea* merge, Finn.

*

— Copii, ne zice domnişoara Adams, nu e de glumă cu tulburările de alimentaţie. Am văzut ce efecte pot avea. O fată din echipa mea de schi nautic a suferit de anorexie. Alta, de bulimie. Erau nişte fete foarte frumoase, dar bolile astea sunt foarte serioase.

*

Eu şi Jamie vorbim la telefon în fiecare seară, înainte de culcare. Vorbim despre cum o să ne căsătorim într-o zi şi despre ce fel de casă vom avea şi câţi copii. Mă miră cât de mult îşi doreşte şi el lucrurile astea, nişte lucruri normale, nimic mai mult.

Uneori dragostea mă dezamăgeşte. Credeam că, atunci când eşti îndrăgostit, simţi mereu ceva special, un sentiment puternic, care îţi aduce aminte mereu că iubeşti persoana de lângă tine. Dar se pare că nu e întotdeauna aşa. Uneori ştiu că-l iubesc pe Jamie, dar n-o simt şi mă întreb cum ar fi să fiu cu altcineva.

Cel mai mult îl iubesc atunci când ne certăm şi mi-e teamă că o să mă părăsească. După ce ne certăm, îmi doresc foarte mult să fiu cu el şi, a doua zi, vreau să-l ţin tot timpul de mână. Uneori el mă iubeşte mai mult decât îl iubesc eu şi vrea atenţie din partea mea, dar eu aş vrea să mă lase în pace, să pot să citesc sau să vorbesc cu Angie despre domnişoara Adam. Alteori ne iubim amândoi mult şi e greu să închidem telefonul noaptea şi-mi doresc să fie mereu aşa.

*

— Copii, şi eu am fost tânără cândva, zice domnişoara Adams. Ştiu ce presiune mare e să faceţi sex. Nu doar din partea partenerului, dar şi din partea prietenilor, a mass-mediei şi chiar a propriului vostru corp. Poate fi foarte greu.

Dar vă rog, vă rog din suflet, fiți atenți. Ştiu că aveți impresia că nimeni din jurul vostru nu are nicio BTS, dar aşa se transmit bolile astea. Îmi aduc aminte cum le-am ținut pe mai multe colege de mână când au aflat că au o BTS. O fată a făcut herpes şi, aşa cum am învățat după aceea, boala asta nu se vindecă niciodată. Gândiți-vă cum e să o ai pentru tot restul vieții.

*

Într-o dimineață, Sylvie şi Finny par să se certe. Vorbesc în şoaptă şi brusc Finny pare să zică mai mult decât un simplu „da”.

Acum, când chiar vreau să aud ce-şi spun, nu pot. Mă uit în spate, la ei. Finny stă lângă ea, cu privirea în pământ. Sylvie stă cu fața la el, îl ține de braț şi încearcă să-l privească în ochi. De la depărtare, n-ai zice că se ceartă.

— Te rog, îmi dau seama că zice ea la un moment dat.

El clatină din cap şi nu răspunde.

De Ziua Îndrăgostiților, Jamie îmi dă un inel în semn de promisiune. Îmi petrec toată ziua arătându-le colegilor inelul şi spunându-le că am cel mai tare iubit din lume. Îmi mai dăruieşte şi o coroniță. E aurie şi are mai multe ornamente.

Spre mirarea tuturor, primăvara vine mai devreme anul ăsta.

Zece

De-abia când ajung la uşă, îmi dau seama că mi-am uitat cheile la şcoală, în dulap. E joi şi mama merge mai întâi la terapie, după care la sală. O să ajungă acasă de-abia la

17:30. E 14:20 acum şi e de-abia început de martie. Nu mai ninge, dar tot e frig afară şi stă să plouă.

Rămân în fața uşii de la intrare câteva secunde. Am două variante. Una e să stau aici şi să sper că nu o să înceapă să plouă, apoi să încerc să îi explic mamei mai târziu de ce nu am ales a doua variantă.

*

— Am rămas pe-afară, îi zic când deschide uşa.

Chiar şi aşa, i se citeşte confuzia pe față preț de o clipă.

— A, OK, spune Finny.

Se dă la o parte şi mă lasă să intru. Port bocancii Doc Martens şi o coroniță nouă, roz. El poartă o pereche de pantaloni bej şi un pulover. Deja şi-a scos pantofii. Are şosete verzi. Îmi vine să zic ceva. Ce fel de băiat poartă şosete verzi?

— Când ajunge acasă mama ta? întreb.

— La 16:00.

Mama lui are o cheie de rezervă.

— Dar unde e?

— E ziua de terapie.

Îl urmez în sufragerie, unde se aşază pe canapea. Mereu e puțin dezordine în casa mătuşii Angelina, genul de dezordine în care sunt cărți prin colțurile camerei şi peste tot vezi perne şi pantofi. Mătuşa Angelina nu a terminat niciodată de amenajat casa; pe peretele de deasupra capului lui Finn sunt trei pete de vopsea, de la nişte mostre. Sunt acolo de când mă ştiu.

— La ce vrei să ne uităm? întreabă Finny, în timp ce ia telecomanda şi mă priveşte.

— Cred că o să citesc ceva.

Îmi propusesem să revizuiesc o poezie pe care am început-o în ora de istorie, dar n-am de gând să-mi scot caietul şi să încep să scriu aici, de faţă cu el.

Mă aşez în fotoliul din partea cealaltă a camerei. E de un albastru-intens şi mătuşa Angelina zice de ani de zile că o să-l ducă la retapiţat, după ce alege nuanţele pentru cameră. Când îl aud pe Finny butonând, îmi iau cartea din ghiozdan şi mă uit la el.

Finny arată ca un înger dintr-o pictură renascentistă sau ca membrul unei familii regale moderne. Părul îi rămâne blond toată iarna şi capătă reflexii aurii vara. Roşeşte mult, şi pentru că e palid, dar şi pentru că e timid şi se ruşinează uşor. Ştiu sigur că Sylvie a făcut primul pas şi l-a întrebat dacă n-ar vrea să iasă cu ea.

Finny nu spune niciodată nimănui ce simte cu adevărat; trebuie să-l cunoşti foarte bine ca să-ţi dai seama dacă e trist sau speriat. Astăzi nu reuşesc să citesc pe faţa lui ce părere are despre faptul că sunt aici. Fie nu-i pasă deloc, fie e enervat.

Ne vedem des, dar petrecem rar timp singuri. Şi chiar dacă uneori ne mai luăm partea când apare câte o problemă cu mamele, nu vorbim decât despre lucruri superficiale.

Acum câţiva ani, eu şi Finny am întins o sfoară între ferestrele camerelor noastre şi am legat la fiecare capăt un pahar, ca să putem vorbi noaptea. Deşi am încetat să mai vorbim, nu am dat jos niciodată sfoara, care într-un târziu a putrezit.

Lui Finny îi sună telefonul şi iese din cameră, fără să zică nimic.

Mă uit în jos la cartea mea şi mă apuc să citesc. A început să plouă şi sunetul picăturilor îmi distrage atenţia. Finny obişnuia să mă roage să ies cu el afară, să salvăm râmele de pe trotuar. Îl deranja să le vadă uscate pe asfalt a doua zi. Ura ideea ca oricine – orice – să fie trist sau rănit.

Când aveam opt ani, am auzit-o pe mama lui plângând în dormitor după o despărțire şi Finny i-a strecurat şervețele pe sub uşă. Când aveam unsprezece ani, i-a dat un pumn în stomac lui Donnie Banks, pentru că mi-a zis că sunt o ciudată. A fost singura bătaie la care a luat parte şi cred că doamna Morgansen l-a pedepsit doar pentru că aşa scria în regulament. Mătuşa Angelina nu l-a pedepsit deloc.

— Autumn e deja aici, îl aud zicând.

Urmează o pauză.

— A rămas blocată pe-afară.

O pauză şi mai lungă.

— Bine. Şi eu te iubesc, adaugă după câteva clipe.

De data asta se uită la mine când se întoarce în cameră.

— O să luați masa cu noi astă-seară, mama zice că e mai bine să aştepți aici.

— Dar azi ar trebui să se întoarcă tata, îi răspund.

Finny dă din umeri. Tata anulează cinele în familie atât de des, încât bănuiesc că nici nu mai are rost să menționeze asta. Dau şi eu din umeri şi mă întorc la cartea mea.

Ridic privirea doar atunci când o aud pe mătuşa Angelina venind.

— E cineva acasă? întreabă.

— Suntem aici, îi răspunde Finny.

Opreşte sonorul televizorului şi mama lui intră în cameră.

— Bună, copii!

Chiar şi după ce se opreşte, fusta lungă, în carouri, i se învârte în jurul gleznelor. Mirosul uleiului de paciuli inundă camera.

— Bună, îi răspundem.

Mătuşa Angelina se uită la mine şi zâmbeşte uşor. Acelaşi zâmbet pe care îl afişează şi Finny când e pus pe joacă.

— Autumn, de ce porți un tricou cu Jimmy Carter? mă întreabă.

— Nu ştiu. De ce poartă băiatul tău şosete verzi?

Se uită la Finny.
— Phineas, porți şosete verzi?
Finny se uită în jos.
— Păi, da.
— De unde ai luat şosete verzi?
— Erau în sertarul cu şosete.
— Eu nu ți-am cumpărat niciodată şosete verzi.
— Erau acolo.
— Mi se pare foarte suspect, intervin eu.
— De acord. Finny, eu şi Autumn o să mergem puțin în bucătărie şi, când ne întoarcem, ar fi bine să ai o explicație bună pentru toată povestea asta cu şosetele.
Eu şi Finny ne uităm surprinşi unul la celălalt. Îmi mut privirea rapid şi las cartea jos. Mătuşa Angelina mă aşteaptă la uşă. Când ajung în dreptul ei, îmi pune o mână pe umăr şi mă conduce spre bucătărie.
— Scumpo, mama ta nu are o zi prea bună, îmi spune încet. Tatăl tău nu mai are cum să ajungă diseară şi asta a supărat-o foarte tare.
Pentru alți copii, poate n-ar fi mare lucru. Dar când mama ta a fost internată de două ori din cauza depresiei, înveți să citeşti printre rânduri.
— Bine, îi zic.
Ultima dată când mama a ajuns la spital, eram în clasa a şasea. Am stat două săptămâni cu mătuşa Angelina şi cu Finny. Pe atunci era distractiv. Toată lumea îmi spunea că mama o să se facă bine. Îmi povesteau despre dezechilibrele chimice şi îmi explicau că e o boală ca oricare alta, iar mama o să-şi revină. Am acceptat ce mi-au zis, aşa că eu şi Finny ne-am petrecut serile în dormitorul de oaspeți, desenând diferite forme cu degetul, unul pe spatele celuilalt şi încercând să ghicim ce sunt.

Mă îndoiesc că va fi la fel şi de data asta. Nimic nu va fi la fel. În primul rând, de data asta o să întreb de ce, dacă e vorba de un dezechilibru chimic, pare că tata îl cauzează.

— O să fie bine. Trebuie doar să fim foarte înțelegători cu ea, da?

— Am priceput, îi răspund.

Ce vrea să-mi spună printre rânduri este să nu fac o criză adolescentină la masă.

— Mama ta te iubeşte foarte mult.

— Am priceput, zic iar. E în regulă.

— Bine, încheie mătuşa Angelina şi mă strânge uşor de umăr.

În ciuda promisiunii de a afla mai multe despre şosetele misterioase, mătuşa Angelina nu vine cu mine înapoi în sufragerie. Când mă întorc, Finny opreşte iar sonorul televizorului şi se uită la mine, în timp ce mă aşez.

— E totul bine?

— Da. Nu e întotdeauna aşa?

Râde, expirând scurt pe nas, apoi devine iar serios şi înclină capul într-o parte. Mă întreabă dacă vreau să vorbesc despre asta. Clatin din cap şi el îşi mută rapid privirea. Televizorul îşi recapătă sonorul şi eu mă întorc la cartea mea.

*

În clasa a şasea, trebuia să se strecoare în dormitorul de oaspeți, pentru că nu mai aveam voie să dormim împreună. Nu prea încălcam regulile şi aveam emoții de fiecare dată, dar nu i-am zis niciodată să nu vină. Adevărul e că, dacă mamele n-ar fi zis ceva, nici nu m-aş fi gândit că lucrurile s-ar putea schimba, doar pentru că eram mai mari. Stăteam pe burtă, unul lângă altul şi ne atingeam doar când desenam ceva pe spatele celuilalt. Eu desenam flori,

inimioare şi animale. Finny desena rachete şi mingi de fotbal.

În ultima mea seară aici, mătuşa Angelina a venit şi s-a oprit în pragul uşii. Lumina din hol îi contura silueta în întuneric. Cred că ea ne vedea mai bine decât o vedeam noi pe ea.

— Phineas, ce cauți aici? a întrebat.

— Autumn e tristă.

De-abia când el a zis asta, mi-am dat seama că e adevărat. A urmat o tăcere lungă. Finny a rămas lângă mine, în timp ce se uita la ea.

— Încă cincisprezece minute, a zis mătuşa Angelina şi a plecat.

Era rândul lui Finny să deseneze ceva pe spatele meu. Am închis ochii şi m-am concentrat la formele pe care le desena pe mine. Mereu mă gâdila, dar nu râdeam niciodată.

— Două case, am zis. Şi patru oameni.

— Sunt casele noastre, mi-a explicat. Şi familia noastră.

*

Mama nu se mai duce la sală şi vine direct acasă. Mătuşa Angelina comandă pizza şi mâncăm în fața televizorului, lucru pe care nu-l facem niciodată la noi. După masă, le zic că am teme de făcut şi mă duc acasă. Mama mai rămâne. Îmi spune că o să vină mai târziu.

Când ajung acasă, îl sun pe Jamie şi-i povestesc tot. Plâng şi îi spun că mi-e frică. Îi spun că am aflat că eşti internat doar dacă ai gânduri suicidare. Îi spun că se pare că se transmite genetic.

Jamie îmi zice că o să mă iubească mereu şi că o să aibă grijă de mine, orice ar fi. Îmi zice asta iar şi iar şi iar.

unsprezece

Ploile de primăvară inundă câmpul de la baza Scărilor spre Nicăieri. Băieții aleargă în jurul acestui lac temporar, amenințându-se că o să se împingă în apă sau prefăcându-se că sunt pe cale să sară, ca să ne facă pe noi să țipăm.

Auzim că n-o să se ducă mai nimeni la Balul Primăverii, prin urmare decidem că sigur e cool şi că o să mergem noi.

Toate fetele vin la mine acasă, să ne pregătim împreună. Ținuta e lejeră, aşa că purtăm toate blugi. Eu o să port şi corsetul pe care l-am cumpărat cu Sasha toamna trecută.

Brooke vrea să ne machieze pe toate, aşa că ne aşezăm pe rând în fața ei, iar celelalte stau şi se uită. Pe mine mă machiază ultima şi atunci şi zice:

— Autumn, n-o să rămân la tine peste noapte.

— De ce? întrebăm toate în cor.

Lucrurile tuturor, inclusiv ale lui Brooke, sunt înghesuite pe patul meu. Brooke rămâne cu fondul de ten în mână şi respiră adânc.

— Pentru că părinții lui Noah sunt plecați din oraş şi mă duc la el.

Urmează un moment de tăcere.

— O să..., începe Angie, dar se opreşte.

Brooke se uită la noi toate şi dă din cap în semn că da. Începem să țipăm şi Brooke îşi acoperă fața cu mâinile.

— Fetelor!

— Doamne, Dumnezeule! zice Sasha.

— De ce? întreb eu, dar imediat mă gândesc că poate nu a fost cea mai bună idee.

Brooke îşi ia mâinile de pe față şi zâmbeşte.

— Pentru că-l iubesc. Şi e ceva ce vreau să fac.

— Vai! zice Angie.

— Uau! exclamă Sasha. Acum o să mă gândesc la asta toată noaptea.

Izbucnim toate în râs.

— O să mergem pe jos până la el acasă după bal. Spune-i mamei tale că nu m-am simțit bine şi că am plecat mai devreme, OK?

Încuviințez din cap.

— O să trec să-mi iau lucrurile mâine.

— O să ne poveşteşti totul, nu? întreabă Angie.

— Păi…

— Trebuie! sare şi Sasha.

Suntem cu toate de acord că trebuie să ne povestească.

Când vin şi băieții, ne ducem jos şi mama ne face poze, înainte să ne suim în dubița cu care o să mergem la şcoală. Jamie arată super şi îi şoptesc asta pe drum. Zâmbeşte, nu zice nimic, dar, când îl strâng de mână, mă strânge înapoi.

Dintre cei 1 500 de elevi ai liceului, doar 60 vin la Balul Primăverii. Ringul e doar al nostru, aşa că dansăm împreună în mijloc şi îi strigăm DJ-ului titluri de melodii, pe care chiar le pune. Pentru că suntem aşa de puțini, nu ne opreşte nimeni când începem să dansăm pe mese. Nu contează cum dansăm, pentru că oricum nu e mai nimeni care să ne vadă, iar mişcările şi solicitările noastre în materie de muzică devin din ce în ce mai ridicole. Formăm un şir când auzim conga. Dansăm Macarena, în timp ce „Electric Boogie” răsună din boxe. Dansăm până la epuizare, bem punci, apoi mergem iar să dansăm. La prima piesă lentă, Jamie o invită la dans pe directoarea noastră, doamna Black, care acceptă, în uralele tuturor.

Ne felicităm şi cădem de acord: Balul Primăverii e cool tocmai pentru că nu vine mai nimeni.

Mai durează până când DJ-ul pune iar o piesă lentă. Inima deja îmi bate cu putere şi de-abia mai pot să respir, aşa că aproape mă prăbuşesc în brațele lui Jamie. Arată aşa

de bine, încât am fluturi în stomac când mă uit la el. Îi înconjor gâtul cu brațele şi ne legănăm pe ritmul muzicii.

— Te iubesc, îi şoptesc.

Dar n-o zic doar ca să-mi aduc aminte; de data asta, chiar aşa simt.

— Şi eu te iubesc.

— Ai auzit de Brooke şi de Noah?

Jamie îşi dă ochii peste cap şi oftează.

— Da, s-a lăudat toată după-amiaza.

— Serios? Ce a zis?

Jamie dă din umeri.

— A zis doar că o s-o facă.

— Şi?

— Şi ce?

— Şi ce altceva a mai zis?

— N-a mai zis nimic altceva. A zis doar că o s-o facă în seara asta.

— Asta nu înseamnă că s-a lăudat.

— Ba da.

— De ce?

— Despre ce vorbeşti? Tocmai ți-am zis că s-a lăudat toată după-amiaza.

— Nu înțeleg de ce zici că s-a lăudat, dacă doar a zis că o s-o facă. E doar o propoziție.

— Nu contează. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu?

— Că nu vreau, bine?

— Dar de ce...

— Autumn, nu vreau să vorbesc despre cum o să facă ei sex, bine?

— Bine.

Dansăm pe ultimele acorduri în tăcere. După ce se termină melodia, o rog pe Angie să vină la baie cu mine.

Vorbim despre cum ne stă părul şi cât de bine ne simțim şi, normal, puțin despre Brooke.

— E cam ciudat, nu? zice ea. Că Brooke n-o să mai fie virgină mâine. Pare ireal.

— Da, ştiu.

Mergem înapoi în sală. Mă uit la Jamie de departe şi încerc să-mi recapăt buna dispoziție de mai devreme, dar nu reuşesc. Mă întreb dacă, atunci când îl sărută pe Noah, Brooke îşi imaginează uneori că e cu altcineva. Mă întreb dacă e singurul băiat la care se gândeşte atunci când se atinge.

Îmi spun că relațiile necesită multă muncă. Nimeni nu e perfect. Nimeni nu trăieşte fericit până la adânci bătrâneți.

*

Luni, pe Scările spre Nicăieri, Brooke ne zice că nu te simți cu nimic altfel după, doar că îl iubeşti şi mai mult decât înainte.

— Dar nu e ceva de genul: „Doamne, nu mai sunt virgină!"

— Serios? întreb.

Cred că eu doar la asta m-aş gândi. Cred că m-aş uita în oglindă şi aş repeta asta întruna.

— Da, e ca şi cum...

Nu termină propoziția, se uită spre băieți, care stau lângă apă. Vor să vadă cine poate să arunce pietre cel mai departe. Îl privesc pe Jamie cum câştigă. Îmi imaginez că sunt pregătită s-o fac cu el.

— A durut? întreabă Angie.

— O, da.

doisprezece

— Ce ştii despre Sylvie? mă întreabă mama.

Iau o linguriță de înghețată şi mă uit la ea. Stăm pe terasa gelateriei Train Stop, singura din oraş. E prima zi călduroasă de mai.

— Iubita lui Finny?

Mama dă din cap că da.

— Nu ştiu. De ce?

— Întrebam pur şi simplu.

— Ai început să te gândeşti la ea din senin?

— Păi...

— Păi ce?

— Eu şi Angelina vorbeam despre ea zilele trecute şi mă întrebam ce părere ai şi tu.

— E OK, îi zic. Nu prea o cunosc.

Mâncăm în tăcere câteva minute, apoi o întreb:

— Mătuşa Angelina nu o place?

— A, ba da, dar cred că n-o să treacă niciodată peste faptul că tu şi Finny nu sunteți împreună.

Mă loveşte uşor cu piciorul pe sub masă.

— Mamă! îi zic şi mă uit urât la ea. Am deja un iubit!

— Ştiu, ştiu. Atât doar că am crezut mereu că aşa o să se întâmple.

— Ei bine, nu s-a întâmplat. Nici măcar nu mai avem acelaşi grup de prieteni.

— Ştiu, zice din nou.

Oftează. Îmi dau ochii peste cap şi mă întorc la înghețata mea.

Când îmi închipui cum ar fi dacă eu şi Finny am fi împreună, niciodată nu mă gândesc că mai sunt şi alți

oameni în jurul nostru. Nu mă gândesc că ar fi trebuit să devin majoretă ca să fiu prietenă cu Finny. În imaginația mea, Finny nu face parte din grupul meu şi nici eu din al lui; suntem doar noi doi, aşa cum obişnuiam să fim. La şcoală, mâncăm de prânz împreună şi mă conduce la ore. Ne facem temele împreună. Mă duce la filme de artă în oraş. Seara, stăm culcați pe iarbă şi vorbim. Ne facem CD-uri cu muzică. Ne trimitem bilețele. Ne ținem de mână în stația de autobuz. Îmi imaginez cum îl ador fără niciun dubiu. Sunt sigură că aşa ar fi, dacă aş fi îndrăgostită de el.

— Oare mătuşa Angelina îl întreabă pe Finny ce părere are despre Jamie?

Mama zâmbeşte.

— Da, scumpo. E o conspirație.

— Din moment ce ați vorbit despre Sylvie, de unde ştiu că nu vorbiți şi despre Jamie?

— Pentru că îl plac pe Jamie.

Ia ultima gură de îngheţată.

— Îmi dau seama că e un băiat bun. Şi părinții lui par oameni cumsecade.

— Dar nu sunteți sigure că şi Sylvie e o fată bună?

Îmi place direcția în care merge conversația, dar nu vreau s-o arăt.

— Este?

Dacă zvonurile sunt adevărate, Sylvie nu e o fată bună. Circulă o poveste despre cum s-a sărutat cu Alexis în Roata Mare, în timp ce băieții se uitau şi se pare că tot grupul se îmbată din când în când. Dar învață bine, aşa că majoritatea adulților nu-i bănuiesc de nimic.

Mi-e greu să mi-l imaginez pe Finny beat sau cu o fată care se sărută cu altă fată, doar de amuzament. Mă întreb dacă tot timid e şi atunci când bea, dacă a roşit când le-a văzut pe Sylvie şi pe Alexis sărutându-se.

Mă întreb ce-ar face mătuşa Angelina dacă ar şti cum sunt prietenii lui Finny.

— A, Sylvie e majoretă, îi răspund. E în consiliul elevilor şi are şanse să fie şefă de promoție. E prea ocupată să fie perfectă ca să îşi bage heroină în venă.

— Bine, bine, zice mama.

Ne ridicăm, aruncăm paharele de plastic şi lingurițele şi ne îndreptăm spre maşină.

Îmi imaginez că Finny o iubeşte pe Sylvie, dar că uneori şi-ar dori să fie diferită, aşa cum şi eu îmi doresc ca Jamie să fie altfel. Îmi imaginez că s-a simțit excitat când a văzut-o sărutându-se cu Alexis de față cu toată lumea, dar a rugat-o să nu mai facă asta vreodată. Îmi imaginez că se simte liber şi încrezător când bea cu prietenii lui, că se simte inclus, că simte că face parte din ceva.

În maşină, cobor geamul şi las vântul călduț al serii să-mi mângâie fața. Mama nu zice nimic. Mă întreb unde sunt mătuşa Angelina şi Finny, despre ce vorbesc.

Îmi imaginez că eu şi Finny ne strecurăm din casă şi mergem să ne distrăm lângă râu. Îmi imaginez că nu trag perdelele, ca el să mă vadă când mă schimb. Îmi imaginez că mâna lui urcă încet pe coapsa mea, în timp ce ne uităm la un film, înveliți cu pătura.

Îmi imaginez că, deşi suntem prieteni din copilărie, n-am fi rămas copii doar pentru că eram împreună.

treisprezece

Ultima zi de şcoală pare să fie efectiv ultima zi, ca şi cum aş fi eliberată pentru treizeci de ani, nu pentru trei luni.

Examenele grele de final de an au trecut; azi mai am doar examenele la engleză şi la educaţie pentru sănătate. O să merg la grupa de avansaţi la engleză de la toamnă, iar examenul de la educaţie pentru sănătate ar trebui să fie simplu. Drogurile şi sexul nu sunt bune, schiul nautic e benefic.

Ne îmbrăţişăm şi ţipăm pe Scările spre Nicăieri. Sasha e singura care mai învaţă, noi suntem mai mult sau mai puţin liberi. Jamie mă sărută zgomotos şi mă ia în braţe.

— Of, de-abia aştept să se termine ziua de azi, zice el.

— Şi eu, răspunde Noah.

— Tot nu mi-ai scris în album, iubitule, îi zic.

E deja a treia zi când îl rog. Îmi tot spune că o să scrie mai târziu.

— Ştiu, ştiu, dă-l încoace.

Îi dau albumul şi el îşi deschide ghiozdanul.

— De ce nu scrii acum? îl întreb.

— N-am chef acum. Ţi-l înapoiez la prânz.

Pune albumul în ghiozdan şi trage fermoarul.

— Bine.

Mi-am dat seama că e mai simplu să-l las să facă ce vrea, atunci când vine vorba de lucruri mărunte.

— Hei, fetelor, mama zice că poate să ne ducă ea în oraş mâine.

— Super, răspunde Sasha, îngropată încă în notiţe.

— A, da? Ştiţi că şi noi o să ieşim mâine în oraş, ca băieţii? întreabă Alex.

— OK, răspund eu.

— Şi o să facem chestii de băieţi, la care voi n-o să fiţi invitate, adaugă Jamie.

— Bine, aşa să fie, orice ar însemna asta, zice Brooke. Noi doar mergem la mall.

— Hei, băieţi, haideţi să mergem la mall, propune Noah.

— Nu, răspunde Sasha. Nu puteți să mergeți la mall. Noi mergem.
— Putem să mergem să ne facem manichiura, zice Alex.
— Şi părul. Am nevoie de nişte şuvițe, continuă Jamie.
— Mai taci! intervine Brooke. Nici măcar nu ştii ce sunt şuvițele.
— De ce vă purtați ciudat de fiecare dată când facem ceva singure? întreabă Angie.
— Da, credeți că mergem să complotăm împotriva voastră? întreb eu.
— Nu, răspunde Jamie, dar, pentru prima dată, nici el, nici ceilalți băieți nu mai au replică.

Băieții încep să vorbească despre cum o să meargă la Noah mâine, să se joace pe calculator.

*

Te iubesc, mi-a scris Jamie. *Eşti cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Tot ce îmi doresc pe lumea asta e să mă căsătoresc cu tine şi să avem propria familie. Să ai o vară frumoasă. Cu mine.*

Închid albumul şi-l pun înapoi în ghiozdan. Jamie nu mi l-a dat la prânz, iar acum tocmai s-au terminat orele. M-a rugat să nu-l citesc de față cu ceilalți, aşa că le-am zis că am nevoie la baie, înainte să mergem pe jos până la Jamie acasă. Trag apa, deşi n-am folosit toaleta, pentru că Brooke a venit la baie cu mine. Când ies din cabină, ea se analizează în oglindă. Mă spăl pe mâini şi mă uit la ea.
— Hei, eşti bine?
— Da, răspunde după câteva clipe. Scuze, eram pe altă planetă.
— E OK. Tot nu-mi vine să cred că nu mai suntem boboci. Ție?
— Nu, nu chiar.

*

În piscina lui Jamie ne prefacem că ne luptăm, aşezate pe umerii băieților, încercând să ne trântim în apă. Eu şi Jamie câştigăm şi el se dă mare, cu mine pe umeri, după care mă scapă brusc, ca să mă facă să țip. Mă încrunt, aşa că vine să mă sărute, dar mă bagă iar sub apă. Începe un război, cine poate să scufunde pe cine, dar, deşi noi suntem mai multe, băieții câştigă. Ei bat palma, noi ne dăm ochii peste cap.

Ne sprijinim de peretele bazinului, acolo unde apa e mai puțin adâncă şi băieții ne iau în brațe. Soarele ne încălzeşte capetele şi apa. E vară şi suntem liberi.

Soseşte pizza şi mâncăm lângă piscină, până când simțim că n-o să mai avem nevoie să mâncăm vreodată. Decidem să ignorăm regula de o oră şi sărim înapoi în piscină. Băieții încep să se lupte, în timp ce noi stăm pe margine şi ne uităm la ei. După ceva vreme, mă plictisesc şi mă gândesc să mă duc cu Jamie în camera lui, să stăm puțini singuri, când îmi dau seama că Brooke şi Angie sunt plecate de multă vreme. Intru în casă şi traversez desculță bucătăria. Uşa de la baie e închisă. Îmi sprijin capul de ea. Le aud vorbind de cealaltă parte. Bat uşor.

— Hei, ce se întâmplă? întreb.

Urmează câteva momente de linişte, apoi vocile se aud din nou. Angie crapă uşa.

— Eşti singură? întreabă.

— Da.

Mai deschide uşa puțin, doar cât să mă strecor înăuntru.

Brooke stă pe marginea căzii. Are ochii roşii şi şi-a pus tricoul şi pantalonii scurți.

— Doamne, ce s-a întâmplat?

Brooke se uită în jos, la picioarele noastre pe gresia din baie.

— L-am înşelat pe Noah.

Angie se sprijină de chiuvetă, cu braţele încrucişate. Aflase deja. Brooke izbucneşte iar în plâns. Mă aşez lângă ea.

— Cu cine? întreb.

Brooke nu se opreşte din plâns.

— Cu colegul ei de laborator, Aiden, îmi răspunde Angie. Au fost prieteni tot semestrul.

— Aiden Harris sau Aiden Schumacker?

— Aiden Harris, răspunde Angie.

— Pur şi simplu ne-am simţit bine în timpul orelor, zice Brooke. Nu credeam că înseamnă ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a invitat pe la el, să învăţăm împreună pentru examen. M-a sărutat şi, preţ de o secundă, l-am lăsat.

— Atât?

— L-am oprit şi am plecat. Nu voiam să-i spun vreodată lui Noah, dar urăsc să am secrete faţă de el.

Începe iar să plângă. Cineva bate la uşă.

— Hei, fetelor! zice Sasha. Ce se întâmplă?

O tragem înăuntru şi îi spunem toată povestea.

— A fost doar un sărut? întreabă Sasha.

Brooke dă din cap afirmativ.

Mai bate cineva la uşă.

— Hei! se aude vocea lui Jamie. Ce faceţi acolo?

— Complotaţi? întreabă Alex.

Sasha deschide uşa şi scoate capul.

— Uitaţi ce e, avem o problemă chiar serioasă, aşa că încetaţi cu glumele.

— Ce vrei să spui? întreabă Noah.

Lângă mine, Brooke începe să plângă şi mai tare.

— Ce se întâmplă? Brooke?

— Brooke, scumpo, vrei să vorbeşti cu el? o întreb.

Brooke îşi şterge nasul şi dă din cap că da.

Angie şi cu mine ne ridicăm brusc şi ne îngrămădim în spatele Sashei.

— Vrea să stea de vorbă cu el, le spun.

Sasha deschide uşa, doar cât să ieşim noi şi să-l lăsăm pe Noah să intre. Închidem uşa în urma lui şi ne întoarcem spre restul băieților.

— Ar trebui să mergem afară, zice Angie.

— Da, confirm eu.

— Ce se întâmplă? E bine Brooke? întreabă Jamie.

— Nu putem să vă spunem.

Închidem şi uşa din spate şi ne îndreptăm spre piscină.

— De ce nu?

— Pentru că sunteți băieți, zice Sasha.

Ea, Angie şi cu mine ne aşezăm pe marginea piscinei, cu picioarele în apă.

— Noah a avut voie să intre.

— Pentru că îl priveşte direct.

— Cum îl priveşte direct? întreabă Alex.

— Nu putem să vă spunem asta, zice Angie şi eu dau din cap aprobator.

— Ce prostie! E verişoara mea, spune Jamie.

— Ştiu. Dar nu pot să-ți spun.

— Nu e treaba noastră, explică Sasha.

Încuviințăm toate trei din cap.

— Se despart? întreabă Alex.

— Posibil, răspunde Angie.

— Doamne, sper că nu, adaug.

— N-o să se despartă.

— OK, asta e deja o prostie, zice Jamie.

El şi Alex se aşază pe şezlonguri. Noi, fetele, începem să şuşotim. După ceva vreme, Noah iese şi o roagă pe Angie să vină cu el. Se întoarce câteva minute mai târziu, singură.

— E bine?

Angie dă din cap.

— Da. I-a spus totul lui Noah. O să meargă acasă şi o să vorbească despre asta.

Stăm cu picioarele în apă şi încercăm să facem valuri, dar nimeni nu mai zice nimic. Am spus tot ce era de spus şi tot nu vrem să le explicăm băieților. În cele din urmă, după jumătate de oră, ne luăm lucrurile şi ne pregătim să mergem acasă. Alex o să mai rămână la Jamie.

Când îl sărut pe Jamie, nu mă ia în brațe şi nici nu mă priveşte în ochi.

— Pa, îmi spune.

— Pa, te iubesc. O să te sun.

— OK.

*

Seara ne certăm la telefon. Deşi încep să plâng, tot nu mă iartă până nu-i spun secretul lui Brooke. Cum aude, devine iar drăguț şi nu mai vorbim despre ceartă.

A doua zi, la mall, în timp ce mâncăm, Brooke ne povesteşte despre discuția cu Noah. Ne spune că Noah a iertat-o, că ştie că îi pare rău şi că nu-i place deloc s-o vadă plângând.

— Nu-mi vine să cred cât de mult mă iubeşte.

Se uită în jos, la farfuria plină cu cartofi prăjiți şi zâmbeşte.

Încep să mă întreb ce ar fi spus Jamie dacă am fi fost noi în locul lor, dar alung gândul repede. Nouă nu ni s-ar putea întâmpla niciodată asta.

paisprezece

De Ziua Independenței, mergem la târgul din parc. A venit cu noi şi iubitul lui Angie, care e elev la Hazelwood, aşa că ne bucurăm că suntem patru cupluri. Ne plimbăm printre puținele tarabe şi ascultăm muzică. De fiecare dată când vedem pe cineva de la şcoală, ne oprim ca Angie să-l prezinte pe Mike. Sunt şi Finny şi Sylvie aici, dar pentru ei nu ne oprim. Târgul e atât de mic, încât trecem pe lângă ei de multe ori. Ştiam că o să fie aici, dar, de fiecare dată când îi văd, imaginea cu ei doi împreună îmi sare în ochi ca ilustrațiile dintr-o carte pop-up. Mâncăm hotdogi şi prăjituri şi noi, fetele, ne hotărâm să mergem la mini-grădina zoologică.

Mă îndrăgostesc de o căpriță maro, care se îndrăgosteşte şi ea de mine; când am luat-o în brațe, m-a lins şi-a pus capul pe pieptul meu. Îl întreb pe Jamie dacă putem să avem şi noi o căpriță când ne căsătorim. Îmi răspunde că nu, apoi spune că ar fi totuşi posibil, dacă asta ar însemna că nu trebuie să taie el iarba.

Mă aşez pe un balot de fân, ținând-o în brațe pe Augusta, căprița mea, ca pe un bebeluş. Se uită la mine şi fie e captivată de strălucirea coroniței mele, fie crede că sunt mama ei. Încep să îngân un cântec de leagăn pe care l-am inventat pentru ea, dar, când ridic privirea, îl văd pe Finny cum se uită la mine şi zâmbeşte în colțul gurii. Sylvie e ghemuită lângă el, se uită la purceluşii din țarc. Mă opresc din cântat şi mă uit urât la el. Finny râde pe înfundate.

— O, Finn, uite, mă place! zice Sylvie.

Finny se întoarce şi se aşază lângă ea. M-am maturizat destul de mult în ultimele luni, aşa că îmi aduc aminte că de fapt n-o cunosc mai deloc; poate e chiar o fată drăguță.

Jamie şi ceilalți vin lângă mine. S-au distrat cât au putut la târg şi acum vor să meargă înapoi la Sasha acasă.

— Dar nu vreau s-o las pe Augusta aici.

— Ai şi *botezat-o*? mă întreabă Jamie.

Dau afirmativ din cap.

— OK, lasă capra jos şi îndepărtează-te încet, zice Alex, cu mâinile întinse în față.

— Gluma asta n-are niciun sens.

Jamie mă trage de braț.

— Haide, mi-e cald, îmi spune.

Oftez şi o sărut pe Augusta pe creştet, după care o las jos. Când plec, aleargă după mine, cât o lasă funia, şi behăie.

— OK.

Jamie mă ia de mână şi mă duce cât mai departe de țarc. Mă uit peste umăr. Finny stă aplecat şi o mângâie pe Augusta pe cap.

Ajungem la Sasha acasă, unde ne petrecem după-amiaza, până se mai domoleşte căldura, după care ne întoarcem în parc, înainte de apus. Dar eu n-o să pot să stau cu ei. Tata a zis că o să vină acasă ca să vedem artificiile împreună, aşa că mama vrea să facem asta toți trei, ca o familie. O familie care îi include, bineînțeles, şi pe mătuşa Angelina şi pe Finny.

— Chiar trebuie să pleci? mă întreabă Jamie.

Dau din cap că da şi îl sărut uşor.

— O să-mi fie dor de tine.

Arată aşa de bine, încât mă termină gândul că n-o să-l mai văd până mâine.

— Sună-mă când ajungi acasă, îmi spune şi mă sărută iar, de data asta mai lung.

Roşesc de mândrie şi zâmbesc. Înainte să plec, le fac celorlalți cu mâna; îmi fac şi ei cu mâna şi se uită la mine cum mă îndepărtez. Când mă uit înapoi, îi văd cum pleacă împreună.

*

Mama, tata şi mătuşa Angelina stau pe marginea lacului, de unde privim mereu artificiile.

— Bună, scumpo, îmi zice mama.

Zâmbeşte şi se ține de mână cu tata. El se ridică şi mă ia în brațe.

— Ai avut o zi frumoasă, Autumn? mă întreabă.

Dau din cap afirmativ, după care el face câțiva paşi în spate şi se uită la mine, puțin confuz.

— Ți-ai făcut ceva la păr?

— M-am făcut brunetă la loc. Ieri.

— Ieri?

— Da.

Ne zâmbim. Suntem amândoi mulțumiți că a observat atât de repede schimbarea subtilă.

— Finny mi-a spus că te-ai împrietenit cu o capră azi, îmi zice mătuşa Angelina.

— Da, vreau şi eu o capră, mamă, zic, apoi mă uit la mătuşa Angelina. Finny a vorbit despre mine?

— Mi-a povestit în detaliu cum ai legănat şi i-ai cântat unei căprițe.

Mătuşa Angelina vede ceva peste umărul meu.

— A, uite-l.

Mă întorc.

— Bună tuturor!

Sylvie zâmbeşte larg şi face cu mâna. Tata se ridică.

— Pe cine avem aici?

— Unchiule Tom, ea e Sylvie. Sylvie, unchiul Tom.

— Bună, zice ea şi zâmbeşte iar.

— Îmi pare bine de cunoştință. Haide, zice tata şi se trage într-o parte, mă mut eu pentru ca voi, fetele, să puteți sta una lângă cealaltă.

Se pare că tata nu observă diferența mai puțin subtilă dintre mine şi Sylvie.

Stau între tata şi Sylvie. Finny e în partea cealaltă, iar mamele vorbesc lângă tata.

Mă uit fix la bucata de cer unde vor fi artificiile. Finny şi Sylvie se țin de mână lângă mine. Am de ales. Fie continui să stau lângă ei fără să zic nimic, fie încerc să fiu prietenoasă şi să port genul de conversație superficială pe care o mai avem eu şi Finny uneori.

— Cât crezi că mai durează? întreabă Sylvie şi Finny se uită la ceas.

— Zece minute.

Sylvie oftează.

— Ai remarcat vreodată că timpul se scurge mai încet când aştepți să înceapă artificiile? întreabă ea.

— Timpul se scurge mereu mai încet când aştepți ceva.

— Cred că se scurge şi mai încet când aştepți să înceapă artificiile.

Finny dă să zică ceva.

— De acord, spun eu repede.

Sylvie se uită la mine, surprinsă.

— Cred că are de-a face cu faptul că, atunci când nu ne uităm la ceas, ne uităm la lumina din ce în ce mai slabă de pe cer. Şi astfel percepem în fiecare moment anticiparea.

— Aha, zice Finny.

— Posibil, zice şi Sylvie.

Arată de parcă ar crede că se va întâmpla ceva, dacă e de acord cu mine. N-am mai vorbit niciodată până acum, în afară de politețurile obligatorii de la şcoală sau din stația de autobuz: *Scuze. Mersi. Scuze, ți-a scăpat asta.*

— Deci, după logica ta, dacă privim lacul în loc să privim cerul, timpul se va scurge mai repede, spune Finny.

— La fel de repede ca atunci când aşteptăm orice altceva.

— OK, atunci haide să privim lacul.

Privesc lacul. Cândva, pe vremea pe care acum o numesc Înainte, tata ne-a dus pe mine şi pe Finny la pescuit. Mă plictiseam şi m-am suit într-un copac ale cărui ramuri atârnau deasupra apei. Finny se distra, aşa că şi-a petrecut toată după-amiaza spunându-mi să nu scutur crengile, ca să nu sperii peştii. Am încercat să stau nemişcată pentru el. A prins un peşte mic. Mătuşa Angelina n-a ştiut cum să-l curețe, aşa că l-a pus în congelator unde, după ce l-a uitat acolo, a înghețat bocnă. Eu şi Finny îl mai scoteam uneori, să vedem cum mai arată. Ne treceam degetele peste solzii lui rigizi şi îi atingeam ochiul înghețat şi vorbeam despre cum trebuie să fie atunci când mori. Câteva luni mai târziu, când mama lui şi-a adus aminte de peşte şi l-a aruncat, am fost trişti.

— Am fost la pescuit odată, îi explică Finny lui Sylvie.

— Serios?

— Şi eu tot la asta mă gândeam, spun şi încep să râd.

— La peştele nostru înghețat?

— Da.

— Nu cred că timpul se scurge mai repede, zice Sylvie, dar tocmai atunci încep artificiile.

Timp de o oră nu mai scot o vorbă şi îi las pe ei să şuşotească. Sylvie îşi pune capul pe umărul lui. Mă gândesc la Jamie, care e şi el aici, în acelaşi parc, şi se uită la artificii fără mine. Îmi imaginez că mă sprijin de el, că îi simt respirația şi sufăr, ca şi cum nu l-aş mai fi văzut de câteva săptămâni.

Artificiile lasă dâre de fum pe cer şi mirosul de sulf coboară spre noi. Lângă mine, Sylvie chicoteşte. Mi-aş dori să nu fie aici. Nu e drept; trebuia să fim doar noi, familia.

Mi-aş dori să fiu singură fie cu Jamie, fie cu Finny.

Gândul mă sperie şi mă uit la fața frumoasă a lui Finny, luminată de culorile de pe cer. Nu-mi permit să mă întreb de

ce îmi imaginez uneori că suntem împreună, dacă asta înseamnă ceva. Îl iubesc pe Jamie.

Îmi întorc privirea spre cer.

cincisprezece

Eu şi Jamie ne ţinem în braţe şi ascultăm ploaia. Părul ud mi se lipeşte de pieptul lui dezgolit şi el îşi ţine mâna în sutienul meu. Simt aerul răcoros pe piele.

Mă bucur că a început să plouă.

Oftez şi îmi vâr nasul în umărul lui. Mirosul lui mi-e atât de familiar, atât de liniştitor, încât simt cum mi se relaxează toţi muşchii, cu fiecare respiraţie.

— Dormi? şopteşte el.

— Nu încă.

Încerc să-i urmăresc cadenţa respiraţiei. Sunt mulţumită, lucru care nu se întâmplă mereu atunci când suntem împreună. Dar nu i-am spus-o niciodată; din moment ce mereu tac atunci când mă sărută, tot ce trebuie să fac e să nu zic nimic atunci când nu se mai freacă de mine şi crede că şi eu am terminat.

Azi, în schimb, am simţit cum mi se încordează degetele de la picioare şi mi-am înfipt degetele de la mâini în spatele lui. Fiind aproape dezbrăcaţi, s-a simţit aşa de real, încât n-am putut să mă gândesc la nimic altceva în afară de momentul acela, alături de el.

— Te iubesc, îmi spune şi îşi mută uşor mâna pe sânul meu.

— Chiar mă iubeşti?

— Ştii bine că da.

Mă gândesc la viitorul nostru, la cât de perfect va fi. O să cumpărăm o casă, o să avem o familie şi o să fim fericiți împreună. Jamie e perfect şi viața lui va fi perfectă, aşa că, dacă fac parte din viața lui, şi eu voi fi perfectă. Îl mângâi pe piept şi tresare.

— Nu, mă gâdili.

— Scuze.

Îmi pun mâna la loc pe umărul lui. Alt moment de tăcere. Ochii încep să mi se închidă.

— Te vreau, zice Jamie.

Genele mele îi ating pielea când deschid ochii.

— Şi eu te vreau. Dar nu încă.

Simt cum oftează lângă mine.

— De ce nu? întreabă, deşi i-am explicat deja.

— Vreau să fie special.

— O să fie.

— Cum? Aici, în camera asta?

Mă uit în jur, la camera lui, cu postere cu trupe rock pe pereți şi figurine din animeuri pe rafturi, cu şosetele lui murdare pe podea şi fereastra care dă spre curtea din spate. Când visez la cum va fi prima dată, îmi imaginez o cameră frumoasă, un pat cu baldachin auriu şi vedere spre Turnul Eiffel sau o pădure deasă, o pătură de catifea şi flori de câmp peste tot.

— Da, zice el. Sau în camera ta.

Mă strâmb, încerc să-mi găsesc cuvintele şi să nu mă panichez la gândul că am putea s-o facem pentru prima dată în camera mea sau, şi mai rău, în a lui.

— Nu, nu înțelegi. Trebuie să fie *perfect*. Absolut perfect.

Jamie începe să se foiască şi vrea să se ridice. Mă trag într-o parte şi îl privesc.

— Dacă suntem noi doi, asta e tot ce contează, nu? mă întreabă.

— Da.

Rostesc ultimul cuvânt încet, dându-mi seama cât de incomplet e răspunsul meu, cât de multe lucruri nu spun.

— Şi nimic în viață nu e cu adevărat perfect. Serios, ce mai aştepți?

— Să simt că e momentul potrivit.

Mă uit în jos la pătură şi culeg o scamă.

— Când o să fie asta?

Ridic din umeri, dar nu mă uit la el.

— Eşti supărat?

— Nu, sunt frustrat.

Vocea lui aspră sună de parcă vine de departe.

— O să mă părăseşti?

Jamie vine repede lângă mine şi mă ia în brațe.

— Nu o să te părăsesc niciodată. Niciodată.

— Şi eu te iubesc, îi zic în cele din urmă.

şaisprezece

Eu, Sasha şi Brooke stăm pe jos în camera ei, citim reviste. Angie e plecată cu Mike. Jamie e plecat o săptămână cu familia lui, la Chicago. Ceilalți băieți fac cine ştie ce prostii acasă la Alex.

Completăm teste din reviste. Testele au titluri precum „Cât de bine flirtezi?” sau „Ştii cum să obții ce vrei?”. Potrivit revistelor, toate suntem incredibil de echilibrate. Există răspunsuri multiple şi e uşor să-ți dai seama care e răspunsul corect; o variantă arată că eşti prea mult într-un fel, alta, că nu eşti suficient şi una se dovedeşte exact ce trebuie, ca o Goldilocks adolescentă. Ne-am petrecut toată după-amiaza alegând răspunsuri şi aflând că suntem

minunate, că ar trebui s-o ținem tot aşa şi că totul va fi bine. Ar trebui să fie plictisitor, dar nu e, e liniştitor.

— „Nu ți-e frică să rişti, dar ştii mereu când e timpul să faci un pas înapoi, dacă lucrurile devin prea serioase", citeşte Sasha. „Din acest motiv, prietenii tăi se pot baza pe tine şi ştiu că vă puteți distra fără ca lucrurile să scape de sub control. Îți poți folosi rațiunea să ajuți o persoană timidă să iasă din carapace, dar poți şi să temperezi un copil rebel. Deşi uneori mai greşeşti, ca în noaptea în care ai luat o amendă pentru depăşirea vitezei regulamentare sau ca la petrecerea unde ai fost prea timidă ca să-l inviți la dans pe băiatul pe care îl placi, rațiunea ta şi dorința de distracție te vor duce mereu acolo unde trebuie să fii."

Aruncă revista deoparte şi întinde mâinile deasupra capului.

— Când se întoarce Jamie? întreabă. Am chef să înot.

— Vineri, răspundem şi eu, şi Brooke în acelaşi timp.

Zâmbim. Ne place să spunem în glumă că suntem verişoare prin alianță.

— Mi-e aşa de dor de el, le zic, pentru că ăsta e adevărul şi îmi place. Nu-mi vine să cred că suntem împreună de aproape un an.

E început de august. Mai sunt şase săptămâni până la aniversarea noastră şi de-abia aştept. Pentru mine, momentul ăsta o să valideze cuplul nostru într-un mod nou, vom putea spune că suntem într-o relație de durată şi relația noastră va fi un reper pentru alte relații mai scurte.

— Da, la fel şi eu cu Alex, zice Sasha.

Mă gândesc cum a fost anul trecut, când eu şi Sasha ne-am luptat pentru Jamie şi el m-a ales pe mine. Zâmbesc şi mă simt mândră.

— Eu şi Noah facem un an şi jumătate în octombrie, spune Brooke.

Mă simt mai puțin mândră.

— Sunteți aşa de drăguți, comentează Sasha.

Trebuie să recunosc că sunt drăguți. Brooke şi Noah par să nu se certe niciodată – deşi Brooke jură că se mai ceartă şi ei din când în când – şi fiecare face mereu ce îi cere celălalt, aşa că vedem constant cum unul sare să-i aducă celuilalt un suc sau să-i facă masaj.

— N-am mai fost de mult singuri, se plânge Brooke.

Iau o altă revistă. Sasha îi răspunde lui Brooke cu un oftat empatic şi eu mă uit la ea, suspicioasă. Răsfoieşte o altă revistă, căutând testul de la sfârşit.

— Doamne! Uite unul bun pentru Autumn!

— Cu ce e? întreb şi mă uit peste umărul ei.

Sunt curioasă şi-mi place să fiu în centrul atenției.

— „Te place MAI MULT decât ca pe o simplă prietenă?"

Mă uit la ea şi nu înțeleg.

— Cine? întreb.

Sasha râde.

— Finn Smith. Îți aduci aminte cum se holba la tine în clasa şaptea, în pauza de prânz?

— Nu.

Îmi aduc aminte că îi făceam cu mâna la cantină. Nu-mi aduc aminte să se fi holbat cineva.

— Chiar aşa făcea? întreabă Brooke.

— Da, zice Sasha. Dar nu arăta aşa de bine ca acum.

— Crezi că arată bine? întreb.

Eu asta cred, dar mă surprinde să aud că şi ea crede la fel. Finny e cuminte, e tăcut şi introvertit, nu e fermecător şi expansiv, precum ceilalți băieți din grupul nostru.

— Da, răspunde Sasha şi-şi dă ochii peste cap. Adică n-aş ieşi cu el, dar da, arată bine.

— Chiar că da, recunoaşte şi Brooke.

— OK, dar nu mai suntem prieteni, aşa că nu pot să fac testul.

— Normal că poți, zice Brooke. Răspunde doar cu ce era adevărat atunci.

— Nu pot...

— „Unu”, începe Sasha. „Îți suni prietenul cel mai bun, plângând, după ce te-ai certat cu mama ta. A doua zi, la şcoală: A, te întreabă dacă eşti bine, B, nu zice nimic, din moment ce a închis repede ieri sau C, te ia în brațe şi îşi aduce aminte toate detaliile conversației.”

— Păi, C, răspund.

Deodată, răspunsurile de Goldilocks nu mai par aşa de clare; nu ştiu care e răspunsul corect, ştiu doar care e adevărul.

A. Roşea când era întrebat dacă sunt iubita lui.

C. Nu vorbea niciodată despre alte fete de față cu mine.

B. Părea că se simte în largul lui când mă atingea.

A. Zicea că sunt cea mai bună prietenă a lui.

Mă uit peste umărul Sashei, cât îmi calculează scorul. Răsuflu uşurată când văd că nu toate răspunsurile mele sunt într-o extremă, dar multe sunt. Când termină, Sasha se uită la mine triumfătoare.

— „Fată, eşti oarbă?” citeşte ea. „Tipul e mort după tine...”

— OK, ajunge, îi zic. Aveam doişpe ani. Nici măcar nu aveam hormoni.

— Aveați treişpe ani în clasa a şaptea, îmi aminteşte Sasha şi ați fost prieteni până de Crăciun.

— S-a întâmplat ceva de Crăciun? întreabă Brooke.

— Nu. Pur şi simplu ne-am îndepărtat în primul semestru.

Sasha ridică din umeri.

— Păi, se pare că era îndrăgostit de tine.

— Fii serioasă, jumătate din întrebările astea oricum nu ni s-ar fi potrivit când eram copii. Uită-te şi tu: „Cât de des întârzia acasă ca să petreacă timp cu tine?” sau „Ce-ar trebui să se întâmple ca să fugă la maşină să-ți aducă

manualul de biologie, deşi căminul lui e în partea cealaltă a campusului?”

— Dar tot ai dat nişte răspunsuri, zice Sasha şi are dreptate.

Chiar am dat nişte răspunsuri.

— Am ghicit doar. Oricum nu contează. E cu Sylvie Whitehouse...

— Şi tu eşti cu Jamie, conchide Brooke.

— Exact.

Sasha ridică din umeri şi continuă să răsfoiască revistele.

şaptesprezece

Prima zi din clasa a zecea o să fie călduroasă şi înăbuşitoare; simt asta. Mi-am pus o coroniță nouă, pe care am luat-o odată cu celelalte lucruri pentru şcoală. E neagră şi are pietre închise la culoare. Port o fustă plisată roşie şi o cămaşă neagră. În loc de ghiozdanul de anul trecut, am o geantă tip poştaş verde-închis, pe care am cusut mulți nasturi. Totul e nou-nouț.

Sunt gata de clasa a zecea.

Grupul din stația de autobuz e mai mic anul ăsta; acum suntem doar cinci. Finny şi Sylvie. Un elev dintr-a unsprezecea, Todd, cu care nu am vorbit niciodată. Şi o fată vizibil emoționată, care pare prea mică chiar şi ca să fie boboacă. Sunt aproape sigură că vine de la o şcoală privată şi că e îngrozită.

Finny şi Sylvie se țin de mână. Ea are o uniformă nouă de majoretă. Îmi place mai mult decât cea veche, dar tot nu simt vreo dorință s-o port şi eu.

Fata nouă se uită la mine circumspectă când mă opresc la locul meu obişnuit de pe trotuar. Ca de obicei, mă izbeşte amintirea zilelor când mergeam cu viteză pe deal, cu bicicleta. Lui Finny nu îi era niciodată frică. Mie, tot timpul.

— Bună, îi zic fetei noi şi zâmbesc.

Mormăie un răspuns şi zâmbeşte şi ea, un zâmbet slab, de recunoştinţă.

— Eu sunt Autumn.

Azi mă simt generoasă. Şi am şi un plan.

— O să ne distrăm mult la ora de chimie, zice Sylvie.

— Eu sunt Katie.

— Ai fost la St. John? o întreb pe Katie, Fata cea Nouă.

Dă din cap afirmativ.

— Şi tu?

— A, nu, eu nu.

Preţ de o clipă, simt nevoia să mă uit în spate, la Finny. În clasa a patra, tata a vrut să mă transfere la St. John şi cred că ar fi şi reuşit, dacă n-aş fi plâns în fiecare seară la masă şi dacă n-aş fi refuzat să mai mănânc. Voiam să rămân la Vogt, unde era şi Finny. Pe vremea aia, credeam că să fiu departe de Finny e cel mai cumplit lucru care mi s-ar putea întâmpla. Faptul că-l ştiam pe Finny aproape, că era în aceeaşi clasă cu mine făcea fiecare test să pară mai puţin înfricoşător, fiecare glumă pe seama mea, mai puţin dureroasă. Obişnuiam să mă uit la el şi să simt că totul e bine. Gândul că ar fi trebuit să suport fiecare zi fără el îmi distrugea şi ultima fărâmă de încredere în mine, de echilibru, de speranţă. Totul s-a terminat atunci când mătuşa Angelina le-a zis părinţilor mei că şi Finny se simţea oribil şi că începuse s-o implore să-l transfere şi pe el.

Atenţia mi-e distrasă în asemenea măsură de amintirea asta, încât îmi ia câteva clipe să-mi dau seama că planul meu depăşeşte orice aşteptare.

— Da, a fost în clasă cu mine, zice Katie, Fata cea Nouă.

— A, da? întreabă Todd dintr-a unsprezecea. Îl ştii şi pe Taylor Walker?

Katie, Fata cea Nouă, dă din cap că da.

— E verişorul meu.

Încep să vorbească despre Taylor şi despre celelalte cunoştinţe comune. Undeva în spatele meu, şi Sylvie vorbeşte, dar planul a funcţionat; acum totul e doar un amalgam de voci şi, odată ce nu mai sunt atentă la conversaţia lui Katie cu Todd, şi vocea lui Sylvie se pierde pe fundal.

Până când vine autobuzul, nu aflu nimic despre cât de bine se vor distra Finny şi Sylvie anul ăsta.

optsprezece

Merg la orele de engleză pentru avansaţi cu Jamie şi cu Sasha, singura materie pe care o avem în comun. Amândoi au doar cursuri de avansaţi; eu am unul singur. Cu noi în clasă mai sunt şi Finny, Sylvie şi câţiva dintre prietenii lor.

Pentru că suntem un grup restrâns şi se presupune că suntem toţi deştepţi, profesorul nostru ne permite destul de multe. Nouă ne convine tratamentul ăsta special, libertatea. Jamie e deseori amuzant. Sunt mai mândră când ceilalţi râd la glumele lui decât aş fi dacă ar râde la glumele mele. Arată bine, e amuzant şi e doar al meu.

Profesorul, domnul Laughegan, mă place; profesorii de engleză mă plac mereu. Câteodată, la finalul orei, mă tem că am vorbit prea mult, că am lăsat impresia că mă dau mare, dar nici ora următoare nu mă pot abţine să nu ridic mâna.

În a treia săptămână de şcoală, văd o carte pe biroul domnului Laughegan. El nu e în clasă, dar o să se sune curând. E *David Copperfield*, o carte pe care vreau de mult s-o citesc. O ridic şi încep să citesc. Sunt absorbită de la prima pagină. Mă aşez la biroul lui şi continui lectura.

— Ce faci? întreabă Jamie.

— Citesc cartea domnului Laughegan.

Cineva din clasă râde. Jamie pufneşte. E greu să-mi dau seama când Jamie va fi de acord sau nu cu excentricitățile mele. Bănuiesc că acum e undeva la mijloc; poate vrea să fi făcut el asta primul.

— Ce ciudată e, zice Jack.

Simt aceeaşi combinație de mândrie şi ruşine cu care m-am obişnuit, dar sunt hotărâtă să rămân la birou şi să citesc.

Tot cu cartea în mână sunt şi atunci când intră domnul Laughegan.

— Bună, Autumn. Îți place Dickens?

Încuviințez din cap.

— Pot să ți-o împrumut dacă vrei, după ce termin de scris o lucrare despre ea.

Cred că mi se citeşte mirarea pe față, pentru că imediat adaugă:

— Sunt înscris la master.

— A, tare.

Sună clopoțelul şi mă duc la loc, fără să aştept să mi se ceară asta.

Domnul Laughegan chiar îmi împrumută cartea; Jamie râde de mine că proful de engleză a devenit prietenul meu cel mai bun şi face mişto de cât de groasă e cartea. Încep să stau constant la biroul domnului Laughegan înainte de ore, citindu-i cărțile şi uneori chiar îi mai umblu prin sertare. Nu se supără niciodată. Îi pun tot felul de întrebări despre trusa

de prim ajutor sau despre preferința pentru markerele albastre.

Cred că domnul Laughegan mă înțelege. Într-o zi mă întreabă dacă scriu. Îi spun că da. Mă întreabă dacă am auzit de orele de scriere creativă pe care le predă celor de-a douăsprezecea. Am auzit.

*

Aniversarea noastră pică într-o marți. Jamie îmi oferă trei trandafiri la şcoală. Mă aşteptam să-mi aducă unul singur; mă miră că sunt trei. Vineri, eu şi Jamie ieşim să luăm cina în oraş, după care ne sărutăm la mine acasă, pe canapeaua din sufragerie. Îl strâng în brațe mai tare decât oricând şi, pentru prima dată, uit de tot ce se întâmplă în jurul meu când mă sărută. Se opreşte brusc şi se uită la mine. Sunt şocată, crezând că s-a întâmplat ceva. Şi sunt şi enervată, gândindu-mă că iar nu-i convine vreo chestie.

— Ce e? întreb, înainte să apuce el să zică ceva.

— Vrei să-ți primeşti cadoul?

Zâmbeşte, iar eu dau din cap afirmativ. Ne ridicăm şi eu îmi trec mâna prin păr cât timp el scoate ceva din buzunar. Încep să am emoții – dacă nu-mi place ce mi-a luat? Îmi întinde o cutie albă, plată, la care mă uit lung.

— Haide! mă îndeamnă.

Entuziasmul din vocea lui e atât de evident, încât îmi promit că, orice ar fi, o să-l las să creadă că-mi place la nebunie. Închid ochii înainte să salt capacul. E aproape întuneric în cameră; când deschid ochii, trebuie să mă aplec în față ca să văd ce se află pe pernuța de bumbac.

O brățară de argint, cu două talismane. O ridic şi încerc să mă uit la ele, în lumina slabă. Unul e o broască-țestoasă. Celălalt e o inimă cu ceva gravat pe ea. O apropii, ca s-o văd mai bine.

— E ziua în care ne-am cunoscut, îmi explică Jamie. Când a început totul. Iar țestoasa simbolizează primul an petrecut împreună. Şi o să-ți iau una în fiecare an de-acum încolo şi când se întâmplă ceva special, de exemplu, când o să ne căsătorim sau când o să ni se nască copiii.

Simt un nod în gât şi ochii încep să-mi ardă, ca şi cum urmează să izbucnesc în plâns. Îl iau în brațe şi pun capul pe umărul lui. Mă gândesc la cât de sigur e că o să petrecem atâția ani împreună. Vârsta noastră nu contează pentru el. Nu-i e niciodată teamă că nu suntem sortiți să fim împreună. Niciodată nu se îndoieşte de noi; niciodată nu se îndoieşte de nimic.

— Te iubesc, James Allen, îi zic.

Vocea mi se frânge. Nu-mi curg lacrimile, dar tot sunt surprinsă. Niciodată n-am mai plâns de fericire până acum.

— Plângi? mă întreabă.

Dau din cap, deşi nu sunt chiar sigură că e adevărat. Mă strânge şi mai tare în brațe, iar eu îmi lipesc fața de umărul lui. Stăm aşa vreme îndelungată. *Asta e, chiar îl iubesc*, îmi zic. În seara asta e uşor s-o spun, s-o simt.

— De ce tocmai o broască-țestoasă?

— Merge încet, dar sigur. Plus că îmi plac țestoasele.

Izbucnim amândoi în râs şi ne lipim frunțile. Ridică mâinile şi îşi trece buricele degetelor pe sub ochii mei; strâng tare din pleoape pentru ca el să poată şterge cele câteva lacrimi de pe genele de jos.

*

Domnul Laughegan îmi mai sugerează nişte cărți şi îmi împrumută altele. Lucrez mult la primul meu referat pentru el; vreau să-l impresionez.

La prânz, le arăt tuturor ce comentarii mi-a scris pe lucrare.

— Citeşte, îi zic lui Brooke şi îi arăt lucrarea. „N-am mai observat asta până acum, Bravo!” Am avut o idee la care el nu s-a mai gândit până acum!

— Super!

— Şi mie îmi place domnul Laughegan, intervine Noah. E tare.

— O, eu îl ador, le spun.

Jamie îşi dă ochii peste cap.

— Eşti îndrăgostită de el.

— Nu, doar îl iubesc, îi răspund şi-mi dau seama că e adevărat.

Chiar îl iubesc pe domnul Laughegan – nu sunt topită după el şi nici nu-l iubesc ca pe un tată sau ca pe un frate, nu e ceva ce pot să definesc –, pur şi simplu îl iubesc. Îl iubesc pentru că mi-a spus că pot să mă uit pe geam când plouă, atâta vreme cât îl ascult şi pe el şi pentru că a zis că Macbeth a fost un nemernic. Îl iubesc pe domnul Laughegan şi e un gând simplu şi pur; nu mi-e deloc greu s-o spun.

Jamie îşi dă iar ochii peste cap.

— Eşti îndrăgostită de un profesor, şopteşte el.

Îl ignor şi citesc iar comentariile domnului Laughegan.

*

— Bună, Autumn, zice Finny.

Mă opresc brusc. Vorbeşte încet. Nu mă priveşte în ochi. Suntem afară, în faţa clasei de dimensiunea unei debarale. Are ghiozdanul aruncat pe un umăr şi stă într-o parte, cât să nu fie văzut din clasă.

— Bună, îi răspund.

Mă întreb dacă s-a întâmplat ceva.

— La mulţi ani! continuă el, dar tot nu îşi ridică privirea din pământ.

— Mersi.

Sunt confuză. Ar fi putut să-mi spună asta de dimineață, în stația de autobuz. Ar fi putut să aştepte până diseară, când ieşim în oraş cu mamele şi cu tata. Finny se întoarce şi intră în clasă. Intru şi eu după el. Pentru ceilalți, pare doar că am ajuns în acelaşi timp.

Din moment ce e ziua mea, domnul Laughegan îmi spune că pot să stau la biroul lui toată ora, dacă promit să fiu cuminte. Îmi încrucişez brațele şi îmi îndrept spatele, mimând atenție desăvârşită, de parcă n-aş fi oricum atentă la orele lui.

Şi totuşi, gândul nu-mi stă la ora lui. Biroul e într-un colț, perpendicular cu tabla. Din unghiul ăsta, pot să-l văd perfect pe Finny. Când mă uit la tablă, îl văd şi pe el. Îl văd doar pe el.

Şi îl iubesc. Îl iubesc de când mă ştiu, nici măcar nu mai observ asta. Simt ce simt mereu când mă uit la el şi niciodată nu m-am întrebat ce anume. Îl iubesc într-un mod pe care nu-l pot defini, ca şi cum dragostea mea ar fi un organ din corpul meu, fără de care nu aş putea trăi, dar pe care nu l-aş recunoaşte într-o carte de anatomie.

Nu-l iubesc aşa cum îl iubesc pe Jamie. Nu-l iubesc aşa cum o iubesc pe Sasha sau pe mama ori pe domnul Laughegan.

E pur şi simplu modul în care îl iubesc pe Finny.

Şi e imposibil de descris şi chiar mai greu de simțit.

nouăsprezece

Când se răceşte vremea, izbucneşte şi Războiul.

Într-o luni, pe la jumătatea lui noiembrie, când intru în cantină, Angie vine repede spre mine, cu ochii mijiți.

— S-au aşezat la masa noastră, îmi zice.

Ştiu despre cine vorbeşte, fără să fie nevoie să întreb.

— Poftim?

Merg cu ea prin mulțime, până la o masă necunoscută. Jamie, Alex, Brooke, Noah şi Sasha stau deja înghesuiți în jurul unei mese mai mici şi pătrate.

— Nu pot să cred, spun în timp ce mă aşez.

Mă uit spre locul unde stau relaxați Alexis, Jack, Josh şi Victoria. Alexis îi face cu mâna cuiva din mulțime. Îi urmăresc privirea şi văd că le-a făcut semn lui Sylvie şi lui Finny, să vină şi ei. Finny şi Sylvie îşi trag câte un scaun la masa respectivă.

— Nu-i deloc OK, comentează Noah.

Jamie scutură din cap.

— Nu, nu e.

Masa pe care au luat-o e clar a noastră. Nimeni nu-şi schimbă masa în mijlocul anului şcolar. E un act de ostilitate. Dar trebuie să ne prefacem că-l ignorăm. Dacă i-am înfrunta sau dacă am recunoaşte că ne-am enervat, ar avea motive să-şi dea ochii peste cap şi să zică: *Ce? Vă supărați din cauza unei amărâte de mese?*

— Ei bine, n-o să mai stea acolo şi mâine, zice Alex.

— O să fug după ora de chimie, adaugă Noah.

— Nu şi dacă o să ți-o iau eu înainte, sare Jamie.

Suntem livizi tot restul pauzei. Nu sunt singura care se uită peste umăr şi care vede cum ne pângăresc masa. Râd şi aruncă cu lucruri unul în celălalt şi se prefac că acolo stau în fiecare zi. Că acolo o să stea de acum încolo.

Băieții chiar se țin de cuvânt şi marți avem iar masa pentru noi. În naivitatea noastră, credem că asta a fost tot; ne-am luat înapoi ce ne aparține. Sigur o să facă un pas în spate când o să vadă că nu o să le-o cedăm pur şi simplu.

Miercuri stăm iar la masa mai mică, lovindu-ne cu genunchii unii de alții.

Joi chiar fug până în sala de mese, dar Alex e deja acolo, cu ghiozdanul trântit în mijlocul mesei noastre şi cu brațele încrucişate la piept, uitându-se sfidător spre restul lumii.

— Bravo, Alex! îi zic şi batem palma.

Mă uit în jur şi le văd pe Alexis şi pe Sylvie cum ne urmăresc cu privirea de la masa care era, de obicei, a lor. Le zâmbesc, le fac cu mâna şi mă aşez.

Când câştigăm iar bătălia vineri, cred că s-a terminat; acum chiar am câştigat Războiul. N-o să mai aibă tupeul să continue toată nebunia asta şi luni.

*

Ba da. Chiar au tupeul să facă asta.

Ne luăm masa înapoi marți şi sărbătorim cu toții în timpul pauzei de prânz. O parte din mine ştie că e *doar o masă*, dar, dacă aş fi sigură că ei n-o fac special, atunci n-ar fi aşa o tragedie să stăm la masa mai mică.

Dar chiar o fac special; suntem la jumătatea semestrului, toate celelalte găşti şi-au ales o masă şi stau acolo mereu, ca anul trecut. Eu şi Sasha am ieşit din grupul lor şi ne-am făcut o gaşcă nouă. Suntem uniți. Luăm note bune. Băieții sunt arătoşi şi fetele drăguțe.

De un an deja suntem în competiție.

E mai mult decât o amărâtă de masă.

Miercuri, toată lumea se uită la noi când alergăm pe culoare ca să ajungem la cantină. Geanta mea verde mi se loveşte de picior; o ignor, la fel şi pe oamenii din jur. Deja pot să vizualizez masa goală.

Imaginea din mintea mea e aproape adevărată. Masa chiar e liberă un moment. Apoi Finny iese din mulțime şi îşi pune ghiozdanul pe masă. Mă opresc brusc şi mă uit fix la el. În partea opusă a încăperii, îi văd pe Jamie şi pe Noah,

care se opresc şi ei din alergat. Sylvie şi Alexis traversează şi ele sala. Nici ele nu mai aleargă, ci doar îi zâmbesc triumfător lui Finny. Jamie se uită la mine. Îşi dă ochii peste cap şi pufneşte.

În ultimele săptămâni, nu am fost supărată şi pe Finny. Cumva m-am gândit că el doar îşi urmează prietenii orbeşte, fără să fie conştient de implicațiile acțiunilor lor, fără să-şi dea seama ce înseamnă să stea la masa noastră. Dar acum mă uit la el cum ocupă masa, de parcă i-ar aparține. Brusc mă simt ca şi cum cineva îşi pune palmele pe spatele meu şi mă împinge în față.

Merg încet, dar sigur, până la Finny. Îmi arunc geanta pe masă, lângă ghiozdanul lui, înclin capul într-o parte şi mă uit la el.

— Stai cu noi azi?

Nu-mi răspunde imediat şi, preț de o clipă, nici eu nu mai ştiu ce să zic. Nu l-am mai privit de mult direct în ochi.

Ochii lui albaştri au urme de auriu; e greu să nu te uiți fermecat la o combinație aşa de ciudată. Îmi vine să mă ridic pe vârfuri şi să-i dau şuvițele blonde de pe frunte, ca să-i văd ochii mai bine. Roşeşte şi – înainte să-mi aduc aminte că n-ar trebui să simt asta – mă gândesc la cât de chipeş e. Ştiu că se simte stânjenit când roşeşte, dar mie mi se pare drăguț. Îl face să pară inocent, ca şi cum n-ar fi făcut nimic rău niciodată.

— Ăăă, zice Finny şi se uită şi el la mine.

Mă întreb la ce se gândeşte. Mi se pare că ne uităm unul la celălalt de minute bune, dar sigur au trecut doar câteva secunde. Respir pentru prima dată de când am vorbit şi nările îmi sunt inundate de mirosul lui, aşa de bine cunoscut. O parte din mine îşi doreşte să închidă ochii şi să se concentreze pe parfumul lui; cealaltă parte vrea să continue să se uite la el.

— Sylvie m-a rugat să ocup o masă, îmi zice.

Transa în care sunt e întreruptă de numele ei. Trag un scaun şi mă aşez.

— A, dar *noi* stăm aici de obicei.

Jamie vine din spatele meu şi îşi trage şi el un scaun.

— Hei, frumoaso, ce faci?

— Bine, îi răspund.

Noah se aşază în stânga lui Jamie. Amândoi îl ignoră pe Finny. Finny îşi ia ghiozdanul şi se întoarce. Sylvie e doar la câțiva metri în spatele lui, dar nu se uită la el când se apropie de ea; se uită la mine. Văd cum mijeşte ochii. Mențin contactul vizual doar o secundă, apoi întorc privirea spre Jamie.

E doar o masă, îmi spun. Nu e nimic personal.

E doar o masă.

douăzeci

A doua zi după Ziua Recunoştinței, părinții mei se ceartă. Eu nu ies din camera mea, îi ascult, deşi încerc să n-o fac. Uneori țipă mama, câteodată, tata. Alteori, vorbesc şoptit, dar cu furie. Când şi când se lasă tăcerea. Uşile sunt trântite întruna.

La prânz, mă duc jos şi fur nişte brânză din frigider. Vocile se opresc până când ajung eu înapoi în camera mea.

Zac pe pat până după-amiază, mă uit la un petic de lumină de pe podea, cu un nod în gât, fără să mă pot mişca. Asta e cea mai tristă parte din orice zi, când a trecut prea mult timp ca să mai creezi vreun moment frumos cât mai e lumină afară. E prea târziu. Am irosit lumina zilei stând aici degeaba. Nici peticul de lumină nu se mai mişcă; începe să

pălească. O să fie mai bine după ce o să dispară de tot. E doar o zi, mă gândesc, şi aproape s-a terminat.

Vocile amuțesc. Granița dintre zi şi seară devine neclară. Nu mă cheamă nimeni la masă. Soarele a apus şi camera mea e cufundată în întuneric, dar nu mă ridic să aprind lumina. Las întunericul să mă cuprindă şi nu mă mişc.

O bufnitură de jos mă face să tresar. Mă ridic în capul oaselor. Vocile se aud iar. Din ce în ce mai tare. Țipă. O uşă se trânteşte. Vocile se aud de afară acum.

Merg la fereastră. Nu îi zăresc, văd doar curtea din lateral şi fereastra întunecată a lui Finny. În săptămânile de după Război, linia trasată între prietenii mei şi ai lui Finny s-a transformat într-un zid de gheață. Nici măcar nu ne mai salutăm când ne vedem prin clase, pe holuri sau la baie. Facem tot posibilul să ne prefacem că ceilalți nu există. Eu şi Finny nu am mai vorbit de când am luat masa înapoi.

Îmi sprijin fruntea de geamul rece şi închid ochii. Vocile părinților mei sunt mai clare acum, chiar dacă vorbesc mai încet.

Aud cum maşina tatei demarează în trombă. Mama începe să plângă. Pietrişul scrâşneşte sub tălpile ei. Mama intră înapoi în casă. Aprind lumina. Corpul meu reacționează; sunt brusc atentă la tot ce e în jurul meu; îmi iau cartea şi mă aşez pe pat. Casa e din nou cufundată în tăcere.

Nu trece multă vreme şi aud bătaia în uşă pe care o aşteptam. Uşa se deschide puțin şi mama bagă capul în cameră. Îmi zâmbeşte, se preface că nu are ochii umflați de plâns.

— O să mă duc la Angelina, scumpo, îmi zice.

Îmi vine să arunc cu cartea în ea. Aş vrea s-o întreb ce rost are să ne prefacem că totul e bine, ceea ce ar durea-o mult mai tare decât lovitura în sine.

— OK.

Dispare.

*

Mă trezesc înfometată. E încă întuneric, încă tăcere. Mă duc jos desculță. Totul din casa veche trosneşte sub atingerea mea. Pun la încălzit nişte piure şi mă uit cum se învârte farfuria în cuptorul cu microunde. O să mă bucur mai mult de mâncare azi. A fost o Zi a Recunoştinței foarte ciudată.

În fiecare an, de Ziua Recunoştinței şi de Crăciun, tata stă în capul mesei, mamele în dreapta şi în stânga lui, iar eu şi Finny lângă ele, față în față. Ieri Finny a stat în locul mamei lui, în loc să stea vizavi de mine. Mamele s-au uitat una la cealaltă, dar n-au spus nimic în prezența noastră. Au acceptat că nu mai suntem cei mai buni prieteni, dar îmi dau seama că n-o să accepte să nu fim măcar politicoşi. N-am depăşit deloc bariera dintre noi. Am vorbit doar când una dintre ele ne-a întrebat ceva, dar n-au găsit nimic de comentat care să ne facă să vorbim unul cu celălalt.

Mamele ar fi zis probabil ceva în cele din urmă, dar scandalul care a izbucnit azi între ai mei mocnea de ieri, aşa că probabil a fost prea mult până şi pentru ele. M-am simțit prost față de mătuşa Angelina şi de Finny; m-am întrebat dacă ar fi fost mai fericiți acasă la ei, unde nu există probleme sau conflicte tacite.

Scot farfuria din cuptorul cu microunde şi deschid frigiderul. Iau câteva bucăți de carne rece şi le pun pe farfurie. Când mă ridic iar, mă uit pe fereastră. În casa de alături, lumina de la bucătărie e aprinsă. Mi le imaginez pe mătuşa Angelina şi pe mama stând la masa din bucătărie, bând ceai.

Vântul suflă printre frunze şi simt brusc nevoia să ies din casă. Lumea mohorâtă de afară pare îmbietoare, catifelată şi rece. Mă uit la ceas. E trecut de ora 1.

Nu e nimeni acasă căruia să-i pese de ce fac eu noaptea.

Îmi iau farfuria şi mă duc pe terasa din fața casei. Simt pe piele aerul rece şi umed când trec pragul, podeaua e rece sub tălpi când mă aşez pe trepte. Îmi dau seama că am uitat să-mi iau o furculiță, dar aleg să nu-mi pese, iau cartofii direct cu mâna şi îmi ling degetele.

Să mănânc cartofi cu mâna, afară, după miezul nopții, e un act de rebeliune ridicol, dar e singurul lucru pe care îl pot face.

Mănânc curcanul rece mai încet, aleg atent fiecare bucățică, iau guri mici.

Când termin, pun farfuria lângă mine şi mă sprijin de stâlpul din dreapta. Vântul suflă iar. Tremur, dar nu mă mişc. Vreau să văd cât rezist aici. Poate o să stau toată noaptea. Tremur şi închid ochii. E frig. Aud o maşină şi deschid brusc ochii.

O maşină albastră opreşte pe stradă. O portieră se deschide şi lumina din maşină se aprinde. Recunosc siluetele băieților dinăuntru, una în mod special. Finny se clatină când coboară. Râde şi le zice ceva prietenilor lui. Ei îi răspund strigând, iar el duce un deget la buze. Le face cu mâna, iar ei demarează.

Mă uit la el cum se îndreaptă spre casă. Nu-i văd fața, doar silueta învăluită în întuneric. Merge ciudat în noaptea asta; are paşii prea mici şi se apleacă prea mult înainte. Îşi pipăie buzunarele blugilor în timp ce merge. Se opreşte la câțiva metri de casă şi se încruntă. Mă aplec în față şi încerc să-l văd mai bine, să văd de ce se încruntă, dar treapta scârțâie. Finny îşi ridică privirea şi ne uităm unul la celălalt. Simt cum mi se pune un nod în gât.

— Bună, îmi zice după o secundă.

— Bună.

Se uită la mine, tot încruntat.

— Fără coroniță.

— Poftim?
— Nu porți coronița.
Vocea îi sună ciudat, parcă i se împleticeşte limba în gură, ca atunci când e obosit.
— Sunt în pijama, îi spun.
— OK.
Se leagănă uşor.
— Eşti beat?
N-am mai văzut niciodată pe cineva beat.
— Da, oarecum.
— Atunci poate ar fi mai bine să nu intri în casă.
Tot nu şi-a luat privirea de la mine. Finny, băiatul cel dulce şi timid, e beat. Chiar dacă am auzit că se mai întâmplă asta, chiar dacă o văd cu ochii mei, tot mi-e greu să cred.
— De ce?
— Mamele sunt la tine în bucătărie.
— A, zice şi se leagănă iar. Pot să vin să stau cu tine?
— Sigur.
Se clatină până ajunge în dreptul meu şi se aşază cu greu pe trepte. Oftează şi îşi sprijină capul de balustradă. Doamna Adams, profesoara noastră de educație pentru sănătate, m-a făcut să cred că alcoolul te transformă într-o altă persoană. Finny e acelaşi băiat, poate doar puțin mai nesigur pe picioare, mai prietenos decât ieri.
— Nu-mi găsesc cheile, îmi explică.
— Asta nu e bine.
Dă din cap că e de acord, după care se uită iar la mine. Stau ghemuită şi încerc să-mi încălzesc brațele reci.
— Ți-e frig?
Încuviințez din cap.
Dar e suportabil; poate chiar o să rezist până dimineață.
— Uite.
Finny încearcă să-şi scoată geaca.

— Nu, lasă.

Cred că asta face alcoolul: îi face pe oameni să uite de liniile trasate cu atenție în jurul lor.

— Haide, Sylvie, ia geaca, îmi zice, stând cu mâna întinsă.

— Autumn.

— Ce?

— Mă cheamă Autumn. Tocmai mi-ai zis Sylvie.

Se încruntă şi mai tare.

— Ah, îmi pare rău, Autumn. Ia geaca, Autumn.

Se apleacă spre mine, astfel încât geaca lui e aproape pe picioarele mele. Oftez şi o iau. E caldă şi miroase a Finny. O pun pe mine şi mă înfăşor strâns în ea.

— Aşa.

Se dă înapoi, mulțumit, şi se uită la mine.

— Ți se potriveşte.

— Geaca?

Întind brațele, ca să vadă cât de lungi sunt mânecile.

— Nu, îmi răspunde. Numele. Autumn Rose David. Atât doar că nu mai sunt trandafiri toamna.

— Cum să nu? Cel puțin în St. Louis mai sunt.

Aici nu există o graniță clară între vară şi toamnă. Toamna începe şi se opreşte, se retrage, momind copacii să îşi schimbe culoarea, dar păcălind şi trandafirii să mai înflorească puțin, în timp ce ea pare că dansează, înainte şi înapoi, oscilând între căldură şi răcoare. Frunzele sunt aurii şi roşii, dar tot mai există câțiva trandafiri roz în grădina mamei, puțin ofiliți şi maronii pe la margini, dar încă foarte frumoşi. Mereu i-am admirat, fără să fac legătura cu numele meu, dar acum trebuie să recunosc că mi se potriveşte – sunt frumoşi, dar parcă nu e locul lor aici.

— Da, zice el, încet. Dar n-ar trebui să mai fie trandafiri toamna.

— Lucrurile nu sunt mereu aşa cum ar trebui.

O vreme, nu mai vorbim. Îmi iau privirea de la Finny şi mă uit la peluza lungă şi întunecată dintre noi şi stradă şi la norii care ascund stelele. Îmi strâng geaca şi mai bine pe mine. Simt ceva în buzunar. Bag mâna şi degetele mele pipăie un obiect uşor de recunoscut. Zâmbesc.

— Uite, îi zic şi îi dau cheile.

Zâmbeşte şi el şi le ia.

— Mersi. Nu voiam să-i spun tatei că am pierdut cheia de la maşină.

Tatăl lui Finny – într-un alt gest şocant – i-a cumpărat o maşină când a împlinit şaisprezece ani.

Nu ştiu ce fel. E o maşină roşie, sport, probabil ridicol de scumpă şi fabricată în Italia. Mă mir că Finny ar avea cum să-i spună că a pierdut cheia. Mereu am crezut că liniile dintre ei permit comunicarea într-o singură direcție.

— O să-ți aduci aminte de dimineață că ai vorbit cu mine?

Finny se încruntă iar.

— Da. Nu sunt chiar atât de beat.

— Oricum nu prea ştiu cum funcționează lucrurile astea.

Finny înclină capul într-o parte.

— Nu te-ai îmbătat niciodată?

— Nu.

Îmi dau seama prea târziu că vocea mea pare defensivă. Finny nu observă.

— Aha. Credeam că...

Se opreşte şi se încruntă iar.

— Aha.

— Ce? Credeai că toată lumea se îmbată?

Dă din umeri şi se uită în altă parte. Mă întreb cât e ceasul, cât mai e din pedeapsa autoimpusă de a sta afară. Cerul nu pare deloc mai luminos.

— De ce eşti aici?

Întrebarea mă ia prin surprindere şi mi se pune un nod în gât.

— Părinții mei s-au certat.
— Oh.
— Tata a plecat cu maşina şi mama e la tine acasă.
— Autumn, îmi pare rău.
— Nu e nimic nou.
— Dar chiar îmi pare rău. Serios.
Se întoarce iar către mine.
— E OK, îi zic.
— Vrei să vorbeşti despre asta?
— Eşti beat.
— Mă trezesc.
— O să vrei să mai vorbeşti cu mine şi după ce o să te trezeşti?
Mai urmează un moment de tăcere. Îl privesc insistent, dar nu reuşesc să citesc nimic pe fața lui. Mă uit la el şi îl văd cum respiră adânc.
— Da, îmi răspunde, dar ceva din tonul lui îmi spune că nu e adevărat.
— E în regulă. Nu-ți face griji.
— Îl iubeşti pe Jamie?
Alt nod în gât.
— Adică... se poartă frumos cu tine?
— Poftim?
Mi se simte şocul în voce, iar de data asta chiar observă. Încerc să mă prefac că nu e mare lucru, că râd de el.
— Să nu-mi spui că acum o să faci pe fratele cel mare.
Finny dă din umeri. Nu se mai uită la mine. Mă întreb dacă roşeşte. Probabil că da.
— Da, îi zic în cele din urmă. Îl iubesc. Şi e un băiat bun.
Încerc să-mi imaginez ce părere are despre Jamie, ce ar face dacă i-aş confirma bănuielile. Îmi aduc aminte cum i-a tras una lui Donnie Banks în clasa a cincea.
— Şi oricum, nu cred că Sylvie ar fi prea bucuroasă dacă te-ai bate cu Jamie ca să-mi aperi onoarea.

— Mda, zice Finny şi se uită în altă parte. Dar oricum aş face-o.

— Eşti sigur că ai face-o şi dacă ai fi treaz?

Dă din cap afirmativ.

— Da. Dar singurul motiv pentru care îți zic ție asta acum e că sunt beat.

Mă gândesc la ce i-aş zice şi eu lui dacă aş fi beată sau măcar suficient de curajoasă. În primul rând, i-aş spune cât de bine îi miroase geaca. Apoi i-aş spune că mi-a plăcut să stau aici, să vorbesc cu el, că nu vreau să mai intru în casă, că nu vreau să se termine conversația.

— Îți aduci aminte cum era în gimnaziu?

— Da.

Vântul începe să sufle prin copaci. Cerul tot nu s-a luminat. Poate n-a trecut timpul deloc. Poate o să stăm aici pentru totdeauna. Nu m-ar deranja; ar fi mai bine decât să fac față zilei de mâine. Îl aştept să-şi termine gândul. Se încruntă iar.

— Poate ar fi bine să intru în casă, înainte să zic şi altceva ce n-ar trebui. Cred că pot să mă prefac suficient cât să ajung sus.

— A, bine.

Se ridică şi se uită la mine.

— N-o să rămâi aici, nu?

Clatin din cap.

— Nu, bănuiesc că nu.

Mă ridic şi eu şi îmi scot geaca. Deschide gura şi întinde mâna, ca şi cum ar dirija traficul, apoi se opreşte. Ia geaca.

— Mersi, zicem amândoi în acelaşi timp.

Zâmbim slab.

— Noapte bună, îi zic.

Dă din cap şi se îndepărtează.

— Stai puțin, îmi strigă.

Mă uit spre el. Stă în dreptul liniei imaginare care desparte curtea mea de a lui.

— Am depăşit ora la care trebuia să fiu acasă. Dacă se supără mama pe mine de dimineață, pot să te folosesc pe post de scuză?

— Sigur. Spune-i că am plâns pe umărul tău.

Zâmbeşte din nou.

— O să-i placă la nebunie asta. Nu că ai plâns tu, dar ştii ce vreau să zic. Noapte bună.

Mă întorc şi intru în casă.

*

Stau pe patul meu rece şi mă uit la lumina care se revarsă din dormitorul lui Finny. Îmi aduc aminte cum, ori de câte ori eram tristă, îi făceam un semn cu lanterna şi el îşi lua cana de la celălalt capăt al sforii şi vorbeam până adormeam. Mai trece mult timp până când se stinge lumina.

douăzeci şi unu

Jamie a spus odată că, atunci când o să-şi ia permisul de conducere, o să putem merge unde vrem. Nimic n-o să ne mai despartă, în afară de ora la care trebuie să fiu eu acasă.

În mare parte, ne plimbăm cu maşina. Uneori parcăm în spatele bibliotecii şi ne sărutăm. E incomod să stau cu capul lipit de portieră şi cu genunchii îndoiți, dar mă prefac că nu e, pentru că-mi place ideea de a ne săruta în maşina lui; ca o scenă dintr-un film, unde geamurile se aburesc de la frig şi la radio se aude piesa noastră.

Nu ştiu multe despre condus, Jamie e singura persoană de vârsta mea cu care am mers, dar cred că e un şofer bun. Mă simt în siguranță cu el. Îmi place să mă uit la el când conduce, să-l studiez din profil, să văd cum privirea lui e atentă la altceva. E atât de departe de mine, încât mă face să-l vreau mai mult.

Mama mi-a zis mereu că tata o să mă învețe să conduc într-o zi şi încă aştept să vină ziua aia. Deocamdată însă, nu contează; dacă vreau să merg undeva, merge şi Jamie.

*

Finny şi-a luat permisul de conducere de ziua lui. Mătuşa Angelina l-a învățat să conducă acum multă vreme. Zice că e un şofer bun, dar tot are emoții că o să se omoare pe şosea într-o zi. Mi-e greu să înțeleg cum trece aşa de repede de la condus la moarte. În fiecare noapte, oamenii merg cu maşina şi nu mor.

Eu sunt virgină şi nu ştiu să conduc.

Mi-e frică să nu-mi pierd virginitatea în maşina lui Jamie. Sunt atentă să nu mă las cuprinsă de un val de pasiune care m-ar putea conduce la această greşeală uriaşă, dar nu se întâmplă niciodată asta. Dețin controlul chiar şi atunci când îl las să îşi strecoare un deget în mine; ştiu ce se întâmplă când îmi ia mâna şi o aşază în jurul erecției lui.

Nu-l las niciodată pe Jamie să se uite la mine când ne atingem şi nici eu nu mă uit la el. Când îmi desfac cămaşa şi-l las să-mi sărute sânii, mă uit la el, să mă asigur că are ochii închişi. Vreau să mă vadă pentru prima dată când facem dragoste. Face parte din visul meu – momentele când ne vom dezbrăca încet şi vom vedea pentru prima dată toate acele părți secrete pe care le-am ținut ascunse.

Şi mă face să nu-mi mai fie aşa de teamă.

*

Într-o seară, Jamie mă roagă să țin eu volanul cât timp se apleacă el după un CD. Am încredere că dacă el îmi cere să fac asta înseamnă că pot s-o fac. Aproape că scot maşina de pe şosea. Jamie ia repede volanul şi recapătă controlul maşinii.

— Doamne, Autumn! bombăne Jamie.

Nu mai zice nimic până când ajungem acasă.

— Poate ar fi bine să nu înveți să conduci, îmi spune după ce mă sărută. N-aş suporta gândul că ai putea să te omori.

Ştiu că într-o zi o să mor şi ştiu că într-o zi o să-mi pierd virginitatea; aceste două lucruri par la fel de probabile, la fel de imposibile.

Finny trebuie să fie acasă cu jumătate de oră mai târziu decât mine şi, în weekend, încerc să-i aud maşina când ajunge acasă, în timp ce stau întinsă pe pat. Motorul maşinii lui, portiera care se trânteşte, zgomotul uşii de la casă, toate mă fac să mă simt mai bine. Mă uit la lumina care se aprinde brusc în camera lui. Traversează camera, fără tricou. Stinge iar lumina şi acum ştiu că stă întins în patul de lângă fereastră şi că între noi nu mai sunt decât două geamuri şi şase metri de aer.

douăzeci şi doi

În ultima zi din semestru, mi-e rău, dar tot trebuie să merg la şcoală – am trei examene. Mă uit la ceas toată dimineața, numărând orele până când voi putea să plec acasă şi să zac în pat. La prânz, începe să mi se facă greață, aşa că beau doar o sticlă de apă. Jamie se poartă frumos cu mine şi mă mângâie pe păr când îmi țin capul pe masă.

— Iubito, cred că ar trebui să te duci acasă.

Clatin din cap cu fruntea lipită de masă, în semn că nu se poate. După prânz, Jamie îmi cară geanta până la clasa domnului Laughegan. Azi nici nu mă mai obosesc să-i umblu prin sertare; mă duc imediat în banca mea şi mă trântesc pe scaun. Din moment ce se apropie vacanța de Crăciun şi mai sunt doar câteva ore până la cele două săptămâni de libertate, toată lumea e binedispusă, chit că avem un examen de dat. Îi aud pe ceilalți copii cum intră în clasă şi se aşază la locurile lor şi tot ce vreau eu acum e să mor. Jamie pune o mână pe spatele meu şi vorbeşte cu Sasha despre un film pe care amândoi vor să-l vadă, dar la care eu nu vreau să merg. Ceilalți îşi fac planuri să se ducă la mall; se plâng că trebuie să-şi viziteze rudele, vorbesc despre cât de mult o să doarmă. Un somn lung nu sună rău deloc.

Testul domnului Laughegan mi se pare uşor, chiar şi în starea asta. Termin prima şi pun foile cu fața în jos pe biroul domnului Laughegan. Se uită la mine şi încearcă să-şi dea seama ce e cu paloarea mea şi cu privirea goală. Îi zâmbesc slab înainte să apuce să mă întrebe dacă sunt bine. Merg la locul meu şi mă gândesc că ar trebui să învăț pentru examenul la geometrie, dar mi-e şi mai rău, aşa că doar îmi țin capul pe bancă.

Când termină mai toată lumea, mă întreb dacă nu cumva o să vomit. Stomacul mi se frământă sub coaste şi glandele salivare lucrează; s-ar putea să trebuiască să plec. Încerc să-mi dau seama cât de probabil este să vomit. Nu cred că pot să plec dacă nu e musai, dar nici nu suport ideea de a nu ajunge la baie la timp. Uşa e în partea cealaltă a clasei. Între mine şi prag e un coş de gunoi, dar asta ar fi o soartă chiar mai crudă decât moartea.

Ultimul elev pune foile pe biroul domnului Laughegan şi el se ridică.

— OK, cum vi s-a părut testul? întreabă.

Țâşnesc de pe scaun şi fug spre uşă, cu mâna la gură. Domnul Laughegan se dă la o parte când trec pe lângă el.

— Jamie, Finn, vă rog să vă aşezați la loc, îl aud când ies pe hol.

Se pare că am plecat la timp, n-aş mai fi rezistat nici măcar o secundă. Îngenunchez în cabină, cu o mână îmi țin părul la spate şi cu cealaltă coronița, ca să nu cadă în toaletă.

După câteva minute, îmi clătesc gura la chiuvetă şi îmi privesc fața în oglindă. Sunt încă palidă, dar mă simt mult mai bine. Respir adânc. Mai sunt douăzeci de minute din oră. Trebuie să mă întorc, înainte ca domnul Laughegan să trimită pe cineva să verifice dacă sunt bine.

Cu capul jos şi cu privirea în pământ intru în clasă.

— Autumn, aud vocea domnului Laughegan.

— Doamne, eşti însărcinată? strigă Alexis.

Mă opresc brusc şi ridic capul. Mă uit fix la ea.

— Ce? Nu.

— Eşti sigură? întreabă Victoria. Pentru că...

— Alexis, Victoria, zice domnul Laughegan pe un ton aspru, apoi se întoarce spre mine. Hai să-ți scriu un bilet pentru cabinetul medical.

— Nu.

Clatin din cap şi mă aşez în banca mea.

— Mai am un test peste o oră. O să fiu bine.

— Eşti sigură?

Încuviințez din cap şi mă ridic, ca să vadă cât de bine mă simt. Domnul Laughegan dă din umeri şi se întoarce la discursul lui de final de semestru.

— OK, din moment ce nu am terminat *Jane Eyre* la timp pentru examen, trebuie să vă dau câteva pagini de citit în vacanță.

Jamie întinde piciorul şi acum tenişii ni se ating. Îmi notez în caiet tema dată de domnul Laughegan şi îi zâmbesc lui Jamie.

— Sigur eşti bine? mă întreabă după ce se sună.

— Da.

Pe hol, mă ia în braţe. Se duce la ora de sport; n-o să ne mai vedem restul zilei.

— Te iubesc, bolnăvioaro. Chiar şi atunci când respiraţia îţi miroase a vomă.

— Mersi.

Mă sărută şi îmi ciufuleşte părul.

*

Supravieţuiesc şi testului la matematică, şi drumului cu autobuzul. Finny şi Sylvie se dau jos chiar înaintea mea. Merg pe jos pe Elizabeth Street, ţinându-se de mână. Eu mai pierd vremea în staţia de autobuz, ca să îi las s-o ia înainte şi merg la zece metri în spatele lor până când ei ajung la Sylvie acasă. Se sărută şi Sylvie traversează. Finny îi face cu mâna şi o ia din loc.

— Hei, Finny, stai! strig.

Cu coada ochiului, o văd pe Sylvie cum se răsuceşte pe călcâie şi se uită la noi. O ignor. Finny se opreşte şi se întoarce spre mine. Mă aşteaptă să ajung în dreptul lui. Mă surprinde că nu pare surprins.

— Bună, îi zic iar când sunt lângă el.

— Bună.

Merg în continuare spre casă, şi face şi el la fel.

— Vreau să-ţi cer o favoare.

Îmi ţin ochii în pământ în timp ce păşim unul lângă celălalt.

— OK.

— Ai cum să te asiguri că Alexis, Taylor şi Victoria şi – mă opresc înainte să menționez numele lui Sylvie – şi restul lumii n-o să le zică tuturor că sunt însărcinată?
— De ce-ar face-o?
Asta rezolvă un mister şi o parte din mine se simte uşurată. Mereu m-am întrebat cum cineva ca Finny poate să fie prieten cu nişte fete ca ele; se pare că nu-şi dă seama ce fel de fete sunt. Înțeleg asta. Nici eu nu mi-am dat seama multă vreme. Şi Finny mereu vede ce e mai bun în oameni; probabil a crezut că au întrebat dacă sunt însărcinată fiindcă îşi fac griji pentru mine.
— Pentru că...
Ezit, nu ştiu cum s-o formulez ca să nu-i jignesc prietenii.
— Nu eşti, nu? mă întreabă încet.
— Phineas!
Ridic privirea pentru prima dată, doar ca să mă uit urât la el. Mă priveşte direct în ochi.
— Eu... Adică.... au zis că s-ar putea să fii...
— Nu, n-aş putea. Nici măcar n-am făcut sex.
— Ah.
Pe față îi apare expresia mirată pe care mă aşteptam s-o văd când l-am strigat. Cobor iar privirea în pământ. Mergem în tăcere câteva minute, până ajungem acasă.
— Ai putea să te asiguri că...
— Da.
Simt o răceală în vocea lui şi cred că l-am jignit. Dar chiar e adevărat; ele sunt în stare să răspândească un zvon ca ăsta. Poate jumătate dintre copiii de la şcoală cred deja că o să devin mamă la primăvară.
— Mersi.
Nu-mi răspunde. Mă uit la el. E încruntat. Traversăm peluza împreună şi ne despărțim când ajungem în dreptul verandelor. Nu-şi ia la revedere.

*

Mă duc direct la mine în cameră şi mă târăsc în pat. Închid ochii şi încerc să dorm. Corpul începe să mi se relaxeze, dar îmi aduc aminte cum s-a uitat Finny la mine când i-am spus că sunt virgină, cum s-a încruntat.

O săgeată de gheață îmi străpunge stomacul. Nu pot să respir; doare prea tare. Răceala se răspândeşte din stomac spre plămâni şi spre inimă, dar durerea nu se domoleşte.

Ce-ți pasă ție? mă întreb. Gheața se topeşte şi se transformă într-o băltoacă în stomacul suferind.

Finny al meu.

Nu e Finny al tău.

Ştiu asta. Dar e o diferență între ce ştii şi ce simți. Ştiu că nu mai e Finny al meu, dar acum e de partea cealaltă a unui ocean pe care mi-e frică să-l traversez şi pot să simt asta.

douăzeci şi trei

De-abia în dimineața de Crăciun, cinci zile mai târziu, încep să mă simt mai bine. Mănânc ouăle pe care mi le-a pregătit mama, de parcă n-aş mai fi mâncat de ani întregi. Tata coboară şi îi dă mamei un sărut mai lung decât de obicei. Îi ignor şi mănânc în continuare. Când termin, tata intră în sufragerie să ducă primele cadouri la mătuşa Angelina, iar eu urc să mă îmbrac.

Când eram mici, eu şi Finny dormeam sub bradul de Crăciun, ca să deschidem cadourile dimineața. Stăteam unul lângă celălalt, ne uitam la bradul decorat fie cu globurile de sticlă, perfect asortate ale mamei mele, fie cu

globurile eclectice ale mamei lui: franjuri exotice cu mărgele din India sau chiar creațiile ei excentrice, din lut sau hârtie.

Vorbeam în şoaptă şi ne uitam la brad, până când luminițele se pierdeau pe fundal. Dimineața, ne trezeam împreună şi alergam la părinții noştri, ca să deschidem cadourile.

Îmi pun o fustă neagră şi un pulover verde. După ce mă gândesc puțin, aleg o coroniță argintie, care îmi stă atât de jos pe frunte, încât seamănă cu o bentiță. De când mamele au decis că eu şi Finny nu mai avem voie să dormim împreună, au mai fost trei Crăciunuri în care amândoi eram atât de grăbiți să ne vedem, încât mamele n-au putut să ne convingă să ne schimbăm, aşa că am deschis cadourile în pijamale, ca atunci când dormeam împreună. Dar, bineînțeles, asta nu s-a mai întâmplat de ani întregi.

*

Mătuşa Angelina mă ia în brațe şi mă pupă. Mama îl îmbrățişează pe Finny şi tata dă mâna cu el, în ciuda muntelui de cadouri pe care îl are în brațe. Finny poartă o cămaşă şi pantalonii lui bej. Privirile ni se întâlnesc, dar nu spunem nimic.

Conform tradiției, deschidem cadourile pe rând şi ne bucurăm de fiecare în parte. Finny e mai tăcut decât de obicei, dar nu îmi fac griji. Mă întreb dacă tot mai e supărat de când am zis că prietenii lui ar răspândi zvonuri despre mine.

Cadoul pe care scrie că e de la mătuşa Angelina şi de la Phineas conține o coroniță din fulgi de zăpadă argintii. Mă ridic şi o îmbrățişez pe mătuşa Angelina. Mama a acceptat, dar nu a încurajat niciodată pasiunea mea pentru coronițe. Câteodată mă întreb dacă nu cumva faptul că are un fiu ilegitim şi un şir lung de iubiți e ceea ce a ținut-o pe mătuşa

Angelina tânără. Poate chiar aşa e. Sau poate căsătoria a îmbătrânit-o pe mama.

— Mulțumesc, îi zic şi mătuşa Angelina mă strânge în brațe.

— Phineas a ales-o.

— Mersi, Finny, zic şi mă aşez la loc, pe jos.

Finny dă din cap, dar zâmbeşte uşor când îmi pun coronița pe cap, lângă cea pe care o port deja.

Terminăm de deschis cadourile de-abia spre prânz. Mamele se duc în bucătărie, să pregătească masa. Eu mă aşez în fotoliul meu preferat de la geam, ca să încep una dintre cărțile pe care le-am primit. Am un teanc de cărți pe care de-abia aştept să le citesc în vacanță. Tata şi Finny stau pe canapea şi se uită la un meci. Nici nu bag de seamă când tata se ridică şi iese din cameră. Se întâmplă des să fie sunat de cei de la muncă, chiar şi de sărbători.

— Hei, Autumn?

Vocea lui Finny se aude brusc atât de aproape şi atât de scăzută, încât mă face să tresar. Ridic privirea. Finny e lângă fotoliu şi se uită în jos, la mine. Ține mâinile în buzunare.

— Da?

— Nu cred că favoarea pe care mi-ai cerut-o o să fie o problemă.

— Mersi.

Eu zâmbesc, dar Finny e serios.

— Ce tot şuşotiți voi acolo? întreabă mătuşa Angelina din prag.

— Nimic, zicem amândoi deodată.

Ea înclină capul şi ne zâmbeşte.

— E gata masa.

*

— Cum se simte Finny? întreabă mama, în timp ce traversăm curtea.

S-a înserat deja şi îmi frec braţele să mă mai încălzesc, bucuroasă că nu avem mult de mers.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre despărțire.

De-abia reuşesc să îmi ascund mirarea.

— Finny şi Sylvie s-au despărțit?

— Credeam că ştii.

Mama deschide uşa şi ne aruncăm hainele în hol.

— Mamă, de ce, Doamne iartă-mă, aş şti?

— Angelina mi-a spus că nu s-a simțit deloc bine în seara în care s-a întâmplat, dar azi mi s-a părut OK, adaugă mama, ignorându-mi exasperarea.

Se duce în bucătărie şi pune o farfurie cu mâncare în frigider.

— Evident, continuă ea, de obicei e greu de spus cum se simte Finny.

Mă iau după ea şi mă opresc în pragul bucătăriei. Mă îndoiesc că Finny ar părăsi-o pe Sylvie pentru că ar fi spus cuiva că sunt însărcinată, dar gândul ăsta tot îmi trece prin minte o secundă.

— De ce s-a despărțit de ea?

— Ea s-a despărțit de el.

— Pe bune?

— Şi pe tine te miră?

— Mereu am crezut că e moartă după el.

— Asta am zis şi eu. Şi oricum sunt subiectivă, pentru că ştiu ce băiat drăguț şi bun e, dar nu înțeleg cum de nu vede şi ea asta.

— Sper că el e bine.

Gândul că Finny suferă mă doare. Vreau s-o întreb pe Sylvie ce a fost în capul ei. N-ar conta ce mi-ar răspunde, tot aş vrea să mă înfig în părul ei pentru că l-a rănit.

— De ce nu-l suni să-l întrebi cum se mai simte? Sau ai putea chiar să te duci înapoi.
— Mamă!
Mama oftează şi scutură din cap.
Mă duc sus, cu cărțile mele. Lumina din camera lui Finny e aprinsă, dar perdelele sunt trase. Mătuşa Angelina a zis că nu s-a simțit deloc bine în noaptea în care s-a întâmplat. Pentru cineva atât de tăcut şi de stoic ca Phineas Smith, asta spune multe. Îmi amintesc de rarele ocazii când l-am văzut pe Finny plângând, în copilărie. Mi se pune un nod în gât.
— Du-te dracului, Sylvie!

douăzeci şi patru

Finny şi Sylvie nu sunt singurul cuplu care s-a destrămat în vacanța de Crăciun. Mike a părăsit-o pe Angie. În prima zi de şcoală, ea îşi petrece pauza de prânz plângând în baie. Stăm înghesuite cu ea într-o cabină şi o ținem de mână.
— Mi-a spus că n-am făcut nimic greşit, dar că pur şi simplu nu mai merge, ne explică printre suspine. Ce înseamnă asta?
— Că e un idiot, zice Sasha, asta înseamnă.
Dăm toate din cap şi Angie continuă să plângă. Mă uit la fața ei.
Am mai avut un iubit în clasa a opta, timp de câteva luni. Îl chema Josh şi ne țineam de mână pe hol şi vorbeam la telefon în fiecare seară. Mi-a dat papucii din senin, într-o după-amiază, spunând că nu mai simte nimic pentru mine. Zile întregi am avut senzația că cineva mi-a tras un pumn în

stomac. Simțeam că nu mai am aer, că mi-a fost smuls ceva din abdomen. Un sentiment aparte, diferit de orice altă tristețe pe care o mai trăisem vreodată sau pe care am mai trăit-o de-atunci. În timp ce mă uit la Angie cum plânge, îmi aduc aminte de senzația aia. E ca atunci când simți mirosul puternic al unui fel de mâncare care nu-ți prieşte. Nu vreau să mai simt vreodată asta.

O mai ținem în brațe o vreme, după care mergem la cantină. Finny şi Sylvie sunt aşezați la aceeaşi masă, cu prietenii lor, dar nu mai stau unul lângă celălalt. Pot să-mi închipui cât de ciudată e atmosfera. De dimineață, nu au stat împreună în stația de autobuz şi nici nu au vorbit. Sylvie şi-a ținut privirea ațintită spre şosea, cu capul sus. Eu mi-am dus mai departe fantezia de a mă înfige în părul ei şi m-am gândit cum ar fi s-o arunc în fața autobuzului.

La ora de engleză, cei din grupul lor au făcut schimb de locuri, astfel încât Finny şi Sylvie să nu mai stea unul lângă celălalt. Mă gândesc cât de complicat ar fi dacă unul dintre cuplurile din gaşca noastră s-ar despărți. Mi-e greu să-mi imaginez. Brooke şi Noah sunt morți unul după celălalt; pare să le meargă bine. Sasha şi Alex sunt fericiți, de cele mai multe ori.

Încerc să-mi închipui cum ar fi dacă eu şi Jamie ne-am despărți.

Prima reacție e o uşurare surprinzătoare; dacă eu şi Jamie ne-am despărți ar însemna că nu e iubirea vieții mele; aşa nu m-aş mai simți vinovată că uneori mă gândesc cum mi-ar fi împreună cu altcineva, dacă nu cumva ar fi mai bine, poate chiar perfect.

Mă uit spre el. Priveşte în jos, desenează ceva pe caiet şi vorbeşte încet cu Jack. Şi el se gândeşte la altcineva. Şi dragostea care e descrisă în romane şi în poezii e doar o iluzie; ştiu că e imatur să râvnesc la aşa ceva şi n-are sens să mă gândesc că aş putea simți asta cu persoana potrivită.

Jamie are grijă de mine şi mă iubeşte; în viața reală, mai bine de atât nu se poate.

A doua mea reacție e o senzație de frică; îl iubesc pe Jamie şi ideea că dragostea ar putea fi trecătoare mă sperie.

— Cine a citit fragmentele în vacanță? întreabă domnul Laughegan, scoțându-mă din transă.

Ridic mâna. La fel ca majoritatea colegilor.

— OK, ce părere ați avut despre secretul pe care domnul Rochester îl ținea ascuns în pod? Autumn?

Nu mai am mâna ridicată, dar tot ştiu răspunsul. Domnul Laughegan mă pune să răspund prima de obicei, ca să dau startul discuției.

— Ştiam că ascunde ceva ciudat, dar nu mă aşteptam la asta. Efectiv mi-a picat cartea din mână. Şi am fost aşa de supărată, încât nici n-am mai putut să dorm. Mă tot trezeam, supărată pe domnul Rochester...

— Am fost aşa de supărată, încât nici n-am putut să dorm? repetă Alexis în spatele meu.

Câteva persoane, inclusiv Sylvie, încep să râdă. Domnul Laughegan se uită urât la ele.

— Nu sunt sigură că ar trebui să-mi doresc ca Jane să rămână cu domnul Rochester, dar nu mă pot abține.

— De ce? întreabă domnul Laughegan.

Fac o pauză scurtă, încercând să-mi găsesc cuvintele.

— Pentru că toată lumea zice că prima iubire nu se uită niciodată. Ea l-a iubit pe domnul Rochester, l-a iubit chiar foarte mult. Şi chiar dacă o să se îndrăgostească de altcineva, cred că mereu o parte din ea va dori să fie cu el.

— Şi ce a făcut domnul Rochester de a supărat-o pe Autumn aşa de tare? Alexis?

Mă uit în spate. Alexis roşeşte şi se încurcă.

Toată lumea spune că prima iubire nu se uită niciodată. Mă imaginez cu altcineva, dar gândindu-mă în continuare la Jamie, prima mea iubire. Respir adânc şi îmi aduc aminte

că asta n-o să se întâmple niciodată; Jamie spune că o să ne căsătorim.

— Să nu mă părăseşti niciodată, îi zic când ieşim din clasă.

— Promit.

douăzeci şi cinci

Ninge de Ziua Îndrăgostiţilor. Port coroniţa cu fulgi de zăpadă la şcoală; a devenit preferata mea şi o port ori de câte ori ninge. Va trebui să renunţ la ea la primăvară, dar, ca toate iernile, şi asta pare că nu se mai termină.

În staţia de autobuz, Todd dintr-a unsprezecea îi dă un buchet de trandafiri lui Katie, Fata cea Nouă. Sunt împreună; îmi place să cred că am contribuit şi eu la asta. Pentru că Finny şi Sylvie nu mai vorbesc, toţi trei suntem obligaţi să îi ascultăm pe ei în fiecare dimineaţă. Nu e chiar aşa de rău.

Katie zâmbeşte şi se uită la trandafiri în timp ce vorbeşte. Ştiu că şi Jamie mă aşteaptă la şcoală cu un buchet asemănător. Jamie îmi ia mereu trandafiri, de obicei roşii. Uneori mi-aş dori să fie mai creativ, dar e ridicol să mă plâng de nişte trandafiri. Multe fete de la şcoală şi-ar dori să primească trandafiri de la Jamie.

Jamie mă scoate în oraş în seara asta. Am lăsat cadoul lui acasă, pentru că o să i-l dau diseară. Am adunat mai multe lucruri care cred că i-ar plăcea: un CD alcătuit de mine, cu melodii care mă fac să mă gândesc la el, o figurină cu soţia personajului său preferat din animeuri, nişte bomboane, o broască-ţestoasă din cauciuc şi o scrisoare de dragoste care mi-a luat o veşnicie s-o scriu.

Când auzim huruitul autobuzului, îmi dau seama că Finny n-a ajuns încă. Mă uit spre casele noastre. Nu aleargă pe drum ca să prindă autobuzul. Nici urmă de el. Autobuzul începe să încetinească în fața noastră.

— Finn vine la şcoală azi? întreabă Sylvie.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că s-ar putea să vorbească cu mine. Arunc o privire peste umăr. Se uită la mine.

— Nu ştiu.

— E bolnav?

— Nu ştiu, repet eu.

— Ah.

Stăm unul în spatele celuilalt, ca să ne suim în autobuz.

Mă aşez lângă Sasha. Poartă o jachetă în stil militar pe care a cumpărat-o la un târg de vechituri la care am fost toamna trecută. O invidiez pentru jacheta asta. Ştiu cu ce coroniță ar merge, dar Jamie mi-a spus că nu i-ar plăcea cum mi-ar sta cu ea. A adăugat că Sashei i se potriveşte, că ea e mai băiețoasă, dar că lui îi place când sunt mai feminină. Mă gândesc să-i spun Sashei că Sylvie m-a întrebat de Finny; şi ea ar fi mirată că Sylvie a vorbit cu mine, dar ceva mă opreşte.

— Ştiu ce ți-a luat Jamie de Ziua Îndrăgostiților, îmi şopteşte Sasha.

Mă gândesc că probabil şi eu ştiu.

*

După-amiază, când mă dau jos din autobuz, mă gândesc la întâlnirea cu Jamie. O să mergem la un restaurant italienesc, deschis recent. De-abia aştept să-i dau cadoul. Acasă o să trag un pui de somn şi o să fac un duş. Am deja hainele pregătite. Mă întreb dacă ar trebui să port altă coroniță.

— Autumn? zice Sylvie.

Mă opresc şi mă întorc. Stă în spatele meu şi se uită direct la mine. Totuşi, dacă nu m-ar fi strigat pe nume, mi-ar fi fost greu să cred că vorbeşte iar cu mine.

— Da?

Mă întreb dacă a sesizat suspiciunea şi mirarea din vocea mea. Pare agitată.

— Poți să-i dai asta lui Finn?

Îmi întinde un plic roz, pătrățos.

— Bine.

Iau plicul. Degetele noastre nu se ating.

— Mersi.

Mă uit la ea, curioasă dacă o să mai adauge ceva. Mă priveşte, dar nu spune nimic. După câteva clipe, mă întorc şi îmi văd de drum. După o secundă, o aud în urma mea. Nu întorc capul când traversează. O să fac ce m-a rugat, dar nu trebuie să ştie că-s curioasă, că-mi pasă.

Maşina lui Finny e parcată în fața casei; maşina mamei lui nu e. Deşi aş putea să deschid pur şi simplu uşa din spate şi să-l strig, mă duc la uşa din față şi bat; pare mai formal aşa. După câteva clipe, văd că se mişcă perdeaua şi îi zăresc capul.

— Imediat.

Vocea lui se aude prea încet ca să-mi pot da seama cum se simte. Aştept. Îl aud zicând ceva când deschide uşa. Mă uit direct la el şi partea aia din creierul meu care încă gândeşte speră că nu o să observe.

N-are tricou pe el şi îi văd brațele, umerii, abdomenul. N-are păr pe piept, doar nişte fire în jurul buricului şi altele care coboară ca o linie până deasupra boxerilor, care de-abia se văd din blugi. Ochii lui albaştri par obosiți, umflați şi întunecați şi părul blond îi stă zburlit. Are nasul roşu, dar e greu de observat, din moment ce toată fața îi e roşie. Îmi dau seama că mă holbez la el, fără să zic nimic.

— Ăăă, Autumn?

De-abia acum sesizez ce voce răguşită are. Înghit în sec şi respir pentru prima dată de când a deschis uşa.

— Scuze, îi zic. Arăți groaznic.

Arată incredibil de bine.

— Mă simt groaznic, spune şi se sprijină pe celălalt picior. Să înțeleg că mă verifici?

— Nu, ăăă, poate, nu ştiu.

Bag mâna în buzunar şi scot plicul roz. Pare mirat, apoi confuz. Precaut, ia plicul. Se uită la mine cu suspiciune.

— Sylvie m-a rugat să-ți dau asta.

Pare mirat din nou.

— Sylvie?

Dau din cap afirmativ.

— Ah, bine.

Vocea îi e ciudat de inexpresivă. Se uită la plic, apoi la mine.

— Ți-a mai zis şi altceva?

— Nu.

Se încruntă.

— A fost prietenoasă?

E rândul meu să mă încrunt.

— Ăăă....da.

— Hmm.

Ne uităm unul la celălalt. Îmi dau seama că îi urmăresc cu ochii linia brațelor şi a umerilor. Cobor privirea şi mă concentrez pe picioarele lui desculțe.

— Păi... probabil ți-e frig. Şi eu trebuie să mă pregătesc pentru o întâlnire, aşa că....

Dau din umeri.

— Ah, da. Să ai o Zi a Îndrăgostiților frumoasă!

— Mersi. Şi tu, bănuiesc... să te faci bine repede.

Mă întorc fără să mă mai uit la el. De-abia când ajung în mijlocul curții, aud uşa închizându-se în spatele meu.

Somnul meu e învăluit în amintirea conversației de mai devreme. Stau pe pat într-o parte, cu spatele la fereastră, încercând să nu mă mai gândesc la asta.

Ştiu că e normal să zici că şi alți oameni arată bine, chiar dacă eşti îndrăgostit; ce mă deranjează e sentimentul care m-a copleşit când l-am văzut. Nu a fost doar atracție, ci o combinație de dorință şi afecțiune care m-a făcut să vreau să mă aplec spre el şi să-i aranjez părul ciufulit. Îmi pot imagina scena: mâna mea e pe umărul lui, privirea mea e ațintită asupra lui, în timp ce degetele mele îi mângâie părul. Îmi imaginez că are pielea fierbinte şi că aş absorbi toată căldura pe măsură ce fiecare parte a corpului său pe care am admirat-o mai devreme s-ar lipi de mine.

Pentru că, normal, în fantezia asta, Finny mă ține în brațe şi mă mângâie pe spate.

Şi el mă vrea.

Sunt groaznică şi nerecunoscătoare; Jamie e mai mult decât merit.

Şi tocmai atunci când îmi reproşez că sunt egoistă, un alt gând egoist îmi trece prin minte, că irosesc fericirea pe care aş putea s-o am.

Îl iubesc pe Jamie şi el vrea să fim împreună pentru totdeauna. Îmi cumpără cadouri şi-mi zice mereu că sunt fata lui frumoasă. E superb, inteligent şi amuzant şi ar trebui să fiu mulțumită, ba chiar mai mult decât atât.

Dar nu sunt, pentru că mă preocupă atât de mult Finny, încât nu mă pot dedica în întregime iubirii pentru Jamie. Nu reuşesc să fiu atât de fericită cum aş putea să fiu. Cum ar trebui să fiu.

Vreau să mi-l scot pe Finny din minte, aşa cum scoți o aşchie, ca să pot să-l ador pe Jamie aşa cum merită să fie adorat.

Şi, mai mult, pentru că sunt în continuare o egoistă, un om rău, vreau să simt adorația asta. Vreau să nu mă mai simt vinovată.

*

— Îți place? îl întreb.
— Da, răspunde Jamie, ca şi cum ar fi fost o întrebare ridicolă.

Mă uit la el cum scoate tot din punga de cadouri şi zâmbeşte. Restaurantul e plin de oameni şi zgomotos; de-abia se aude când rupe hârtia de împachetat. Jamie râde şi se apleacă peste masă, să mă sărute.
— Eşti cea mai tare iubită.
— Încerc.

douăzeci şi şase

Băieții construiesc o rampă înspăimântătoare din zăpadă. Suntem la Noah acasă şi el are în curte genul ăla de deal pentru care oamenii ar conduce kilometri întregi, dacă ar fi proprietate publică. Planul e să ne dăm cu sania toată după-amiaza, după care să mergem la mall. N-o să mai ajung şi la al doilea lucru de pe listă. Mătuşa Angelina a decis că e momentul să ni-l prezinte pe noul ei iubit; mama i-a invitat la cină şi până şi tata o să fie acasă. Tocmai le-am zis tuturor că trebuie să ajung acasă. Încerc să nu le dezvălui nimic despre Finny şi despre conversația pe care am avut-o. E prea ciudat pentru ei să le aduc aminte că unul dintre băieții care ar trebui să ne fie duşmani la şcoală face parte din familia mea acasă.

Noi, fetele, ne dăm cu sania pe partea noastră de derdeluş, în timp ce băieții se ceartă încercând să facă rampa şi mai periculoasă. O testează şi mai pun zăpadă. O testează iar şi pun şi mai multă zăpadă. În cele din urmă, Jamie sare un metru în aer şi se prăbuşeşte din nou, aşa că toată lumea e de acord că rampa e un succes.

Băieții râd când se rostogolesc de pe sanie, cu capul înainte. Râd şi când se ciocnesc unul de celălalt. Râd când evită în ultima clipă să se izbească de un copac. Râd de noi că nu vrem să ne dăm cu ei.

— Haide, zice Jamie şi se trage mai încolo, cât să-mi facă loc pe sanie.

Clatin din cap. El se uită în sus exasperat şi mai coboară în viteză o dată, chiar dacă aproape îşi rupe gâtul când cade de pe sanie.

— Ce tare! strigă Alex.

Fetele se înfioară.

Pe măsură ce orele trec, îl conving pe Jamie să se dea cu mine pe ceea ce numeşte *rampa de fete*. Stă în spatele meu, mă ține de talie şi eu mă las pe pieptul lui, în timp ce coborâm. Îmi place cum senzația de frică mă face să mă agăț de el, fără să vreau. Jamie râde de mine că țip şi mă sărută pe obraz când ajungem jos. Îi simt buzele fierbinți pe pielea rece.

— Haide, dă-te o dată pe rampă cu mine, te rog, zice el, ca un copil mic.

— Nu, răspund, la fel de copilăroasă.

Oftează şi îşi dă ochii peste cap.

Sasha e cea care ne trădează. Alex o strigă doar o dată, la care ea zice „Bine, bine” şi se duce spre el. De jos, mă uit cum se înghesuie pe sanie împreună. Mă uit încă o dată spre Jamie. El e sus, dar tot cu ochii ațintiți asupra lor.

Sasha țipă şi Alex râde când ajung la rampă. Nu sunt aruncați atât de sus, dar sania tot se duce într-o parte când

ating pământul, iar ei aterizează cu fața în zăpadă. Băieții râd şi aplaudă şi Alex o ajută pe Sasha să-şi scuture zăpada din păr.

— A fost amuzant, ne zice ea.

Alex zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Da, iubita mea e cea mai tare.

Brooke pufneşte şi îşi dă ochii peste cap, uitându-se la Noah. Angie ridică din umeri. Eu şi Jamie ne uităm unul la celălalt. Se roagă de mine din priviri. Alerg pe deal, spre el.

— Bine, dar tu trebuie să stai în față.

Jamie zâmbeşte şi ține sania pe loc, cu piciorul. Mă aşez şi sare şi el pe sanie în fața mea. Îmi apucă brațele şi mi le înfăşoară în jurul taliei lui şi, pentru o clipă, nu mai am emoții aşa de mari.

— Ține-te bine.

Jamie se apleacă înainte, cât să facă sania să se mişte şi începem să alunecăm pe zăpadă. Îmi îngrop fața în geaca lui. Brusc, ne ridicăm. Închid ochii şi mai strâns când mă desprind de Jamie şi îmi simt tot corpul zburând prin aer. Aerul e rece ca gheața şi de-abia pot să respir. Ceva tare şi cald mă loveşte peste față când ating pământul. Mirarea e mai mare decât durerea pentru o clipă, apoi îmi dau seama că stau în zăpadă, cu mâinile la ochi. Şi că doare.

— Autumn, oh, la naiba! zice Jamie.

Aud cum scârțâie zăpada sub paşii celor care aleargă spre noi. Încerc să respir, dar am dinții încleştați. Mi-e aşa de jenă, că plâng de durere.

— Sunt bine, le zic, fără să-mi descleştez fălcile.

E un reflex, dar ştiu că n-o să mor, deci aşa trebuie să fie. Nişte mănuşi îmi apucă mâinile, încercând să mi le dea la o parte de pe față. Fără să vreau, mă feresc, încercând să-mi protejez durerea.

— Nu, lasă-mă!

Deschid celălalt ochi şi mă uit urât la persoana care a făcut asta.

Jamie şi Sasha stau în fața mea, în genunchi, cu fețele aproape de a mea. Ceilalți stau în spatele lor.

— Trebuie să ne laşi să vedem, zice Sasha.

Brusc sunt mai supărată pe Jamie decât pe ea, din moment ce el a fost cel care m-a făcut să mă dau pe prostia asta de rampă. Simt cum mă cuprinde furia. Aşa mă simt mereu atunci când mă convinge să fac lucruri pe care nu vreau să le fac, apoi îmi aduc aminte cât de prost o să mă simt dacă o să las să se vadă că m-am enervat. Îmi iau încet mâna de pe față. E un adevărat efort să lupt contra instinctului de a-mi ascunde rana. Toată lumea icneşte deodată.

— Nu e chiar aşa de rău, le zic.

Nimeni nu-mi răspunde.

— Îhî, face Jamie.

Sasha ia o mână de zăpadă şi încearcă să mi-o pună pe ochi. Mă feresc.

— O, Doamne, Autumn! zice Alex. O să ai ditamai vânătaia de la *capul* lui Jamie.

— Avem gheață în casă, intervine Noah, în timp ce încerc să mă feresc de ajutorul Sashei.

— Lasă-mă, nu-mi mai freca fața cu zăpadă.

— Trebuie să punem ceva rece, spune Jamie. Deja arată groaznic.

— Sunt bine.

Mă ridic şi mă apucă fiecare de câte un braț. Îi las pe Jamie şi pe Sasha să mă conducă în sus pe deal – cu ceilalți prieteni în spatele nostru, ca la o paradă – şi în casă, unde mă aşază la masa din bucătărie. Brooke pare să creadă că bucătăria lui Noah e teritoriul ei; îl trimite să aducă un prosop, în timp ce ea umple o pungă de plastic cu gheață.

Prosopul e înfăşurat în jurul pungii şi am voie să-mi ascund din nou durerea când mi-l pun pe față.

Jamie mă ridică uşor, ca să se aşeze el pe scaun şi eu să stau la el în brațe.

— Sunt bine, le zic iar.

— OK, OK, te credem, spune el şi răsuflu uşurată.

Mă sărută şi mă strânge în brațe şi îmi place asta. Afară începe să se întunece. Ceilalți băieți se duc să bage săniile în casă şi vorbim despre cât de rău o să arate vânătaia mea mâine, despre cât o să dureze şi dacă merită sau nu să încerc s-o acopăr cu machiaj. Acum pot să glumesc, aşa că se mai relaxează şi ei. Când eu şi Jamie plecăm, ca să mă ducă acasă, înainte să-i ducă pe ceilalți la mall, ochiul meu e deja o poveste amuzantă, nu un motiv de îngrijorare. Jamie vrea să le spun colegilor de la şcoală că el m-a lovit, ca să le vedem reacțiile. Crede că o să fie amuzant.

— Dar chiar aşa a fost, îi zic.

Opreşte maşina în fața casei mele.

— Ştiu, asta e cea mai tare parte, spune şi zâmbeşte larg.

Mă strâmb la el şi vreau să-mi dau ochii peste cap, dar mişcarea mă face să icnesc. Las jos punga de gheață de pe ochi şi mă aplec spre el să-l sărut. Mă sărută uşor, aşa cum a făcut şi în bucătărie, de față cu toată lumea.

— Îmi pare rău că te-am lovit, frumoaso.

Mă mângâie uşor pe nas. Zâmbesc şi cobor din maşină. Îi fac cu mâna când pleacă. E deja întuneric afară şi, odată ce ajunge pe şosea, mai văd doar farurile.

În timp ce îmi croiesc drum spre uşa din spate prin zăpadă, văd cum casa străluceşte uşor. Aud voci înăuntru şi mă bucur că vânătăile vizibile sunt scuza perfectă că am întârziat. Îmi iau punga de gheață de pe față şi deschid uşa.

— A, uit...

Mama țipă deodată şi sunt iar înconjurată de mai multe fețe, exact cum s-a întâmplat şi în cealaltă bucătărie.

Mătuşa Angelina, Finny şi mama sunt cel mai aproape. Tata şi un bărbat străin rămân mai în spate, uitându-se peste umărul lor. Mama îmi ridică bărbia.

— Autumn, întreabă speriată, ce s-a întâmplat?

— Ne dădeam cu sania. Jamie m-a lovit...

— Poftim? întreabă Finny brusc.

Nu ridică tonul. Nu e nevoie. Face ochii atât de mici, încât nu-mi mai găsesc cuvintele.

— ... cu capul când ne-am izbit de ceva şi am căzut.

— Eşti bine? vrea mama să ştie.

— Sunt bine.

— Dar cum de eşti sigură?

Finny vine mai aproape.

— Eşti ameţită? Vezi în ceaţă? Vezi pete?

Clatin din cap.

— Poţi să-mi urmăreşti degetul cu privirea?

Îşi plimbă arătătorul prin faţa mea. Îmi iau ochii de la el, doar ca să fac ce mi-a cerut. Dă din cap.

— Bine, zice, şi nu eşti deloc confuză? Ştii cine e toată lumea?

— Da. Mă rog, mai puţin el, răspund şi arăt către străinul din spatele lui.

Mătuşa Angelina începe să râdă.

— El e Kevin, iubitul meu. Kevin, ea este fina mea aparent vătămată.

— Bună, zic. Îmi pare bine de cunoştinţă. Acum puteţi să vă calmaţi? S-a întâmplat acum mai bine de o oră. Clar n-o să mor de la o contuzie sau mai ştiu eu ce.

Finny se întoarce brusc şi iese din cameră. Mă întreb dacă l-am jignit.

— Stai să-ţi aducem o pungă cu gheaţă, zice tata.

Ridic punga de plastic din mână, ca s-o vadă.

— Am deja una. Vedeţi? Totul e bine. Sunt bine.

După alte câteva minute de întrebări şi speculaţii, toată lumea mă lasă în pace şi fiecare se întoarce la locul lui. Mama se uită la ochiul meu, oftează şi apoi îmi zice să stau jos şi să mănânc nişte guacamole, în timp ce toţi îşi termină cina. Adulţii se întorc la conversaţia lor. Am gura plină când Finny se întoarce în cameră, aşa că nu pot să zic nimic când văd ce are în mână. Deschide uşa de la congelator. Înghit.

— Finny, aia e cumva şoseta mea?

E galbenă şi are nişte maimuţe care dansează – n-are cum să fie a altcuiva, dar tot trebuie să întreb.

— Da.

Faţa îi e ascunsă de uşa congelatorului. Aud zgomotul cuburilor de gheaţă atunci când le scoate.

— Am deja gheaţă.

— Ştiu. Am văzut. Îţi fac una mai bună.

— Ia spune, Finny, zice Kevin înainte să apuc eu să protestez.

Stă aplecat peste insula din bucătărie şi se uită la el.

— De unde ai ştiut ce întrebări să-i pui lui Autumn?

Mă gândesc că e bucuros că are despre ce să discute cu Finny; pare mulţumit.

— De la fotbal.

Finny închide uşa congelatorului şi traversează camera ca să ajungă la un sertar deschis de lângă Kevin.

— De fiecare dată când un jucător se loveşte la cap, antrenorul nostru verifică dacă nu cumva are o comoţie.

— O, zice Kevin. Nu ştiam că fotbalul e un sport aşa de violent. Şi eu am jucat, dar fotbal american. Prin comparaţie, fotbalul european e chiar potolit.

Ştiu că a atins un punct sensibil pentru Finny, dar Finny nu lasă să i se citească nimic pe faţă. Ignoră gafa şi trage şoseta peste punga cu gheaţă.

— Tot acolo am învăţat şi asta.

Se apleacă peste masă şi îmi dă gheaţa.

— Aşa ar trebui să fie mai comod, îmi zice.

O pun precautǎ pe faţǎ. Are dreptate – capătul rotunjit e mult mai ergonomic şi gheaţa se simte doar în locurile unde chiar am nevoie. Şi şoseta moale se simte plăcut pe piele.

— Mersi.

— S-o ţii în reprize de câte 20 de minute. După fiecare repriză, lasă-ţi pielea să respire cam jumătate de oră. Nu vrei să-ţi afecteze ţesutul.

Mătuşa Angelia râde.

— Vorbeşti ca un doctor, Finn. Poate ţi-ai găsit vocaţia.

Mă miră când Finny dă din umeri. Ultima dată când eu şi Finny am vorbit despre cariere, aveam doisprezece ani şi voia să devină jucător profesionist de fotbal. E bun, dar bănuiesc că ia în calcul şi alte variante acum. Eu tot mă agăţ de imaginea din clasa a patra, cea cu helanca neagră şi cafeneaua. Jamie nu doreşte să se mute la New York, evident, şi vrea să mă gândesc şi la o slujbă normală, în afară de scris.

*

Cina se desfăşoară destul de bine. Nu-mi place Kevin la fel de mult cum îmi plăcea Craig, bărbatul pe care eu şi Finny l-am simpatizat cel mai mult, dar nici nu-mi dă vreun motiv concret să-l antipatizez. Mă întreb ce crede Finny, dar mi-e imposibil să-mi dau seama – e mereu foarte politicos.

În majoritatea timpului, adulţii vorbesc între ei, iar eu şi Finny ascultăm. Din cauza lui Kevin a trebuit să ne schimbăm locurile, aşa că eu şi Finny stăm alături. A trecut aşa de multă vreme de când nu am mai mâncat unul lângă celălalt, încât am uitat că trebuie să stau în stânga; sunt stângace şi coatele ni se lovesc întruna. E jenant şi încerc să ignor senzaţia, dar îmi place să-l am aproape.

După cină, tata scoate o sticlă de vin, iar eu şi Finny putem să mergem să ne uităm la televizor. Râd în spatele

nostru când ieşim din cameră. Toată lumea pare să-l placă pe Kevin.

Eu şi Finny alegem un serial şi ne uităm în linişte. Înainte am fi vorbit despre motivele pentru care nu ne place Kevin. În general nu ne plăceau iubiții mamei lui; Craig a fost singura excepție.

După o oră, mă duc în bucătărie, să-mi umplu şoseta cu gheață. În timp ce fac asta, am o senzație sâcâitoare că în sertarul meu cu şosete era ceva ce nu voiam să vadă Finny. E ciudat să ştiu că se simte în continuare suficient de relaxat încât să meargă în camera mea şi să ia ceva ce-mi aparține, dar îmi dau seama repede că şi eu aş face acelaşi lucru pentru el, dacă ar fi rănit.

Finny se uită la mine când mă întorc în cameră.

— A durut?

Mă aşez la capătul opus al canapelei. Ignor dorința de a mă da mai aproape. Aşa stăm mereu acum.

— Da, îi răspund. Rău.

— Lasă-mă să ghicesc. N-ai plâns şi n-ai spus nimănui cât de tare a durut?

Clatin din cap.

— E penibil să plângi.

Finn zâmbeşte.

— Dar dacă vezi reclama la felicitări, aia cu bătrânica, îți dau lacrimile.

Ridic din umeri şi îmi acopăr fața cu punga de gheață.

— Reclama aia e foarte tristă.

— Are un final fericit.

Ridic din nou din umeri. Nimeni nu mai zice nimic. În cele din urmă, Finny rupe tăcerea, când îmi dau gheața jos de pe față după douăzeci de minute, ca să nu-mi afecteze țesutul.

— Cred că arată mai bine decât înainte, îmi zice.

— Serios?

Îmi ating uşor fața. E mai puțin umflată, dar nu ştiu cum arată.

— Da. Gheața închide capilarele, dar vânătaia o să arate mai rău mâine.

— Poate ar trebui să te faci doctor.

E rândul lui Finny să ridice din umeri.

— Chiar m-am gândit la asta.

— Uau! Doar în seara asta sau...

Îmi piere vocea. Are sens acum. Finny cel calm şi stoic, care urăşte când o ființă suferă, chiar şi râmele de pe asfalt.

— Mă tot gândesc la asta de câteva luni, dar nu ştiu. La urma urmei, nu toată lumea îşi dă seama în timpul Săptămânii Profesiilor din clasa a patra ce vrea să fie când o să crească.

Îmi zâmbeşte drăgăstos. Mă uit repede în altă parte.

— Şi eu va trebui să mă gândesc la ceva mai practic, îi zic.

— De ce? Eşti bună la scris.

— Nu ai citit nimic din ce am scris.

Mă uit iar la el. Se comportă ciudat. Nu pot să-mi amintesc ultima dată când m-a tachinat sau mi-a zâmbit în felul ăsta.

— Am citit povestea pe care ai scris-o în clasa a şasea. Mi-a plăcut.

— Eram în clasa a şasea.

Finny ridică din umeri ca să îmi arate cât de puțin contează detaliul ăsta.

— Ar trebui să te faci scriitoare, îmi zice. O să găseşti tu o metodă să trăieşti din asta.

— Ar fi prea mult să-i cer lui Jamie să mă întrețină, ca să pot să scriu. O să avem copii şi o casă, tot tacâmul.

Finny se încruntă. Niciunul dintre noi nu mai e atent la televizor. Nici măcar nu mai ştiu ce e pe ecran.

— Crezi că o să te căsătoreşti cu el?

Nu-mi place felul în care se uită la mine acum, cu ochii mici, ca atunci, în bucătărie. Cobor privirea spre canapea.

— Aşa vrem. Ştiu că suntem tineri, dar nu ne putem imagina cum ar fi să ne despărțim.

Liniştea care se lasă mă sperie la fel de tare ca un strigăt. Mă uit iar la el. Are privirea ațintită asupra mea. Sigur crede că-s o ciudată fiindcă afirm că o să mă căsătoresc cu iubitul din liceu. Simt cum roşesc toată.

— Chiar îl iubeşti aşa de mult?

Dau din cap că da.

— Aha.

Îşi îndreaptă privirea spre televizor, dar vorbeşte în continuare:

— Şi atunci ce-o să faci? Dacă nu o să scrii.

— M-am gândit să mă fac profesoară.

Vocea mi se mai înveseleşte când pronunț ultimul cuvânt. Îmi dau seama că am nevoie de validarea lui. Se încruntă iar, dar nu se uită la mie.

— Nu pare genul tău de meserie.

— De ce nu? zic prea repede. Aş putea să predau engleza, ca domnul Laughegan.

Finny clatină din cap.

— Predatul e prea...

Se încruntă şi mai tare.

— Predatul e prea *normal* pentru tine, Autumn.

Ridic din umeri şi-mi întorc şi eu privirea spre televizor. Când vorbeşte iar, rosteşte cuvintele atât de încet, încât nu sunt sigură că a vrut să le aud.

— Nu pare deloc genul tău, mormăie. Predatul, casa, copiii. Ce s-a întâmplat cu helanca şi cu cafeneaua?

— A fost doar un vis. Trebuie să accept realitatea.

Să accept că mai bine de atât nu se poate, îmi spun în sinea mea. Dar nu contează. Ne uităm în continuare la televizor, fără să schimbăm canalul sau să mai vorbim.

Când el şi mama lui pleacă împreună cu Kevin, o oră mai târziu, Finny îmi aruncă un „pe curând” peste umăr. Nu mă uit la el.

*

Mai târziu, în camera mea, îmi aduc aminte ce nu voiam să vadă Finny în sertarul cu şosete – poza veche cu noi doi, înrămată, pe care am ascuns-o în sertarul de sus al comodei anul trecut, înainte ca Jamie să vină la mine prima dată. Am pus-o bine, la fundul sertarului şi de-abia dacă am mai văzut-o de-atunci. Acum e pe comodă, ca la expoziție. Mă uit la ea cu atenție. Privirea îmi rămâne ațintită pe zâmbetele noastre relaxate, pe brațele fiecăruia puse pe umerii celuilalt.

Iau poza şi o ascund la loc. Închid sertarul cu ambele mâini. Nu-mi permit să fiu prietenă cu el.

douăzeci şi şapte

Luni, la şcoală, toată lumea vorbeşte despre ochiul meu vânăt, evident. Fac un compromis cu Jamie şi spun povestea aşa cum am spus-o din greşeală în bucătărie, făcându-i pe toți să creadă altceva pentru o fracțiune de secundă. Când Alex explică de fapt ce s-a întâmplat oferă o relatare detaliată a accidentului; modul în care descrie cum ne-am ciocnit eu şi Jamie e aproape poetic.

— .... şi brusc îi văd cum se învârt şi fac piruete prin aer, Jamie cu capul pe spate, fix atunci când Autumn începe să coboare şi, când s-au ciocnit, s-a auzit un sunet ca atunci când două pietre se lovesc una de cealaltă.

Îşi ține mâinile depărtate şi le loveşte una de cealaltă, ca să facă o demonstrație şi publicul râde încântat.

Până începe să îmi treacă vânătaia, toată lumea a auzit povestea şi nimeni nu mai pune întrebări. Acum vor doar să-mi spună că arată mult mai bine. Primesc o părere în fiecare oră, deşi fiecare coleg are impresia că e prima persoană care-mi zice asta, exact aşa cum toți m-au întrebat marți dacă am ales coronița mov-închis ca să se asorteze cu vânătaia. Zâmbesc şi le mulțumesc, dar vineri deja m-am săturat să vorbesc despre ochiul meu vânăt.

Tot vineri mă întâlnesc şi cu Sylvie în baie.

Mă spăl pe mâini când aud uşa de la cabină deschizându-se în spatele meu. Ridic privirea fără să vreau şi îi văd reflexia în oglindă. Încerc să par indiferentă şi mă clătesc pe mâini. E pauză şi suntem singurele fete din baie.

— Bună, Autumn.

Mă uit cu neîncredere la reflexia ei. Nu ştiu sigur ce vrea de la mine; Finny e la şcoală azi.

— Bună.

Îmi zâmbeşte. Sunt prea surprinsă ca să-i răspund.

— Ochiul tău arată mai bine.

— Da, mersi.

Sunt confuză şi îngrijorată că e un fel de capcană. O parte din mine se întreabă dacă aşa s-a simțit şi ea când am vorbit una cu alta de Ziua Independenței, doar că atunci nimeni nu fura masa nimănui şi nimeni nu încerca să răspândească zvonuri despre sarcini nedorite. Şi nimeni nu-l rănea pe Finny. Mă întorc şi iau un prosop de hârtie. Oftează în spatele meu.

— Uite ce e, încerc să fiu drăguță, îmi zice.

Mă opresc o secundă.

— Ah.

Chiar dacă la şcoală prietenii ei ne sunt aproape vădit duşmani, convențiile sociale mă opresc din a spune ce vreau să spun de fapt: *de ce?*

Pare să îmi citească gândurile.

— Finn m-a rugat să fac asta.

— OK.

Încă o dată, ce spun nu se potriveşte cu ce gândesc; aş vrea s-o întreb iar de ce. De data asta nu îmi mai răspunde la întrebare.

— Aşa că...

Vrea să zic ceva. Privirile ni se întâlnesc iar în oglindă.

— Putem să fim mai civilizate, completez eu.

Dacă asta vrea Finny, adaug în minte.

Sylvie zâmbeşte. Schițez şi eu un zâmbet. Sunt prea confuză ca să fiu în stare de mai mult. Plec atunci când deschide robinetul. Niciuna dintre noi nu îşi ia la revedere.

*

La prânz, în timp ce stăm aplecați peste masa noastră rotundă, ca s-o apărăm, le povestesc lui Jamie şi celorlalți despre conversația cu Sylvie, din baie. Încercăm să ne dăm seama ce ar putea să însemne asta, dar şi ei sunt la fel de şocați. Fireşte, din moment ce nu le-am zis că Finny a rugat-o să fie drăguță cu mine, probabil e vina mea că nimeni nu ghiceşte răspunsul. Poate dacă le-aş fi mărturisit până la capăt adevărul, şi-ar fi dat *ei* seama ce înseamnă totul. Dar nu le-am zis, aşa că, de-abia când am intrat la ora domnului Laughegan, am înțeles.

Finny şi Sylvie s-au împăcat. Stă pe banca lui, cu fața spre el, se țin de mână şi vorbesc. Mă îndrept spre biroul domnului Laughegan şi mă aşez. Studiază iar Dickens, *Dombey şi fiul*. Ridic cartea şi mă prefac că citesc.

Încearcă doar să fie drăguță, asta a zis. Acelaşi cuvânt pe care l-a folosit şi el când i-am dat felicitarea ei de Ziua Îndrăgostiților; a întrebat dacă a fost drăguță cu mine.

Mă miră când mi se strânge stomacul – îmi dau seama că lui Finny nu-i place ca iubita lui să râdă de mine sau să împrăştie zvonuri false.

Sylvie râde şi nu mă pot abține să nu mă uit la ei cu coada ochiului. Pare fericită şi nu pot să neg că şi el pare fericit.

Şi apoi îl sărută. Şi eu încep să citesc.

douăzeci şi opt

În ultima zi de şcoală, mi-e teamă că o să plâng când o să-mi iau rămas-bun de la domnul Laughegan. Ştiu că, dacă o să fac asta, nici prietenii mei, nici ai lui Finny n-o să mă lase să uit vreodată momentul.

— Ne vedem peste doi ani, la cursul meu de scriere creativă, îmi zice domnul Laughegan.

— Sper. Ştiu că e concurență mare.

— O să intri, zice repede.

Iau asta drept o promisiune.

*

În prima zi de vară, mă trezesc şi mă întind pe pat, simțindu-mi fiecare muşchi şi încheietură. E încă devreme, puțin după 7, dar soarele deja străluceşte pe cer. Mă ridic şi mă frec la ochi. De câteva zile mă tot gândesc la o idee pentru o poveste; brusc mi se pare momentul potrivit s-o

scriu. Nu sunt sigură unde începe povestea, dar ştiu ce vreau să se întâmple.

Ca multe dintre poveştile mele, va avea un final tragic.

Mă aşez la birou, fără să mănânc sau să mă spăl pe dinți. Ezit un moment, după care scriu prima propoziție.

În ziua în care Eduard a murit, am scăpat din mână o vază cu lalele, când coboram scările.

Încep să descriu lalelele – roşii – şi vaza de porțelan alb care s-a spart pe lemnul maroniu al scărilor. Nu sunt sigură care e semnificația lalelelor – încă. O să-mi dau seama.

La ora 10 am deja o primă variantă. Are cinci pagini. Sunt mândră de mine. Naratoarea comite o crimă din greşeală; vina aproape că o face să-şi piardă mințile şi închei povestea aşa cum am început: cu imaginea florilor sângerii şi inocența sfărâmată a vazei albe.

*

Mama citeşte ziarul în bucătărie când cobor şi eu veselă. Se uită la mine peste marginea ziarului.

— Eşti binedispusă?

Dau din cap afirmativ.

— E prima zi de vară şi deja am omorât pe cineva.

— Într-o poveste?

— Dap.

— Aha.

Se întoarce la ziarul ei. Telefonul sună şi răspund.

— Autumn? se aude vocea mătuşii Angelina.

— Bună. Ți-o dau imediat pe mama.

Mama se uită spre mine.

— Nu, Autumn, de fapt voiam să vorbesc cu tine.

— Ah.

Imediat mă gândesc că a pățit Finny ceva.

— Azi trebuie să-mi strâng lucrurile din clasă şi fiul meu bun de nimic mi-a tras clapa. Crezi că poți să mă ajuți tu? O să-ți răsplătesc eforturile.
— Da, sigur.
N-am mai intrat de mult în şcoala noastră primară. Sunt curioasă cum mai arată şi s-ar putea să mă distrez cu mătuşa Angelina.
— Serios? Poți să vii într-un sfert de oră?
— Sigur.
Îmi mulțumeşte şi-mi zice iar că o să-mi răsplătească eforturile.
— Ce voia? întreabă mama.
— Mătuşa Angelina are nevoie de ajutorul meu ca să strângă totul din clasă.
— Unde e Finny?
Ridic din umeri. Nu-i stă în fire s-o lase pe mama lui baltă, dar m-aş fi simțit aiurea să întreb. Mi-e teamă să nu bănuiască cineva cât de des mă gândesc la Finny. Încerc mereu să nu par prea interesată, pentru orice eventualitate.

*

Finny deschide uşa din spate când bat. Nu i se citeşte nimic pe față; nu pare surprins să mă vadă, deşi sunt sigură că eu par surprinsă; nu reacționează în niciun fel.
— Ah, bună. Credeam că eşti plecat.
— Acum plec.
Vocea lui pare la fel de inexpresivă ca fața. Mătuşa Angelina intră în cameră cu un braț plin de albume şi saci pentru pânze.
— Cât o să stai? îl întreabă.
— Nu ştiu. Vin şi eu dacă apuc. Scuze.
— E în regulă, puştiule. Fugi.
— Pa.

Trece pe lângă mine şi iese pe uşa din spate. Coboară scările în viteză. Mă uit iar la mătuşa Angelina. N-am vrut să întreb, dar sigur e evident. Ştie că îl cunosc pe Finny suficient de bine ca să-mi dau seama că e ceva în neregulă.

— N-a zis nimic, dar sigur are legătură cu Sylvie.

— Ah.

Sper că nu mi se citeşte nimic pe faţă sau în voce. Mătuşa Angelina îmi dă o parte din lucruri şi ieşim din casă. Mă uit la locul unde parchează Finny, chiar dacă ştiu că nu mai e acolo. Nu vorbim în timp ce punem lucrurile în maşină şi pornim spre şcoală. Nu avem mult de mers; în mai puţin de un minut, suntem la câteva străzi distanţă.

— Finny mi-a zis că te gândeşti să te faci profesoară, spune mătuşa Angelina.

Ridic din umeri şi dau din cap.

— Trebuie să fac ceva practic. Cred că ar putea fi distractiv.

— Chiar e.

Face o pauză şi o ia la stânga spre şcoală.

— Dar trebuie să te şi implici foarte mult.

Nu comentez. Parchează maşina şi opreşte motorul.

— Mai ai timp să te hotărăşti.

Scoatem lucrurile din maşină şi mergem spre uşa din spatele şcolii unde am crescut eu şi Finny. E o clădire veche, din anii ’20, din cărămidă închisă la culoare, cu tavane înalte şi ferestre înguste pe fiecare hol. Ori de câte ori aud sau văd cuvântul „şcoală”, îmi vine în minte imaginea asta.

Când trec pragul, mă gândesc că nu mai am chiar atât de mult timp să mă hotărăsc. Când eram elevă aici, totul părea posibil. Nu părea un vis să mă mut undeva departe şi să scriu cărţi; părea un plan. La zece ani, nu-mi puneam problema că a fi scriitor nu e practic; nu era practic nici să fii o prinţesă-pirat, dar deja renunţasem la visul ăla.

Acum sunt mai mare şi îmi dau seama că o carieră bazată pe scris e ceva la fel de practic ca o căsătorie cu un prinț-pirat. Am cercetat şi am aflat că e aproape imposibil să fii publicat şi, dintre cei care chiar reuşesc asta, foarte puțini pot să se întrețină din vânzările cărților şi să fie fericiți.

Dar acum mai e şi Jamie în peisaj, care vrea să cumpere o casă şi să aibă copii cu mine. Spune că sunt perfectă. Că sunt tot ceea ce şi-ar putea dori. Nu pot să-l dezamăgesc.

Mătuşa Angelina descuie uşa clasei sale şi intrăm. Îmi dau seama de ce a vrut să vin eu, şi nu mama. Clasa e chiar şi mai dezorganizată şi mai colorată decât casa mătuşii Angelina. Pe perete e o pictură murală pe jumătate terminată, care era terminată pe sfert acum patru ani, când am absolvit noi. Afişe cu lucrări ale unor artişti mai mult sau mai puțin cunoscuți atârnă pe toți pereții şi acoperă tavanul. Pervazurile sunt ticsite de sculpturi şi diverse obiecte de artă tridimensionale. Pe catedră e o vază asimetrică, plină de flori făcute din ziar. Am întrebat-o acum câțiva ani ce e cu ele şi mi-a zis că ziarul e din ziua în care s-a născut Finny. Pe peretele din spatele catedrei e un singur desen înrămat – unul pe care l-am făcut împreună, în clasa a treia, cu nişte unicorni, mingi de fotbal, explozii şi cățeluşi.

Mingile de fotbal şi exploziile sunt mult mai bine desenate decât unicornii şi cățeluşii. Finny a fost mereu mai talentat la desen decât mine. Dar tot îmi plăceau orele de desen. În fiecare an, mătuşa Angelina ne aranja în aşa fel încât eu şi Finny să stăm împreună la cea mai mică masă din colț, la care aveam loc doar noi. Majoritatea profesorilor credeau că eu şi Finny suntem prea concentrați unul asupra celuilalt; voiau să ne facem şi alți prieteni şi deseori ne aşezau în colțuri opuse ale clasei. Nu funcționa niciodată.

— Poți să începi să împachetezi sculpturile de la geam, îmi zice mătuşa Angelina. Eu trebuie să aranjez catedra.

Oftează când se uită la muntele de hârtii care se revarsă de acolo. O să dureze ceva.

De la geam văd dealul pe care obişnuiam să citesc în timp ce Finny juca kickball sau fotbal cu băieții. Nu mă deranja că se juca jumătate de oră cu ei; eu mereu voiam să citesc în pauze şi oricum ne petreceam timpul împreună după şcoală.

Câteodată îmi lăsam cartea jos şi mă uitam la el cum joacă şi încercam să îi trimit mesaje telepatice. *Uită-te în sus acum*, mă gândeam sau *Ce lovitură bună.* Eram convinsă că poate să mă audă pentru că uneori se uita în sus, spre mine şi zâmbea. Nu i-am zis niciodată nimic despre conversațiile noastre telepatice. Ştiam că, dacă aş spune ceva cu voce tare, magia nu ar mai funcționa.

Mătuşa Angelina dă drumul la radio. Împachetez sculpturile în hârtie cerată şi le pun în sacoşe. Mătuşa Angelina fredonează pe ritmul muzicii. Mă gândesc la povestirea pe care am început-o de dimineață. Sunt mândră de ea. O s-o printez diseară şi o să i-o dau lui Jamie mâine.

Când termin, văd că mătuşa Angelina a reuşit să facă ordine doar deasupra; toate sertarele sunt deschise şi pline de hârtii şi alte obiecte. Fără să mi se ceară, încep să dau jos afişele de pe pereți, făcând un cocoloş de bandă adezivă care devine din ce în ce mai mare. Iau pereții la rând şi mă sui pe scaun acolo unde nu ajung. Mătuşa Angelina oftează când sunt aproape gata.

— Autumn, aş fi stat aici toată ziua dacă nu erai tu. Mulțumesc.

— Stai liniştită. Chiar mă distrez.

— Ar trebui să te duci la doamna Morgansen înainte să pleci. Încă întreabă de tine.

— Poate.

Mi-e jenă să mă duc să-mi văd profesoara preferată. Nu ştiu exact de ce simt asta. Dau jos de pe perete şi ultimul

afiş şi îl pun în mapă. Mingea de bandă adezivă e aproape cât pumnul meu acum. O arunc pe jos, dar, în loc să sară, se lipeşte de linoleum cu un plesnet.

— Fir-ar, bombăn.

Mă aplec să o ridic şi o pun pe cea mai apropiată masă.

— OK, zice mătuşa Angelina.

Pune un teanc de cărți şi de hârtii pe catedră. Coşul de gunoi dă pe afară.

— Dacă poți să dai jos şi afişele de pe tavan, eu o să fac ordine în dulapuri şi apoi ducem lucrurile în maşină.

— Super.

Mă sui pe una dintre mese şi încep să dezlipesc afişele. Un cântec cunoscut se aude la postul de radio cu piese vechi şi cântăm amândouă. Încep să dansez şi zâmbesc larg.

— Mereu mi-am dorit să fac asta, îi zic.

— Ce anume?

— Să dansez pe mesele astea. De fiecare dată când intram aici, îmi imaginam cum ar fi.

Zâmbeşte şi dă muzica mai tare. Începem să cântăm iar – şi următorul cântec e foarte bun. Dansez pe masă cu mâinile în aer, în timp ce iau fiecare afiş de la locul lui. Inventez chiar o mişcare nouă, când trebuie să mă aplec, ca să pun afişele pe masă.

De-abia atunci când începe un cântec lent, aud pe cineva râzând vesel în spatele meu.

— Ah, uite-l şi pe fiul rătăcitor, spune mătuşa Angelina.

— Scuze c-am întârziat.

Finny se uită la noi din prag, cu mâinile în buzunare, cu capul înclinat şi cu colțurile gurii îndreptate în sus. Vreau să mă uit urât la el fiindcă a râs de mine, dar sunt prea uşurată că pare fericit iar.

— V-am auzit de pe hol.

— Autumn îşi îndeplineşte un vis din copilărie.

— Da, îmi aduc aminte.

Intră în clasă şi se uită la mama lui.

— Cu ce pot să te ajut?

— Foloseşte-ți înălțimea aia ridicolă şi dă jos afişele la care nu ajunge Autumn de pe masă.

Finny are peste un metru optzeci. Fotbalul şi atletismul l-au ajutat să nu fie slăbănog, mai ales de când s-a înălțat atât în timpul iernii; e zvelt şi are ceva muşchi. Mătuşii Angelina îi place să se plângă de cât de mult mănâncă.

Mă opresc din dansat. Lucrăm toți trei în linişte, în timp ce muzica răsună în continuare. Până şi Finny are nevoie de un scaun ca să ajungă la tavan. Mă mut pe altă masă şi el ia toate afişele din mijloc. Terminăm din nou înaintea mătuşii Angelina.

— Gata, zice Finny.

Trage scaunul şi îl pune la locul lui. Eu rămân pe masă – parcă nu sunt pregătită să renunț la visul meu.

— Mergeți şi salutați-o pe doamna Morgansen, zice mătuşa Angelina. I-am văzut maşina acum câteva minute.

— OK, răspunde Finny.

Se uită la mine. Ridic din umeri şi sar de pe masă. Tenişii mei scot un scârțâit puternic când ating podeaua.

Mergem unul lângă celălalt pe hol. Muzica se pierde în spatele nostru şi, când ajungem la scări, clădirea e brusc cufundată într-o linişte stranie; toate amintirile mele din locul ăsta sunt mult mai gălăgioase. Balustrada de lemn e fină şi îmi e aşa de bine cunoscută; am visat să dansez pe mesele din clasa de artă, să mă dau pe balustradă şi să mă sui pe rafturile din bibliotecă. Mi-a plăcut mult aici, atât de mult încât nici măcar nu mi-am dat seama. Deşi de-abia aşteptam să vină vara, mereu plângeam în ultima zi de şcoală. Ieri n-am plâns.

Şi, evident, ceilalți copii credeau că sunt o ciudată pentru că îmi plăcea la şcoală, iar ăsta era doar unul dintre lucrurile pentru care Finny trebuia să mă apere.

Mă uit atentă la el, încercând să-mi dau seama la ce se gândeşte, dacă amintirile lui sunt la fel de plăcute ca ale mele. Evident, ar fi trebuit să mă simt ca o proscrisă aici, o paria, şi Finny ar fi trebuit să fie băiatul popular, ca acum. Dar n-a fost aşa – nici pentru mine, datorită lui, nici pentru el, din cauza mea.

Finny se uită într-o parte şi îmi surprinde privirea. Îmi îndrept repede privirea înainte. Nu zice nimic.

Finny bate la uşa clasei doamnei Morgansen şi zâmbeşte uşor uitându-se pe geam. Aud un strigăt prin uşă. Mă dau într-o parte când Finny deschide uşa.

— Phineas! aud vocea atât de bine cunoscută, înainte s-o văd pe doamna Morgansen. Chiar speram să te văd azi.

— Nu puteam să nu vin, răspunde Finny.

Bucuria ei îl face să roşească puțin. Profesoara noastră preferată vine spre el şi îl strânge în brațe şi acum o văd pentru prima dată după ani. Pare doar puțin îmbătrânită, ca şi cum trece de la vârsta a doua spre pragul vârstei a treia. Cu toate astea, îi recunosc imediat broşa şi parfumul. Mă vede când îi dă drumul lui Finny. Se uită la mine confuză preț de o clipă, privire care mă doare, dar apoi zâmbeşte larg.

— Şi ai adus-o şi pe *Autumn*, zice.

Brațele ei mă cuprind şi răsuflu uşurată; mi-era teamă că nu va fi de acord cu varianta asta a mea, cu coroniță şi blugi rupți, că toată afecțiunea pentru mine era rezervată doar fetiței de odinioară.

— Haideți, luați loc.

Ne conduce în clasă, jumătate vraişte, jumătate atât de familiară. Îşi trage şi ea un scaun şi ne îndeamnă să ne aşezăm. Băncile şi scaunele par puțin prea mici.

— Spuneți-mi ce ați mai făcut, ne îndeamnă doamna Morgansen nerăbdătoare.

Eu şi Finny ne uităm unul la celălalt, ca atunci când mamele noastre ne încolțesc.
— Nu mare lucru, răspund.
— Ai câştigat un concurs de poezie, zice Finny.
Ridic din umeri.
— N-a fost mare lucru.
— Normal că este! exclamă doamna Morgansen. Deşi nu sunt deloc surprinsă.
— A fost doar la nivelul şcolii, îi explic. Au ales câte o poezie de la fiecare clasă şi le-au tipărit într-un album. Atât.
— Dar a câştigat şi premiul pe şcoală, adaugă Finny. I-a bătut pe cei de-a douăsprezecea.
— Nu e mare lucru, zic, pentru că nu e.
Poeziile celorlalți câştigători erau pline de clişee; n-a fost prea greu să-i bat.
Doamna Morgansen râde.
— Voi doi nu v-ați schimbat deloc.
Mă încrunt fără să vreau. Doamna Morgansen nu observă.
— Mama ta mi-a zis că te-ai apucat de atletism în primăvară.
Finny îi spune că echipa lui a luat medalia de bronz la competiția regională. Nu menționează că e ceva la care echipa nici n-ar fi visat înainte ca el să i se alăture. Eu n-am fost modestă, dar el e. În timp ce ascult, mă uit în jur. Ştiu că e imposibil să fi fost fericită în fiecare zi petrecută aici, dar aşa îmi aduc aminte de perioada de atunci.
Pumnul pe care Finny i l-a dat lui Donnie Banks în stomac i-a făcut pe toți băieții să mă lase în pace. La unsprezece ani, toate fetele au început să se îndrăgostească de Finny şi ştiau că, dacă nu se purtau frumos cu mine, nu aveau nicio şansă. Oricum nu le-a ajutat cu nimic. Finny nu era interesat de nicio fată. Singura de care ştiu eu să fi fost îndrăgostit e Sylvie Whitehouse. Mă încrunt iar, încercând

să înțeleg, pentru a mia oară, cum Finny, care îi e complet devotat mamei lui, care nu vorbeşte niciodată urât despre nimeni şi care dă mereu zăpada din fața casei bătrânicii de vizavi şi refuză să ia vreun ban de la ea, poate să fie îndrăgostit de o fată cunoscută pentru bețiile ei şi gândurile obscene.

— Mă bucur aşa de mult să vă văd, zice doamna Morgansen şi mintea mea se întoarce în clasă. Şi mă bucur să văd că sunteți în continuare prieteni.

Eu şi Finny ne uităm pentru o secundă unul la celălalt. Deja a roşit. Nu putem s-o corectăm.

— Sau, întreabă ea, sunteți cumva mai mult decât prieteni?

Îmi dau seama că a interpretat greşit reacția lui. Finny se face roşu ca racul.

— Nu, răspund, apoi mă uit iar la ea şi scutur din cap. Nu, nu, nu.

Din expresia ei surprinsă, îmi dau seama că poate am negat cam prea vehement.

— Eu sunt cu iubitul meu de aproape doi ani, mă rog, facem doi ani la finalul verii. Aşa că nu.

— Ah, înțeleg. Şi cum e?

— E al cincilea din clasa noastră.

Finny e al treilea.

— Şi se poartă foarte frumos cu mine.

— Mă bucur să aud asta. Altfel Finny nici nu l-ar lăsa să se apropie de tine.

Zâmbeşte şi eu râd fals. Finny nu zice nimic.

— De fapt, Phineas, cred că mama ta a zis ceva de o iubită, ultima dată când am vorbit.

— Ah, da.

Finny se ridică.

— Apropo de mama, cred că ar trebui să mergem. Trebuie s-o ajutăm să ducă lucrurile la maşină.

Ne strânge iar în brațe. Îi promitem că o s-o mai vizităm. Doamna Morgansen îmi spune să-i trimit câteva dintre poeziile mele şi, jenată, râd uşor. Finny închide uşa şi ne îndreptăm spre scări. Mă gândesc la ce amintiri trebuie să aibă doamna Morgansen cu noi. Sigur n-are niciun motiv să creadă că nu mai suntem cei mai buni prieteni. Când îmi permit să-mi amintesc cum eram, mi-e greu să-mi imaginez că lucrurile s-au putut schimba aşa de repede.

Mă gândesc că doamna Morgansen a zis că *nu* ne-am schimbat, mă gândesc la fetița de odinioară, la cum eram când învățam aici. Vreau să fie adevărat. Nu vreau să fiu foarte diferită de ea.

— O s-o fac, îi zic lui Finny când ajungem la scări.

Amândoi ne oprim.

— Ce anume?

— O să mă dau pe balustradă.

Mă apuc de balustradă cu ambele mâini şi îmi trec un picior peste ea.

— Aşteaptă puțin, zice Finny. Stai să mă duc jos, să te prind dacă e să cazi.

Îmi dau ochii peste cap când îl văd fugind pe scări.

— Eşti ridicol, îi strig şi vocea mea răsună pe tot coridorul.

— Tu eşti cea care poartă o coroniță şi o să se dea pe balustradă, îmi strigă înapoi.

Îl las să câştige şi aştept până când ajunge la baza scărilor.

Probabil au lăcuit lemnul; zbor până jos şi trebuie să mă țin bine ca să nu cad. Finny mă apucă de cot, dar mă ridic repede, aşa că îmi dă drumul.

— Chiar a părut distractiv, comentează.

— A fost.

Mătuşa Angelina apare pe hol, cu o plantă care e clar prea grea pentru ea. Finny i-o ia repede din brațe şi toți trei punem lucrurile în maşină.

— Poți să iei prânzul cu noi sau te duci iar la Sylvie? întreabă mătuşa Angelina după ce terminăm, când stăm în picioare lângă maşină.

Expresia lui Finny redevine brusc serioasă, ca de dimineață.

— Trebuie să mă întorc, răspunde el sec.

— Bine.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

— Mersi c-ai venit.

— N-ai de ce. Pa.

Se uită la mine şi se îndreaptă spre maşina lui roşie, parcată vizavi.

La restaurantul de lângă şcoală, vorbesc cu mătuşa Angelina despre planurile mele pentru vara asta şi despre cum a fost s-o văd pe doamna Morgansen. Îi povestesc cum m-am dat pe balustradă şi cum Finny m-a aşteptat jos. Râde.

— Uneori sunteți aşa de previzibili, zice şi mă gândesc iar la comentariul doamnei Morgansen.

Începem să vorbim despre alte lucruri şi, până când ne suim în maşină, nu mai aduce vorba de el.

— Bănuiesc că nu ți-a zis ce se întâmplă cu Sylvie, nu?

Clatin din cap.

— Mă gândeam eu, zice şi schimbă repede subiectul.

douăzeci şi nouă

Stăm întinşi pe iarbă şi ne uităm la stele, ca personajele dintr-o carte pentru copii. Dar totul s-a întâmplat natural,

fără vreo intenție să facem pe drăgălașii, așa că nu mă deranjează.

Suntem în curtea lui Brooke și pământul e neted și moale, datorită gazonului scump de care tatăl ei e obsedat. Cu mâna care nu îl ține pe Jamie, mângâi firele reci și bogate. Ceilalți sunt împrăștiați în jurul nostru. Am râs de ceva ce a zis unul dintre băieți, dar în ultimele minute s-a lăsat tăcerea, genul de tăcere care te face să te simți mai apropiat de oamenii cu care ești. Aud respirațiile tuturor, deși nu pot să identific fiecare ritm în parte, în afară de al lui Jamie. Cineva – Brooke? – expiră încântată.

— Care e sensul vieții? întreabă Angie.

— Să fii fericit, răspunde Jamie imediat.

— Serios? întreabă Noah. Eu mă gândeam că e să faci lucruri bune sau ceva de genul ăsta.

— Și eu mă gândeam că cel mai important e să ai orgasme, adaugă Alex.

Aud ceva ce probabil e o palmă de la Sasha.

— Nu e același lucru cu a fi fericit? întreabă Brooke.

— Păi, ăsta e doar un mod prin care poți să fii fericit, zice Jamie. Eu mă gândeam că poți să ai mai multe *tipuri* de fericire.

— Dar nu crezi că ar trebui să transformăm lumea într-un loc mai bun? întreabă Noah.

— Ba da, normal. Ăsta e alt tip de fericire.

— Aha, zice Angie.

— Da, pot să înțeleg, confirmă și Sasha.

— Eu cred că cel mai important e să iubești cu adevărat pe cineva, spune Brooke.

Adun și eu toate lucrurile pe care mi le doresc cu ardoare: să scriu cât pot de mult, să citesc tot, instinctul matern vag care se ascunde în mine, să văd aurora boreală și Crucea Sudului. Și alte dorințe la care nu-mi permit să mă gândesc

prea mult, pentru că deja am hotărât cum o să arate viața mea.

Încerc să însumez aceste lucruri.

— Eu cred că trebuie să experimentăm cât mai multă frumusețe.

— Nu e şi asta totuna cu fericirea? întreabă Jamie.

Clatin din cap. Firele de iarbă mi se agață în păr.

— Nu, pentru că uneori există frumusețe şi în lucrurile triste, răspund. Ca atunci când moare cineva.

— Asta nu e deloc frumos. E naşpa.

— Nu înțelegi ce vreau să spun.

— Orgasmele pot fi frumoase, afirmă Alex.

— Da, pot fi, zic şi eu.

Deşi n-am avut niciodată un orgasm care ar putea fi descris drept frumos, sunt de acord cu ideea.

— Şi ar fi frumos şi să transformăm lumea într-un loc mai bun.

— Dar nu suntem aici ca să suferim, zice Jamie.

— Nu cred.

— Dar crezi că suntem aici pentru lucrurile frumoase şi că şi în tristețe poate exista frumusețe?

— Da.

— Nu credeam că discuția asta va deveni aşa de serioasă, îşi dă cu părerea Angie. Credeam că toată lumea era pusă pe glume.

— Am încercat şi eu, zice Alex.

*

— Chiar nu crezi că există frumusețe în lucrurile triste? îl întreb pe Jamie, în timp ce mă conduce acasă.

Nu e superficial; sigur şi-a dat seama la ce mă refeream. Când ne-am urcat în maşină, la radio era cântecul lui preferat, aşa că n-am avut voie să vorbesc până acum. M-

am tot gândit la exemple care să-l facă să înțeleagă. Jamie nu-şi ia ochii de la drum, nu se uită la mine.

— Nu. Eşti tu ciudată.

— De ce mă face asta ciudată?

Pentru o clipă, uit toate argumentele şi exemplele.

— Doar pentru că am o opinie diferită de a ta nu înseamnă că sunt ciudată.

— Pun pariu că, dacă faci un sondaj, toată lumea o să fie de acord cu mine.

— Asta nu înseamnă că ai dreptate. Şi ar trebui să nu-ți doreşti să fii ca restul lumii.

— Nu e vorba despre a fi ca toată lumea. Când cineva moare e nasol. Asta *ştie* toată lumea.

— Nu înțelegi.

— Ba înțeleg.

Parchează în fața casei mele.

— Tu vezi lucrurile diferit şi e în regulă, pentru că îmi place că eşti o ciudată. Eşti ciudata mea, iubita mea morbidă.

Îl las să mă sărute de noapte bună. Oftez.

— Hei, îmi zice. Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Ce e?

— Cum rămâne cu *Romeo şi Julieta*? E o piesă tristă, dar frumoasă.

— Dar nu e viața reală.

— Şi?

— Viața reală e diferită de literatură, Autumn. În viața reală, ar fi pur şi simplu trist şi o prostie.

— Cum poți să zici că doi oameni care mor din dragoste ar fi o prostie?

Stăm în întuneric, ne uităm unul la celălalt, cu centurile de siguranță desfăcute.

— Tu te-ai sinucide dacă aş muri? mă întreabă Jamie.

Îi privesc fața în întuneric. Se uită calm la mine. Mă gândesc la momentele în care alerga pe scări cu ceilalți băieți. La zâmbetul lui puțin viclean dinainte să mă tachineze. La cum ar fi să dispară de pe fața pământului, să nu mai fie văzut niciodată.

— Nu, probabil că nu.

— Vezi?

Se apleacă spre mine şi mă sărută iar.

— Şi nici n-aş vrea să faci asta. Aş vrea să fii fericită.

— Dar aş fi foarte tristă. Multă vreme. Şi nu te-aş uita niciodată.

— Ştiu. Nici eu.

— Dar nu te-ai sinucide.

— Nu.

Adun toate lucrurile pe care mi le doresc în viață. Viața reală e diferită de literatură. Încerc să îmi dau seama ce e real şi ce nu, ce pot să am şi ce nu o să am niciodată.

— Dar mă iubeşti, îi zic.

— Da, aşa cum se iubesc oamenii în viața reală.

Mă aplec spre el şi-mi pun capul pe umărul lui.

— Cred că şi eu te iubesc aşa cum se iubesc oamenii în viața reală.

Zâmbeşte şi îi simt buzele pe păr. Închid ochii şi îmi lipesc fața de pieptul lui.

treizeci

Stau pe terasa din spate şi citesc, după ce am fost la bibliotecă după-amiază. Cartea e veche şi are acel miros de pagini prăfuite pe care îl ador. Autorul e irlandez, probabil

mort deja şi cineva de care n-am mai auzit până acum. Cartea sigur este epuizată şi simt că țin în brațe o comoară pierdută. Mă opresc brusc şi închid ochii. Cartea chiar e o comoară; nu mi-am dat seama că o să fie aşa de bună când am ales-o, dar acum, primele cuvinte îmi pătrund prin piele şi îmi ajung în vene, năvălesc în inima mea şi se întipăresc acolo pentru totdeauna. Vreau să savurez această minune, experiența de a adora o carte şi de a o citi pentru prima dată, pentru că atunci e mereu cea mai frumoasă şi n-o să mai citesc niciodată aceeaşi carte pentru prima dată.

Oftez şi mă uit în jurul meu, prin curte. Astăzi este cea mai lungă zi din an şi soarele de-abia acum atinge linia orizontului, dincolo de copaci. Simt aerul proaspăt în plămâni şi muşchii mei sunt relaxați şi calzi în lumina din ce în ce mai blândă a soarelui. O să mai stau aici o clipă şi o să fiu fericită. Deşi de-abia aştept să mai citesc, o să stau aici şi o să ador cartea, conştientă că mai am mult de citit, pentru că asta n-o să mai fie valabil multă vreme.

Alături, uşa se trânteşte şi două voci vorbesc încet, pe terasă. Mă uit în sus, speriată.

— Deci asta e, zice mătuşa Angelina.

Are vocea calmă.

— Da, aşa e, spune cealaltă persoană. O să te caut mai târziu, dar deocamdată asta e.

— Bine atunci. La revedere.

— La revedere, Angelina.

Kevin Pasionatul de Fotbal părăseşte terasa şi se suie în maşina lui, fără să se uite înapoi. Mătuşa Angelina rămâne pe terasă şi îl priveşte cum iese cu maşina de pe aleea îngustă şi dispare.

După ce se pierde în depărtare, mătuşa Angelina continuă să se uite la aleea pietruită şi la soarele care apune, în timp ce eu mă uit la ea.

— Autumn, îmi zice.

Tresar când îmi aud numele şi mi se taie respirația. Privirea îi e ațintită în continuare drept în față.

— Încearcă să te căsătoreşti cu prima ta iubire. Nimeni n-o să se mai poarte vreodată cu tine la fel de frumos.

Se întoarce şi închide uşa în urma ei.

Brusc mi se pare că e foarte linişte, iarba şi frunzele nu mai strălucesc şi, deşi soarele de-abia începe să apună, tot cred că în curând va fi prea întuneric ca să mai pot citi. Închid cartea şi mă ridic.

O să merg înăuntru, o să-mi pregătesc ceva de mâncare şi o să citesc mai târziu. Va trebui să aştept să reapară magia înainte să deschid cartea din nou. O să aştept până când o să-mi aduc aminte că mătuşa Angelina e fericită cu stilul ei de viață şi că eu chiar o să mă căsătoresc cu prima mea iubire. Prima dată va fi o singură dată.

treizeci şi unu

Eu şi Sasha mergem la magazin pe jos, chiar dacă ar fi putut să împrumute maşina mamei sale. Aşa trece mai repede ziua lungă şi călduroasă şi simțim că e o aventură, nu doar ceva de tăiat de pe listă. În bâzâitul puternic al cicadelor, sandalele noastre plescăie pe trotuar în timp ce mergem spre Main Street. Ne mai oprim pe drum, ca să ne scărpinăm gleznele ciupite de insecte sau să ne asigurăm că nu ni se văd bretelele sutienului de sub maiouri. Mergem şi discutăm, în ciuda valurilor de căldură care ne îngreunează fiecare respirație.

Când o să ajungem acolo, o să respirăm mai uşor în aerul condiționat şi o să ne trecem degetele prin păr. O să stăm

una lângă cealaltă în dreptul raftului de jos şi o să răsfoim reviste, citind articole despre sex şi despre îngrijirea părului. O să răsfoim chiar şi revista pentru nunți şi o să ne uităm cu admirație la rochiile albe şi la inele. După asta, o să ne plimbăm printre rafturi şi o să alegem glossuri şi bomboane, oje şi suc. După care o să mergem la mine acasă şi, odată ajunse în camera mea, o să ne întindem în pat, desculțe şi o să citim revistele pe care le-am cumpărat şi o să mâncăm jeleuri de lemn-dulce.

Aşa ar trebui să arate ziua noastră împreună, dar principalul scop când suntem împreună e să vorbim. Eu şi Sasha putem să vorbim despre aproape orice şi, când ne punem pe vorbit, vorbim mult, uneori chiar şi toată ziua.

Brusc conversația pare să se oprească, apare o pauză nefirească după ce îi povestesc cum a fost la întâlnirea de aseară, cu Jamie. Întorc privirea spre ea, dar se uită fix în josul străzii, ca şi cum o aşteaptă cineva acolo.

— Trebuie să-ți spun ceva, îmi zice, uitându-se în continuare la persoana invizibilă.

— Ce?

În mintea mea se înlănțuie deja toate posibilitățile; mereu încerc să-mi dau seama cum se va termina o carte pe măsură ce citesc şi asta se întâmplă şi în cazul conversațiilor.

— Cred că o să mă despart de Alex.

— Nu poți să faci asta, îi spun, în timp ce în minte mi se derulează cel puțin cinci scenarii diferite şi încerc să-mi fac ordine în gânduri şi reacții.

Sunt invidioasă pe ea, pentru că are atât de mult curaj, mândră că eu şi Jamie am rezistat, îngrijorată pentru Alex, surprinsă...

— O s-o fac. M-am hotărât deja.

— Dar de ce?

Şocul pare să fie mai puternic decât celelalte reacţii. Dă din umeri, se uită înainte şi se încruntă. În faţa noastră, văd colţul străzii unde vom aştepta la trecerea de pietoni. Vrând să scăpăm mai repede de căldură, o să apăsăm întruna pe butonul de la semafor şi, chiar dacă ştim că asta n-o să facă literele verzi să apară mai repede, o să ne uităm la semn nerăbdătoare.

— Încă îl iubesc pe Alex, într-un fel. Dar nu mai am sentimente aşa de puternice pentru el. Nu mai e nimic romantic. Mă simt de parcă am fi prieteni vechi.

— Dar aşa sunt relaţiile de lungă durată. Nu poţi să-l arunci pe fereastră.

— Nu-l arunc pe fereastră. Dar nu mai sunt îndrăgostită de el şi am nevoie să fii de partea mea.

— Îmi pare rău.

Ne oprim şi ne uităm una la cealaltă. O îmbrăţişez şi mă strânge şi ea în braţe. Avem amândouă pielea umedă şi lipicioasă.

— Sunt doar surprinsă. Şi tristă.

Şi invidioasă, şi mândră, şi îngrijorată.

Îi dau drumul şi ne continuăm drumul spre magazin.

treizeci şi doi

Despărţirea are loc şi urmează câteva zile de discuţii. Jamie e nervos pe Sasha, dar eu îi apăr dreptul de a pune punct unei relaţii. Băieţii nu ne spun prea multe despre cum se simte Alex. Încearcă să ne explice că nu prea vorbesc despre Sasha, dar e prea ridicol ca să fie adevărat.

În august, Angie se combină cu un tip nou, tot de la Hazelwood High, dar, spre amuzamentul nostru, e în echipa de fotbal şi pare destul de fiţos. Angie ne previne, ne zice că e chiar foarte tare şi că ştie tot felul de trupe faine. Mă întreb ce fel lucruri îi povesteşte lui despre noi.

Stabilim să-l cunoaştem pe Dave al lui Angie la o întâlnire triplă, la film. Brooke şi Noah vin cu noi până la mall şi râdem şi ne întrebăm cu voce tare cum o fi Dave cel Fiţos. Sunt hotărâtă să-l plac, de dragul lui Angie, dar îmi fac puţin griji din cauza băieţilor.

— O să fie superamuzant, comentează Jamie.

— Să nu vă luaţi de el prea tare, le zic eu.

— N-o să fiu rău cu el.

Jamie îşi dă ochii peste cap, chiar dacă e la volan, aşa că mă uit la şosea în locul lui.

— Dar s-ar putea să ne luăm puţin de viaţa lui, ştii tu, doar ca să ne asigurăm că e suficient de bun pentru Angie. Nu-i aşa, Noah?

— Nu putem accepta ca Angie să fie cu cineva care n-o merită, răspunde Noah.

— O să vă purtaţi amândoi civilizat, intervine Brooke.

Mă răsucesc pe scaun şi o văd cum se uită urât la Noah.

— Sau o să aveţi probleme cu noi.

Se întoarce şi se uită urât şi la verişorul ei, dar Jamie n-o vede, aşa că Brooke îi dă una peste ceafă.

— Hei! strigă Jamie.

Se întinde în spate şi o apucă de genunchi; Jamie pierde controlul maşinii pentru o secundă şi cu toţii râdem şi ţipăm. Brooke ţipă cel mai tare când Jamie o ciupeşte de pielea de deasupra rotulei şi râdem iar. Jamie recapătă controlul maşinii şi gonim pe şosea, vorbind tare, ca să acoperim muzica de la radio şi râzând în timp ce ne tot ameninţăm unii pe ceilalţi.

Simt o urmă de vină când mă gândesc că Sasha şi Alex sunt acasă şi că noi suntem în oraş fără ei, dar aşa stau lucrurile acum. Poate într-o zi, când fiecare o să fie cu altcineva, o să putem ieşi la o întâlnire toţi zece.

*

Angie, cu noile ei şuviţe roz în părul blond, ne aşteaptă în zona cu restaurante, alături de un băiat înalt, cu umeri laţi şi părul de un roşcat-intens. Ne face cu mâna încântată şi îl trage spre noi. Poartă o fustă largă, din anii '50, pe care a cumpărat-o primăvara trecută, iar el poartă un tricou polo. Nici dacă ar face parte din specii diferite nu ar arăta mai ciudat împreună. El pare emoţionat când ne vede, ceea ce imediat mă face să-l plac.

— Bună, zice Angie. El este Dave. Dave, ei sunt prietenii mei.

Băieţii dau mâna cu el şi se prezintă oficial, deşi ştiu că e doar o tactică să-l facă să se simtă ciudat. Noah vorbeşte cu un fals accent britanic. Dave imită formalităţile cu o expresie serioasă, dar reuşeşte să adopte acelaşi aer ridicol şi mi se pare un semn bun.

Mai avem o oră până începe filmul, aşa că ne mai învârtim prin mall. Când eu şi Brooke ne ducem lângă Angie, ca să putem să-i admirăm părul, băieţii îl încadrează pe Dave. Iar îmi fac griji, dar se pare că au decis deja că e ca un animăluţ de companie. Jamie îi spune lui Dave că are şi el un tricou polo. E negru şi are brodat un omuleţ pe un cal. Noah, care tot imită accentul britanic, spune că el poartă tricouri polo doar atunci când joacă polo, dar ar apăra până la moarte dreptul oricărui bărbat de a purta un tricou polo ori de câte ori i se năzare. Dave râde şi le spune că şi el are o pereche de blugi rupţi, poate o să-i poarte data viitoare când o să se întâlnească şi atunci Jamie va putea să poarte tricoul polo. Lui Noah i se pare o idee bună.

Când am auzit prima dată de Dave, am fost deopotrivă curioasă şi surprinsă, dar acum, că îl văd în persoană, înțeleg ce a atras-o pe Angie la el. E timid şi roşeşte des pe sub pistrui. Are zâmbetul puțin strâmb şi sincer. Când ajungem să ne luăm biletele, sunt efectiv fermecată.

Dave se uită la noi într-un mod aproape adorabil, o oaie singuratică, în pantaloni bej, în mijlocul unei haite de lupi rebeli. Chiar şi expresia lui e blândă atunci când vorbeşte cu noi şi o ține pe Angie de mână. Cât stăm la coadă, Angie ne şopteşte că Dave îşi făcea griji că n-o să-l plăcem, din moment ce e diferit de noi.

— Ce prostie, zic eu. Nu suntem genul ăla de oameni.

— Ştiu, asta i-am spus şi eu.

treizeci şi trei

Suntem în clasa a unsprezecea şi brusc totul se întâmplă prea repede, de fapt, lucrurile au mers mereu la fel de repede, numai că nu ne-am dat noi seama. Mai avem anul ăsta şi apoi încă unul. Anul ăsta şi încă unul, şi încă unul, şi încă unul.

Acum avem voie să mergem la şcoală cu maşina şi Jamie vine să mă ia în fiecare dimineață. Mi se pare ciudat şi minunat că suntem noi responsabili să ajungem la şcoală, din moment ce Jamie ar putea pur şi simplu să conducă mai departe şi nimeni nu ne-ar simți lipsa până la finalul zilei, când am fi deja foarte, foarte departe. Dar mergem mereu la şcoală.

Am început să primesc scrisori în fiecare după-amiază, munți de broşuri de la diverse facultăți şi scrisori de la

decanii universităților. Poze strălucitoare cu studenți îngrămădiți în fața unor statui şi fântâni, jucându-se cu frisbee sau stând pe pături, înconjurați de cărți. Studenții sunt surprinşi în zile perfecte de toamnă sau de vară blândă. „Aşa e aici în fiecare zi”, par să spună zâmbetele lor. „Pe bune.”

Toate au un program de studii de engleză. Dacă nu văd măcar un curs de scriere creativă, arunc broşura. Dacă există, atunci ajunge în teancul din ce în ce mai mare de pe biroul meu. Teancul pare organizat şi eficient, deşi stă acolo şi nu face nimic.

Pe Scările spre Nicăieri, ne povestim visurile, care încep să semene cu nişte planuri. Jamie spune că o să-şi dea licența în afaceri. Îmi imaginez cum o să locuim într-o casă victoriană din oraşul nostru. Va trebui să conducă în fiecare zi până în centru. Când privesc spre viitor, simt că mă uit într-un glob de sticlă cu zăpadă, la o căsuță perfectă cu o persoană (adică eu) care stă în curte, lângă un steag. O scenă meticulos sculptată, care reprezintă întreaga lume – mică, perfectă şi închisă.

Eu şi Finny avem o singură oră în comun: modulul de engleză pentru avansați la care nici prietenii mei, nici prietenii lui nu sunt înscrişi. Pentru noi e ultima oră, după-amiaza; pentru ei e de dimineață. E ciudat să mă gândesc aşa: ei şi noi. Ei dimineața, noi după-amiaza, noi înainte să sune ultimul clopoțel.

Locul meu e în primul rând, chiar în mijloc şi, dacă m-aş apleca în față, aş atinge catedra. Finny e chiar în spatele meu şi la el aş ajunge chiar şi mai uşor.

În clasa asta suntem chiar mai aproape decât atunci când mâncăm cu mamele sau când stăm împreună pe canapea, aşteptând să se termine seara. Uneori îmi loveşte scaunul cu genunchiul, dacă se întoarce să-i spună ceva vreunui coleg, alteori ne întoarcem în acelaşi timp, să căutăm ceva

în ghiozdan şi, chiar dacă nu mă uit, ştiu că fețele noastre sunt doar la câțiva centimetri distanță.

Nu ne salutăm niciodată. Ne aşezăm la locurile noastre şi ne scoatem caietele şi pixurile din genți fără să zicem nimic sau discutând cu cei din jur. E o înțelegere tacită să nu vorbim aici, aşa cum avem o înțelegere tacită să schimbăm câteva cuvinte măcar de față cu mamele, la fel ca scuzele tacite de anul trecut, de după Război.

Şi sunt recunoscătoare că e de acord cu mine că nu ar trebui să vorbim aici, pentru că nimeni din grupa asta nu ne cunoştea în şcoala primară. Tot ce ştiu colegii noştri e că el e Finn Smith, cel mai popular băiat din anul nostru, şi că eu sunt Autumn Davis, iubita lui Jamie Allen, fata care poartă coronițe, şi aşa ar şi trebui să vorbim unul cu celălalt, ca şi cum am fi doar colegi şi doar asta ne leagă. Gândul că ar trebui să vorbesc aşa cu el, împreună cu toate lucrurile pe care nu ni le spunem, ar fi prea greu de suportat, nu ştiu ce aş spune sau ce aş face.

Într-o după-amiază, aud o fată întrebându-l pe Finny dacă s-a gândit ce studii să urmeze. Fata încearcă să flirteze cu el din prima zi de şcoală, dar el nu pare să fi observat. Pare să creadă că e doar prietenoasă. Mă uit drept înainte, dar sunt atentă la conversația din spatele meu. Aud un foşnet – probabil părul fetei.

— Vreau să dau la medicină la un moment dat, răspunde el. Aşa că trebuie să fac ceva care să aibă legătură cu asta. Dar încă nu ştiu ce.

— Uau, cât de tare! zice fata.

Din tonul ei îmi dau seama că orice ar fi spus Finny i s-ar fi părut la fel de tare.

*

Nu-l cunoaşte pe Finny suficient de bine încât să înțeleagă cam cât e de tare că şi-a găsit vocația. Când eram

mici, zicea că vrea să fie jucător profesionist de fotbal, dar mereu ridica din umeri când o spunea. Îi plăcea la nebunie fotbalul – încă îi place –, dar nu a simțit niciodată *nevoia* să joace, aşa cum simt eu nevoia să inventez poveşti. Instinctele lui Finny l-au tras mereu către oamenii care au nevoie de ajutor şi acum a găsit o cale să ajute într-un mod cât se poate de direct şi de real.

Îl invidiez pe Finny pentru că şi-a ales o direcție în viață, fără să ştie clar destinația. Nu ştie ce fel de medic vrea să devină. Mătuşa Angelina susține că se gândeşte la pediatrie sau la Medici fără Frontiere, dar că a menționat şi psihiatria.

*

— Da, bănuiesc că e destul de tare, zice Finny. Dar tot va trebui să aleg ceva concret la un moment dat.

— Da, răspunde Fata Amorezată.

Îi aud iar părul foşnind.

— Eu nu ştiu deloc ce vreau.

Mă abțin cu greu să mă întorc şi să-i spun că poate fi mult mai rău să ştii ce vrei. Dar nu există niciun motiv pentru care m-ar putea interesa conversațiile lui Finn Smith.

treizeci şi patru

Primul meci de fotbal al lui Finny are loc marți după-amiază, în septembrie, în a treia săptămână de şcoală. Nu mi s-a părut că e o zi aşa de importantă.

Nici măcar nu voiam să merg.

Finny şi Sylvie nu s-au întors cu autobuzul în după-amiaza aceea. Au rămas la liceu, pentru meciul lui şi pentru antrenamentul ei de majorete. Doar eu m-am dat jos la staţia noastră. Merg singură spre casă. Ieri a fost la fel de cald ca într-o zi de august, dar azi-dimineaţă o ploaie rece a răcorit aerul. Pe ici, pe colo, frunzele câtorva copaci încep să se îngălbenească sau să devină roşiatice. Dacă vremea o ţine tot aşa, şi mai multe frunze o să îşi schimbe culoarea, dar sigur o să mai vină un val de căldură; septembrie e încă o lună de vară.

Trandafirii din faţa uşii seamănă cu o descriere a unui poet mult prea entuziasmat. Atârnă efectiv din pricina greutăţii florilor deja deschise şi a bobocilor.

Închid uşa, las aerul rece în urmă şi îmi arunc geanta pe jos.

— Mama?

Pe măsuţa de cafea e un teanc de scrisori. Nu-i stă în fire să lase plicuri nedesfăcute; ar trebui să fie deja toate deschise şi sortate. Sub o factură la electricitate văd un teanc de zâmbete sclipicioase, toate fetele poartă aceleaşi treninguri grena. „Vino la Springfield!” O recunosc pe una dintre ele. Toţi elevii din clasele de avansaţi au mers într-o excursie la un târg educaţional. Era o încăpere imensă, plină de standuri şi reprezentanţi ai studenţilor, care împărţeau broşuri. Una dintre fetele de pe copertă se afla acolo. Ne-a zâmbit mie şi lui Jamie, exact aşa cum o făcuseră toţi cei care stăteau la standuri. Fata avea un clipboard, mi-a pus câteva întrebări şi şi-a notat răspunsurile mele. Mi-am repetat discursul şi i-am zis că vreau ca prima mea specializare să fie pedagogia şi cea de-a doua scrierea creativă, pentru că aş putea să scriu vara etc. etc. Mi-a spus că scrierea creativă e prima ei specializare şi m-am enervat pe mine însămi că m-a durut puţin. Jamie nu

a prea avut răbdare; m-a tras de mână şi am mers mai departe.

Broşura este despre programul de scriere creativă al celor de la Springfield, nu despre cel de pedagogie. Probabil că fata respectivă a notat greşit. Dau paginile. Nu e prea multă informaţie.

Mama apare în hol, zâmbind larg.

— Bună, scumpo!

Îndoi broşura la jumătate şi îmi scot pantofii.

— Bună.

— Credeam că o să stai mai mult la şcoală, pentru meciul lui Finny.

— De ce aş face asta?

— Angelina nu poate să ajungă, are un consiliu la şcoală. Merg eu în locul ei. Credeam că ştii.

— Trebuie să merg şi eu?

Tot ce vreau e să stau singură în camera mea.

— M-am gândit că poate vrei.

— Nu e ca şi cum lui i-ar păsa dacă vin sau nu.

Mă uit înapoi la broşură. După ce am îndoit-o, muchia pare să taie în două faţa fetei.

— Autumn, de ce trebuie mereu să pui problema aşa? mă întreabă mama şi oftează.

Ridic din umeri. Pot să citesc broşura şi la meci. Şi nu e ca şi cum *n-aş vrea* să-l văd pe Finny. Uneori îmi place să mă uit la el şi să nu trebuiască să-mi fac griji că lumea o să creadă că mă holbez.

— Bine. Vin şi eu, zic şi bag broşura în buzunarul de la spate.

*

Mai sunt cinci minute până începe meciul şi deja am citit broşura de două ori. Doar pentru că ceva pare imposibil nu înseamnă că n-ar trebui să încerci.

Eu şi mama stăm în ultimul rând din tribuna de metal, cu fața spre terenul noroios. O adiere rece de vânt îmi ciufuleşte părul. Echipele de fotbal se încălzesc, în timp ce arbitrii îşi târăsc picioarele pe teren.

Problema nu e că vreau să fiu scriitoare şi nu profesoară, pentru că deja sunt scriitoare. Vreau să fiu un autor publicat, să am câțiva cititori, să pot să sper că cineva, undeva, mi-a adorat cartea. Când le zic asta adulților din jurul meu, îmi povestesc cum ştiu ei pe cineva care a vrut acelaşi lucru cândva şi ce a ajuns de fapt să facă persoana respectivă.

Se aude un fluier şi Finny conduce echipa de fotbal pe teren. E fundaş. Acum multă vreme mi-a explicat că treaba lui e să apere o parte din teren. E un rol care-i vine natural. Împăturesc broşura şi o pun în buzunarul de la spate. Finny are o expresie hotărâtă, ca la începutul fiecărui meci. Aceeaşi expresie o avea şi când era mic, aceeaşi încruntătură pe care o cunosc foarte bine. Sare pe loc, în timp ce aşteaptă pe teren cu ceilalți jucători, un alt obicei familiar.

Finny mi-a spus că predatul e ceva prea banal pentru mine.

Nu despre asta vorbesc toate cărțile de copii şi filmele? Că, deşi ceva pare imposibil sau tu eşti prea mic ori nu ai acel lucru absolut necesar, tot trebuie să încerci? Până când ajungi la liceu şi brusc trebuie să alegi calea sigură. O cale care nu te va duce prea departe de casă. O cale care nu e prea riscantă. O cale cu asigurare de sănătate şi cu fond de pensie.

Finny are mingea. Patru jucători din echipa adversă formează un cerc în jurul lui. Încearcă să-i ia mingea, dar nu reuşesc.

Nu mai pot să mă prefac că va fi suficient să scriu doar câteva săptămâni vara. Nu pot risca să mă uit în urmă şi să

îmi dau seama că nu am făcut tot posibilul să public o carte.

Unul dintre jucătorii care îl înconjoară pe Finny alunecă în noroi şi cade lângă el. Finny aleargă prea repede ca să se poată opri; se împiedică şi cade cu capul în jos. Lângă mine, mama icneşte. Îmi dau seama că s-ar putea să se fi lovit la gât când a aterizat.

Mi se opreşte inima.

Am din nou zece ani şi nu-mi pot imagina viața fără el.

— Sunt bine, îl aud strigând, dar de departe, vocea îi pare stinsă; dacă n-ar fi o voce pe care s-o ştiu aşa de bine, nici n-aş fi auzit-o.

Antrenorii şi arbitrii aleargă pe teren şi se adună în jurul lui. Nu-l mai văd, dar îmi pot imagina ritmul respirației lui şi bătăile inimii sub coaste. Îi ştiu cicatricile de pe genunchi şi vârtejul de la ceafă. Am încercat să mă prefac că nu e aşa, dar nu mai pot să fac asta.

Ştiu ce simt. Ştiu că e real şi, în momentul ăsta, nu mai există nimic altceva.

Sunt îndrăgostită de Finny.

Mulțimea se dă la o parte şi îl văd pe Finny cum se ridică încet. Se uită spre tribune şi îmi dau seama când ne vede pe mine şi pe mama, pentru că ridică o mână, ca să ne anunțe că e bine.

Îl iubesc de când mă ştiu şi, până acum, dragostea mea nu s-a schimbat, doar a crescut. A crescut atât de mult, încât acum umple părți din mine pe care nu le aveam când eram mică. A crescut cu fiecare dorință din corpul şi din inima mea, până când n-a mai existat nicio fărâmă din mine care să nu-l iubească. Şi, când mă uit la el, nu există niciun alt sentiment.

Se aude un fluier şi meciul se reia. Îmi scot iar broşura, dar de data asta doar mă prefac c-o citesc.

treizeci şi cinci

Părinții mei sunt la terapie de cuplu. Când se întorc, o să mergem să mâncăm şi o să-mi pună tot felul de întrebări. Facem asta o dată pe săptămână. A fost ideea tatei. Le numeşte „cinele în familie”. La început nu am prea înțeles ce se întâmplă, pentru că familia noastră i-a inclus mereu pe Angelina şi pe Finny.

Trebuie să fiu gata de plecare când ajung ei, aşa că aştept la uşă. Afară apune soarele, dar nu-l văd de la fereastră. Cerul e întunecat. Frunzele au început să cadă devreme anul ăsta.

De-abia aştept să mâncăm în oraş. Am scris trei poezii azi şi le-am copiat în carnetul meu gol, cu stiloul pe care mi l-a dăruit Jamie. Am folosit cerneală violet şi mă simt împlinită şi veselă. Mi-am terminat deja temele şi mâine e vineri.

Se aude o maşină pe drum şi farurile luminează o secundă un morman de frunze. E aproape cât mine de înalt şi de trei ori mai lat. Într-o secundă îmi dau seama ce este şi mă întreb cum de nu am observat până acum.

Deschid uşa şi alerg pe iarbă. Nu am geaca pe mine, aşa că aerul mi se pare rece. Înainte să sar, mă întreb dacă frunzele sunt ude, dar plonjez oricum. Frunzele sunt delicios de uscate şi foşnesc. Sunt înconjurată de mirosul lor prăfuit, îmi acoperă chiar şi capul. Ies pe deasupra şi mormanul alunecă puțin pe iarbă. Ridic pumni întregi de frunze şi le arunc în aer. Cad pe lângă mine ca nişte fulgi de zăpadă; mă arunc pe spate şi privesc lumina din ce în ce mai slabă.

Când eram mici, Finny adora toamna nu pentru că începea cu zilele noastre de naştere, ci pentru frunze. Construia forturi din cutii de carton, pe care le acoperea cu

frunze şi încerca să mă convingă să-mi petrec noaptea cu el afară. Mie nu-mi prea plăceau frunzele căzute; însemna că se apropia duşmanul meu, iarna. Copacii golaşi mă duceau cu gândul la moarte şi atunci aveam toate motivele să-mi fie frică de moarte.

Dar îmi plăcea să sar în frunze; Finny reuşea mereu să mă convingă s-o fac. Aşteptam să facă nişte mormane uriaşe din frunze, mai înalte decât noi, până când nu mai aveam răbdare şi el îmi zicea să mai aştept, că mai sunt frunze pe care poate să le folosească, să facă mormanul şi mai mare, dar eu săream oricum şi Finny n-avea de ales şi mi se alătura. Uneori săream pe rând, alteori ne ţineam de mână şi săream împreună. Săream iar şi iar, până când aplatizam grămada şi împrăştiam frunzele în toată curtea. După care Finny lua iar grebla şi zicea că o să facă o movilă şi mai mare, pe care o stricam eu înainte să termine. Aşa ne petreceam după-amiezi în şir.

Sar iar, împrăştii şi mai multe frunze şi alerg pe iarbă, ca să-mi iau avânt pentru a doua săritură. De data asta îmi aleg ţinta cu mai multă atenţie, sperând să aterizez în vârf, ca regina dealului, în loc să mă scufund în mijloc. Sar şi fix în acel moment îi aud vocea.

— Autumn!

Foşnetul frunzelor acoperă pentru o secundă orice alt zgomot. Aterizez pe o parte şi sunt iar acoperită de frunze. Piciorul meu stâng iese dintre ele şi mi-l retrag imediat, instinctul spunându-mi să mă ascund, chiar dacă ştiu că e o prostie.

— Autumn? i se aude vocea şi mai aproape.

Vreau să mă afund şi mai mult şi să aştept să plece, dar ştiu că n-o să meargă. Mă ridic în capul oaselor, în mijlocul grămezii.

Finny e la doi metri de mine, cu braţele încrucişate la piept. Se încruntă.

— Am greblat curțile toată după-amiaza, îmi zice.

Mă uit în jur. Am împrăştiat jumătate din frunze.

— Scuze.

Supărarea lui mă fascinează şi mă sperie deopotrivă; o văd aşa de rar. Pentru o clipă, îi analizez postura, ochii mijiți. Îmi aduc aminte cu grijă tonul vocii lui. Totul este important când vine vorba despre el. Un moment de tăcere. Îşi dă ochii peste cap şi oftează.

— E în regulă, îmi zice.

Un colț al gurii i se ridică.

— Aşa-mi trebuie dacă nu le pun în saci la timp. Ar fi trebuit să ştiu că o grămadă de frunze nesupravegheată va reprezenta o tentație prea mare pentru tine.

Sunt nevoită să-mi întorc privirea. Mă doare când îl văd zâmbindu-mi aşa; un zâmbet prietenesc, relaxat, care nu spune nimic în mod special, prin urmare îmi dezvăluie tot ce am nevoie să ştiu despre sentimentele lui pentru mine.

M-am gândit că o să-mi petrec restul lunii, chiar restul vieții evitându-l pe Finny, dar nu trebuie să fac asta. Nimic nu s-a schimbat. L-am iubit în prima dimineață în care am stat împreună în stația de autobuz şi în fiecare seară petrecută cu el. Nu contează că unul dintre noi ştie; nu schimbă nimic.

— Pot să le strâng eu, dacă vrei, îi zic. Le pun şi în saci dacă e nevoie.

— Nu, e în regulă. Serios.

Când mă uit la el, văd că supărarea de moment s-a evaporat şi pe față nu i se citeşte altceva în afară de amuzament.

— Care-i expresia aia?

Se încruntă iar, dar de data asta altfel.

— Cu cât se schimbă lucrurile mai mult, cu atât rămân la fel?

Mă ridic şi încerc să scutur frunzele de pe mine; brusc simt cum mă mănâncă pielea şi mi-e frig.

— Ar trebui să mă curăț. Să fiu gata de plecare când ajung mama şi tata acasă.

— Ai frunze în păr, îmi zice Finny. Şi pe coroniță. Şi peste tot.

Ridic mâna şi-mi trec degetele prin păr, iar Finny nu se mişcă. Soarele a apus deja şi întunericul ne învăluie, singurele lumini vin de la farurile maşinilor care trec pe lângă noi. Îi văd fața frumoasă, zâmbetul poznaş şi şuvițele blonde care îi cad pe frunte.

Te iubesc, Finny, îmi spun.

— Unde mergi? mă întreabă.

Mă încrunt fără să vreau.

— Cina în familie, îi răspund.

— Ah.

Următoarele mele cuvinte mă iau prin surprindere, dar Finny nu pare deloc mirat.

— Tata a decis că vrea să fim o familie obişnuită.

— Pare cunoscut.

— Ah, da, am auzit.

Tatăl lui Finny i-a invitat pe el şi pe Angelina la cină. O să meargă luna viitoare.

— E în regulă, cred, îmi zice, ceea ce mă bucură.

În regulă înseamnă că nu e rănit sau ranchiunos. Înseamnă că nu are speranțe prea mari. O parte din povara pe care o car devine mai uşoară. Dar n-o să fie mereu aşa. Va exista mereu ceva de care nu-l voi putea proteja, Sylvie ar putea să-i frângă inima din nou. Ar putea să i se rupă un tendon la următorul meci de fotbal. Cineva la care ține va muri.

Se văd farurile maşinii alor mei.

— Distracție plăcută, îmi urează Finny.

— Şi ție, îi zic şi mă gândesc că îşi dă seama la ce mă refer, pentru că încuviințează din cap.

Ne îndepărtăm unul de celălalt fără să ne luăm la revedere. Aud frunzele cum foşnesc sub paşii lui în timp ce mă îndrept spre maşină.

— Ce făceați, săreați în frunze? mă întreabă mama când urc pe bancheta din spate.

Mă uit să văd dacă mai am frunze agățate de mine.

— Nu.

Când închid uşa, lumina din interior se stinge şi văd ce trebuie să fi văzut şi ea – printre umbre, cineva înalt şi slab se ridică din frunze şi se scutură.

treizeci şi şase

Citesc *La răscruce de vânturi*. E o lectură pentru şcoală; m-am trezit de dimineață şi m-am hotărât să citesc primul capitol în pat. Acum e după-amiază şi tot aici sunt. Am terminat romanul acum o oră şi am adormit. Am visat cum Heathcliff mă închidea undeva şi, când m-am trezit, am pus iar mâna pe carte şi am luat-o de la început.

Cathy nu e un monstru, nu cred asta.

Jamie mă sună să-mi spună că are un cadou pentru mine. Mai devreme s-a dus cu Sasha la film, genul ăla de film cu împuşcături şi explozii la care eu refuz să merg, dar pe care Sasha l-ar vedea oricând. După o zi petrecută în pat, citind, mă simt cumva ruptă de realitate, ca şi cum privesc totul din afară.

— Eşti bine? mă întreabă Jamie.

— Da.

— Ai o voce ciudată.
— Citeam.
— Trec pe la tine, îmi zice, aşa că încearcă să te aduni puțin.

După ce închid, mă ridic în capul oaselor, neştiind foarte clar ce ar trebui să fac mai departe. Întind brațele deasupra capului şi mintea mi se limpezeşte suficient ca să mă gândesc că ar trebui să mă pregătesc. În timp ce mă pieptăn, mă gândesc cu oarecare îngrijorare la cum o să conducă Jamie pe zăpadă, dar brusc îmi aduc aminte că e o zi însorită de toamnă; doar în carte ningea. Ningea şi naratorul vedea rămăşițele greşelii tragice comise de Cathy.

*

Soarele străluceşte, dar briza poartă promisiunea unei zile răcoroase. Fără să-şi dea seama că le-a trecut vremea, trandafirii mamei se leagănă în bătaia vântului şi îşi scutură câteva petale pe frunzele roşiatice şi aurii. Mă întreb dacă simt frigul. Îl aştept pe Jamie pe treptele din spate.

Îl iubesc pe Jamie la fel de mult ca până acum.

Dragostea mea pentru Finny e îngropată ca un copil născut mort; la fel de prețuită şi la fel de reală, dar nu se va transforma în nimic mai mult. Mi-o imaginez înfăşurată în dantelă, ascunsă într-un colț tăcut al inimii mele. O să stea acolo tot restul vieții mele şi, când o să mor, o să moară şi ea odată cu mine.

O petală de trandafir zboară peste frunzele aurii şi se opreşte pe vârful cizmei mele.

Mă uit la petala de trandafir până când aud maşina lui Jamie. Ridic privirea şi-l văd zâmbind, în timp ce închide portiera.

— Bună, frumoaso, îmi zice şi îi zâmbesc şi eu.

Chipul lui atrăgător mă surprinde, ca şi cum l-aş vedea pentru prima dată. Se aşază lângă mine şi mă înghionteşte uşor.

— Eşti trează? mă întreabă.

Încuviințez din cap. Îmi dau seama că asta e viața mea. Şi că până acum nu am făcut nicio greşeală tragică. Da, am făcut o alegere, dar nimeni în afară de mine nu suferă din cauza ei şi, la urma urmei, totul va fi bine.

— Cum a fost filmul?

— Genial. Apoi am fost să mâncăm ceva şi ți-am luat asta.

Îmi dă un ou de plastic, genul care se îmbină, pe care poți să-l iei cu 25 de cenți de la automatele din fața restaurantelor ieftine. Râd şi Jamie zâmbeşte larg când îmi vede reacția. Oul face un zgomot când se deschide. Înăuntru e un dinozaur de cauciuc vopsit prost. Are ochii mari, ca şi cum ar fi fost trezit din somn. Râd iar.

— O să-i dau numele tău şi o să-l pun pe birou, îi zic.

— Şi asta, continuă Jamie şi îmi dă o minge de cauciuc roz.

Înainte să apuc s-o arunc pe scări, Jamie mai întinde mâna o dată strânsă pumn. Desface degetele şi lasă să-mi cadă în palmă un inel din sârmă cu o piatră de plastic. Piatra e mov şi mare cât încheietura degetului meu.

— Mi-am cheltuit toate monedele.

Aproape că străluceşte în lumina slabă. Mi-a mai dăruit un pandantiv cu ocazia aniversării noastre şi şi-a cheltuit toate monedele în după-amiaza în care n-am fost împreună. Nu pot să-l pierd.

— Mulțumesc, îi zic. O să le prețuiesc toată viața.

Jamie mă sărută; mă sprijin pe umărul lui şi ascult tot ce are de povestit despre film. Nu observă că gândul mi-a fugit departe.

treizeci şi şapte

În mod normal, gaşca noastră face schimb de cadouri de Crăciun în ultima săptămână de şcoală, dar Angie ne-a convins să procedăm diferit anul ăsta. În ultima zi din semestru, facem schimb de cadouri la restaurantul nostru preferat.

Fiecare dintre prietenii mei îmi dăruieşte o coroniță. Au plănuit totul împreună şi au hotărât ce culori să-mi ia. Cu două săptămâni înainte, prima mea coroniță mi-a alunecat de pe cap în parcarea de la liceu şi o maşină a trecut peste ea înainte să apuc s-o ridic. Prietenilor mei, în frunte cu Jamie, li s-a părut amuzant că m-am supărat şi acum, tot în frunte cu el, încearcă să înlocuiască acea coroniță. Jamie îmi dă un suport de pantofi pe care l-a transformat într-un „suport de coronițe” şi care arată chiar bine şi un CD cu cântece importante pentru noi.

Prietenii mei îmi ascultă sugestia şi îşi pun pe cap coronițele, ca să îmi dau seama mai bine care e preferata mea. Chelnerii cred că sărbătorim o zi de naştere.

Aveam nevoie de asta; timp de câteva săptămâni m-am tot simțit melancolică. Azi sunt fericită şi îmi spun că poate lucrurile vor merge mai bine de acum încolo.

Eu i-am cumpărat lui Alex o maşină teleghidată care se dă peste cap, lui Angie, două romane de dragoste vechi, lui Noah, un set de walkie-talkie şi lui Brooke, o eşarfă galbenă cu flori mari.

Pentru Jamie am găsit un polaroid la un târg de vechituri. Spune că o să-l folosească pentru a avea dovezi când are nevoie să demonstreze că are dreptate şi pentru a surprinde momente importante din viața lui, ca atunci când

o să-l bată pe Noah la şah sau când o să fure semne de circulație.

Sashei i-am cumpărat un trandafir arbust, pentru că mi-a spus că mereu şi-a dorit unul când era mică. Stă într-o găleată de plastic şi pare aproape mort acum, că e iarnă. Băieții râd, dar Sasha îi dă numele de Judith şi îl roagă pe chelner să ne mai aducă un scaun, ca să poată să stea cu noi la masă.

Sasha şi Alex sunt prieteni buni acum, nu se mai prefac doar ca să nu fie atmosfera dubioasă. Alex îi dă nişte fructe de plastic şi râd amândoi, fără să ne spună care e poanta. Jamie jură că o să afle mai târziu şi că o să-mi spună şi mie.

Angie e în continuare cu Dave cel Fițos şi nouă încă ne place. O să ne întâlnim cu el la film, după cină. Sunt fericiți împreună. Arată şi se poartă foarte diferit, dar există ceva ce demonstrează lumii întregi că formează un cuplu, chiar şi atunci când doar stau unul lângă celălalt.

La ultima noastră întâlnire dublă cu Noah şi cu Brooke, noi, fetele, hotărâm că o să avem o nuntă dublă. Facem schițe cu rochiile noastre pe şervețele şi îi enervăm pe băieți pentru că stabilim tot felul de detalii de fiecare dată când suntem împreună. În seara asta am decis că o să avem cel puțin cinci lebede la ceremonie, care sperăm să aibă loc într-o biserică abandonată, la miezul nopții.

Râdem; mă uit în jur şi nu îmi vine să cred că, doar cu câțiva ani în urmă, nu îl cunoşteam pe niciunul dintre ei.

— Să ciocnim, propune Jamie.

— Ar trebui să te urci pe scaun, îi zice Noah.

— Cred că asta ar fi ultima picătură pentru chelneri, comentează Brooke.

— Să auzim un discurs! spune Alex.

Jamie îşi ridică paharul.

— Pentru noi.

Şi ciocnim pentru asta.

treizeci şi opt

Iarna mă loveşte din plin anul ăsta. Cerul nu se vede deloc şi nici măcar o frunză nu mai atârnă de vreo ramură. Vântul tăios mă arde prin mănuşi şi degetele mă dor foarte tare, până încep să amorțească şi curând nu le mai simt deloc.

Nu găsesc nimic de citit. Mă tot uit pe rafturile de la bibliotecă şi iau teancuri de cărți cu mine, dar toate mă dezamăgesc după cincizeci de pagini şi le las să cadă pe podea.

După şcoală, moțăi la mine în pat şi mă ridic doar la masa de seară, fără să mai aranjez aşternuturile. Soarele deja apune la ora aia şi tot ce mai pot să fac e să mănânc şi să-mi termin temele până mă culc din nou. Ştiu că ar trebui să nu mai dorm după-amiaza; am început să mă trezesc cu o oră sau chiar mai mult înaintea alarmei şi zac în pat în întuneric, urmărind cum fereastra neagră devine cenuşie.

Acestea sunt momentele în care îmi permit să mă gândesc la toate lucrurile la care refuz să mă gândesc în timpul zilei.

La şcoală sunt mereu epuizată şi la ultima oră mi-e foarte greu să mai stau trează. Profesoara mea de engleză nu mă place atât de mult pe cât cred că ar trebui s-o facă. După ce mă vede ațipind de două ori la ora ei, decide că nu sunt o elevă bună, orice aş scrie sau aş zice în cursul orei. Nu mai are rost să particip la discuții.

Când ajung acasă după-amiaza şi orele gri şi reci se întind în fața mea, nu mă pot abține să mă strecor sub cuvertură şi să mă ascund de tot şi de toate.

Mă cert cu Jamie pentru că nu înțelege nimic din ce îi spun. Îl urăsc pentru că nu mă cunoaşte cu adevărat, nu ştie ce e în sufletul meu şi, la finalul întâlnirilor noastre, mă agăț de haina lui şi îl implor să nu mă părăsească niciodată. Îmi spune că n-o s-o facă.

Ninge de câteva ori, dar e o zăpadă apoasă şi murdară, care se transformă în noroi şi formează bălți. Nu ninge suficient ca să se închidă şcolile, nu ninge suficient ca să fie frumos afară.

E logic ca Finny s-o iubească pe Sylvie şi să nu-i fie dor de mine.

Cel puțin o dată pe săptămână, el şi mătuşa Angelina vin la noi la cină sau mergem noi la ei şi mamele vorbesc în timp ce mâncăm, după care eu zic că am teme de făcut şi merg în camera mea sau înapoi acasă. Nu suport să mă uit la televizor în tăcere cu el. Nu suport conversația de complezență atunci când îmi dă telecomanda. El e persoana mai bună dintre noi doi; mereu a fost aşa. Poate se simte uşurat că nu-l mai trag înapoi. Are atât de mulți prieteni acum. O are pe Sylvie. E logic.

Tata a revenit la programul lui obişnuit, aşa că nu mai mergem la cinele în familie şi mă enervează mama că e supărată. Ar fi trebuit să se aştepte la asta, ar fi trebuit să ştie şi o urăsc că mă face să fiu tristă pentru ea. Am suficiente pe cap, nu ar trebui să-mi mai fac griji şi pentru ea.

Am mâinile roşii şi uscate şi buzele crăpate. Mă uit în oglindă şi nu cred că sunt prea drăguță. În unele zile nici nu mă mai obosesc să port coroniță, până când întrebările şi comentariile celorlalți mă determină să iau prima coroniță care-mi pică în mână înainte să plec din casă. Nici nu-mi pasă dacă se potriveşte cu restul ținutei.

Nu pot să scriu nimic bun. Încerc şi eşuez. Îmi dau seama acum că totul e fals. Mereu a fost aşa. Îmi opresc calculatorul şi rup foaia de hârtie.

Obişnuiam să-mi spun că trebuie doar să trec peste iarnă, că trebuie doar să aştept. Că totul va fi mai bine.

Şi ştiu că iarna se va termina la un moment dat, dar nimic nu e cum ar trebui să fie.

treizeci şi nouă

Mama se aşază pe patul meu. Eu stau întinsă pe o parte, cu faţa spre fereastră. Dacă o ignor, poate o să plece.

— Autumn?

Vorbeşte în şoaptă. Crede că dorm.

— Autumn, trebuie să vorbim.

Îşi trece degetele prin părul meu şi o las; îmi place senzaţia. Continuă să mă mângâie şi toate resentimentele mele par să se evapore. Oftez.

— Despre ce?

— Poţi să te ridici?

— Sunt obosită.

— Îmi fac griji pentru tine.

Îi dau mâna la o parte şi mă ridic în capul oaselor.

— Sunt bine. Mi-e doar greu să dorm noaptea, atât. O să fie în regulă după ce se termină iarna. Trebuie doar să trec peste iarnă.

— Cred că e mai mult decât atât, scumpo. Am făcut o programare la doctorul Singh.

Iniţial, afirmaţia e atât de banală, încât nu-mi dau seama de ce îmi spune mie asta. Doctorul Singh e psihiatrul ei. Se

duce la control o dată la câteva luni. Însă ea continuă să mă privească.

— Pentru mine?

Dă din cap afirmativ şi încearcă să-mi atingă părul din nou. Mă retrag.

— Nu sunt deprimată, îi spun. Tu eşti.

— Cunosc simptomele.

— Nu. Proiectezi doar. Totul e bine. Când o să fie cald afară, o să mă simt mai bine. Asta e singura problemă.

— O să te iau de la şcoală mai devreme marți, îmi zice şi se ridică.

— N-am nevoie de pastile.

Închide uşa în urma ei. I se aud paşii pe scări. La cină nu zice nimic şi a doua zi mă lasă să dorm.

*

Nici n-au trecut cincisprezece minute din ora de engleză, că sunt chemată. Încep să-mi strâng lucrurile când aud anunțul. Vreau să se termine totul mai repede.

— Nu aveți temă pentru data viitoare, zice doamna Stevens. Ai de la cine să iei notițele?

— Da, îi răspund şi mă ridic.

— De la cine?

De-asta nu o plac. Bănuiesc că mă suspectează de tot felul de lucruri.

— De la Finn, îi răspund, apoi îmi aduc aminte că şi Jamie şi Sasha sunt în grupa asta.

N-ar ajuta cu nimic dacă mi-aş retrage cuvintele. Doamna Stevens pare surprinsă. Îl place pe Finny; poate nu crede că s-ar asocia cu cineva ca mine. După şoaptele care încep să se audă prin clasă, îmi dau seama că şi unii dintre colegi sunt surprinşi.

— Pot să i le las eu diseară, zice Finny.

Mă întreb dacă mă apără. Nu mă uit la niciunul dintre ei când ies din clasă.

*

Mama mă aşteaptă în birou, poartă taior, pantofi de piele şi o geantă mică. Stă cu gleznele încrucişate şi râde cu secretara. Se ridică atunci când deschid uşa şi îmi zâmbeşte.

— Să aveți o zi frumoasă, îi urează secretara, zâmbind la rândul ei.

Pun pariu că nici nu-şi poate imagina cum arată restul vieții mamei mele, pastilele, certurile cu tata, săptămânile petrecute în spital. Uneori o admir pe mama pentru capacitatea ei de a părea perfectă; azi urăsc asta.

Tocurile mamei produc un sunet ritmic pe linoleum în timp ce străbatem holul.

— De la ce oră lipseşti? mă întreabă.

— De la engleză.

— Ah, îmi pare rău. Păcat că nu e ora de mate.

Dau din umeri.

— Te iubesc.

— Mamă...

Nu mai zice nimic.

*

Cabinetul la care mă duce mama are cea mai mică sală de aşteptare în care am fost vreodată. Îmi aduce aminte de dressingul mamei, de cămăruța fără ferestre în care eu şi Finny stingeam lumina şi spuneam poveşti cu fantome în mijlocul zilei. Mă aşez pe unul dintre scaunele de plastic şi mama îi spune asistentei numele meu. Tresar când o aud; locul meu nu e aici. La două scaune mai încolo, un bătrân îşi mişcă incontrolabil piciorul stâng, apoi dreptul, înainte şi

înapoi. Din când în când, pocneşte din degete, ca şi cum cineva ar fi strigat bingo.

— Fir-ar, murmură.

În cealaltă parte a camerei, o femeie masivă, de culoare, plânge în tăcere. Are pumnii plini de şervețele. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, scoate din geantă o gumă de mestecat, moment în care scapă toate şervețelele pe covorul gri.

Mama se aşază lângă mine, cu gleznele încrucişate.

— O să mai dureze puțin. Întârzie câteva minute.

Ia o revistă *Newsweek* şi începe să citească.

Mă uit în jos, spre masă. Majoritatea revistelor sunt pentru părinți sau pentru jucători de golf. În timp ce mă uit, un bărbat se ridică şi ia un număr din revista pentru copii *Highlights*, după care se aşază la loc.

— Mamă, îi şoptesc.

Se uită la mine şi ridică din sprâncene.

— Toți oamenii ăştia sunt foarte ciudați.

Mama îşi acoperă gura şi râde încet.

— Scumpo, îmi şopteşte, la ce te aşteptai? Şi ce crezi că ar zice ei despre fata cu coroniță şi şosete până la genunchi rupte?

Mă uit urât la ea, dar ea se întoarce la revista ei.

— Ah, la naiba, bombăne iar bătrânul.

*

— Autumn? se aude vocea unei asistente în uniformă albastră.

Mă ridic şi brusc mă simt expusă în fața celorlalți. Bătrânul şi femeia care plângea au fost înlocuiți de o fată de vârsta mea şi de bebeluşul ei țâfnos.

— Te aştept aici, îmi zice mama.

Nu mă uit la ea. Asistenta mă conduce pe un hol îngust. Un bărbat mic de statură, indian, mă aşteaptă.

— Autumn? mă întreabă.

Dau din cap afirmativ.

— Vino cu mine, îmi zice cu un accent puternic.

Intrăm într-un cabinet chiar mai mic decât sala de aşteptare, în care au fost înghesuite un birou, o bibliotecă, un dulap şi un scăunel. Îmi face semn să iau loc pe scăunel. Sunt dezamăgită – mă aşteptam să aibă o canapea. Se aşază la birou şi deschide un dosar.

— Spune-mi, Autumn, ce te aduce azi aici?

— Mama.

— Hmmm, de ce anume?

— Cică îşi face griji pentru mine.

— Hmmm, face iar doctorul Singh.

Mă uit la el.

— De ce porți coroniță?

— Pentru că îmi place.

— Înțeleg. Şi de cât timp faci asta?

— Nu ştiu. De vreo doi ani.

— Ți-e frică să ieşi din casă fără ea? Te simți agitată sau îngrijorată?

— Nu.

Ne uităm unul la altul câteva clipe. Îşi notează ceva.

— Cum stai cu pofta de mâncare, Autumn?

— Bine.

— Serios? Ce ai mâncat azi?

— Mama mi-a făcut nişte fulgi de ovăz cu lapte la micul-dejun.

— Şi ai mâncat ce ți-a pregătit mama ta?

— Da.

Mai notează ceva. Îl privesc. Are scrisul prea mic şi prea dezordonat ca să-mi dau seama ce scrie.

— Autumn, îmi zice şi se ridică. Vino puțin să-ți verific greutatea.

Mă conduce spre un cântar mic. Pe cântar e numele unui medicament pentru care am văzut o reclamă la televizor. Mă sui pe cântar şi doctorul notează iar ceva.

— Nu sufăr de nicio tulburare de alimentaţie, îi zic.

— Hmmm, face el şi scrie iar ceva.

Ne aşezăm la loc.

— De ce îşi face mama ta griji pentru tine?

— Crede că sunt deprimată. Ca ea.

— Ca ea?

Se uită la mine atent, ca şi cum mi-ar fi scăpat ceva.

— E unul dintre pacienţii dumneavoastră.

— Ah, zice şi verifică ceva în dosar.

Citeşte ceva, se uită la mine, apoi mai citeşte. În cele din urmă închide dosarul.

— Povesteşte-mi despre depresia ta, Autumn.

— Nu cred că sunt deprimată.

Înclină capul şi se uită la mine.

— Eşti tristă?

— Păi, da.

— Ce te face să fii tristă?

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

Clatin din cap şi mă uit în jos. Scrie ceva şi continuă să vorbească. Nu se uită la mine preţ de câteva clipe.

— De când te simţi aşa?

— De câteva luni? E iarnă.

— Eşti tristă în fiecare zi?

— Cam da, dar nu e nimic ciudat, nu? Nu-i mare lucru.

— Te simţi şi furioasă, Autumn?

— Nu ştiu.

— Simţi că te enervezi mai des?

— Păi, da.

— Te simţi anxioasă sau îngrijorată?

— Nu.

— Cum dormi?
— Bine, cred. Dorm mult, dar mă şi scol devreme dimineața.
— Şi după aceea nu mai poți să adormi?
— Nu.
Dă din cap că a înțeles. Pune pixul jos şi se uită la mine.
— Ai avut vreodată gânduri suicidare? Îți doreşti să mori?
— Nu.
— Eşti sigură, Autumn?
Încuviințez încet din cap. Întrebarea mă sperie.
— Depresia afectează somnul, continuă el. Unele persoane dorm mai mult, altele mai puțin. Se întâmplă des ca cei care se trezesc foarte devreme să aibă şi gânduri suicidare.
— Dar nu sunt deprimată.
— Crezi că meriți să fii tristă, zice el.
Pentru câteva clipe nimeni nu mai scoate o vorbă. Doar ne uităm unul la celălalt.
— Crezi că e în regulă să fii tristă în fiecare zi. Dar nu e. Şi nici nu meriți să te simți aşa.
Mă uit în jos, deşi ştiu că mi-a văzut ochii umplându-se de lacrimi.
— Nu e nimic ruşinos, îmi spune. E OK.
Dau din cap. Aud stiloul scrijelind pe hârtie când începe iar să scrie.

*

Mama ia rețeta fără să zică nimic şi ne oprim la farmacie în drum spre casă. La început mă tot întreabă dacă mi-am luat medicamentele, dar la un moment dat încetează s-o mai facă şi nimeni nu mai pomeneşte despre asta.
După câteva săptămâni, încep să mă simt mai bine, dar nu-mi dau seama dacă e datorită medicamentelor sau faptului că a venit în sfârşit primăvara.

patruzeci

Mirosul de decolorant îmi înțeapă nările şi Sasha îmi râde în ureche când mă aplec peste ea. E o zi de joi, după şcoală, şi o vopsesc, mai întâi blond, după care vom adăuga nişte şuvițe albastre în față. Încerc să întind crema albă pe toată lungimea părului, fără să dau pe ea sau pe mine. Degetele mele îi mângâie uşor scalpul.

— Nu te mişca, îi zic.

Îmi simt mâinile transpirate în mănuşile subțiri de plastic cumpărate odată cu vopseaua. Geamul din spatele meu e deschis. Afară e încă răcoare, dar soarele e plăcut şi mirosul e prea puternic ca să închidem fereastra.

— Tu când o să te mai vopseşti? mă întreabă Sasha.

Are capul dat uşor pe spate şi privirea ei îmi urmăreşte fața în timp ce degetele mele i se mişcă prin păr.

— Niciodată, îi răspund. E prea mare bătaia de cap.

— Crezi că lui Jamie n-o să-i placă?

— N-are legătură cu el. Jamie spune că i se pare că sunt frumoasă oricum.

— Sunteți aşa de drăguți! Câteodată sunt geloasă.

Sasha e singura persoană fără iubit din grupul nostru. Alex s-a combinat cu o boboacă cu diamant fals în nas. Nu ne place tipa. Ni se pare încrezută şi cam uşuratică. Jamie îi zice „târfa lui Alex” când nu sunt cu noi.

Îmi scot mănuşile şi setez alarma să sune peste 20 de minute, după care mă aşez pe marginea căzii.

— Mi-ar plăcea să te împaci cu Alex, îi zic.

— M-am tot gândit şi eu la asta în ultima vreme.

Mă ridic şi mă prind de marginea căzii cu picioare.

— Serios?

— Mi-e dor de el. Dar acum e cu fata aia, Trina.

— Dacă i-ai lua locul, ne-ai face tuturor o favoare.
— Da, ştiu.
Ne strâmbăm amândouă. Tresar.
— Trebuie să ne apucăm de treabă imediat – o să-l sun pe Jamie.
Mă reped pe uşă şi alerg pe hol spre camera mea, unde am lăsat telefonul pe comodă.
Jamie răspunde imediat.
— Bună, îmi zice.
— O să-i despărțim pe Alex şi pe Trina.
— Super. Cum?
— O să-i facem pe Alex şi pe Sasha să se împace.
— Oh, nu putem să-i despărțim altfel?
— Nu. Sasha vrea să se împace cu el. Şi aşa grupul o să fie iar unit.
Planul mă încântă atât de tare, încât încep să fac piruete prin cameră.
— Vrea ea?
— Pari surprins.
Pornesc iar spre baie. Pot să aud ticăitul ceasului.
— Nu ştiu dacă ei doi îmi plac ca pereche.
— Poftim? întreb şi mă opresc brusc. De ce nu?
— Nu ştiu. Nu contează. Trebuie să scăpăm de târfa lui Alex.
— Exact.
Deschid uşa şi mirosul de decolorant mă izbeşte iar.
— De ce nu vii aici după ce termin s-o vopsesc pe Sasha? Putem să facem un plan împreună.
— Ce culoare o vopseşti?
— Albastru.
— Tare.
— Ştiu. Ea voia verde, dar am convins-o să se răzgândească. Te sunt mai încolo, bine?
— Bine. Te iubesc.

— Eu te iubesc mai mult.

Sasha se preface că vomită şi dau să o lovesc în joacă. Jamie închide.

— E de acord, îi zic.

Sasha râde. Mă uit la ceas. Mai sunt zece minute. Mă aşez iar.

— O să-ți placă la nebunie părul.

*

A doua zi, la şcoală, îi spunem lui Alex că e aiurea că nu-l mai vedem deloc. Facem tot felul de glume pe care el nu le înțelege, pentru că îşi petrece majoritatea timpului cu Trina. A doua zi, mergem la film şi Angie îl aduce pe Dave cel Fițos, dar nimeni nu-i spune lui Alex s-o invite pe Trina. Sasha stă lângă Alex la film şi mănâncă amândoi dintr-o găletuşă cu floricele. Alex rămâne peste noapte la Jamie acasă. Jamie îi spune lui Alex că n-o place pe Trina. Că nimeni n-o place pe Trina. Că toată lumea o place pe Sasha. Că Sashei îi e dor de el.

De-abia lunea următoare, după ce Alex s-a despărțit de Trina şi o ține iar de mână pe Sasha pe Scările spre Nicăieri, înțeleg ce am făcut. Nu-mi dădusem seama că eu şi prietenii mei avem atât de multă putere unii asupra celorlalți, că putem să-l facem pe Alex să se răzgândească la fel de uşor cum am vopsit-o pe Sasha. Am creat în grupul ăsta ceva mai puternic decât am putea face fiecare dintre noi, separat. Deasupra noastră, în jurul nostru şi printre noi există o forță care ne ține legați, țesuți, lipiți. Dacă e să ne despărțim în viitor, va părea foarte simplu din exterior, o distanțare, o rupere a legăturii. Dar, în interior, am fi sfâşiați şi fărâmițați, pe măsură ce legăturile care ne țineau laolaltă se vor destrăma.

Ne-am îndepărtat, vom spune. A fost un accident.

Stau pe Scările spre Nicăieri cu prietenii mei şi râdem. E primăvară şi vântul ne ciufuleşte părul ca nişte degete iubitoare. Stăm aşa de aproape unii de ceilalți, că ne atingem mereu. Ne atingem cu acea lejeritate care vine numai din dragoste. Noah şi Alex fac skandenberg cu degetele. Angie mă înghionteşte şi mă întreabă ce fac după ore. Brooke se apleacă şi îi admiră părul Sashei. Am stat aşa în 100 de alte zile şi credem că vom mai sta aşa cel puțin încă 101.

Aşa sunt prietenia adevărată şi dragostea, dar eu ştiu ceva ce ei nu ştiu; cât de periculoasă poate fi prietenia, cât de dăunătoare poate fi dragostea.

patruzeci şi unu

Dorm în patul meu, visez ceva ce nu îmi voi aminti peste câteva momente, pentru că începe să-mi sune telefonul. Lumina ecranului în întunericul nopții mă trezeşte la fel de rapid precum țârâitul soneriei. Încerc să-mi găsesc telefonul pe noptieră şi, undeva, într-un colț al minții mele, observ ora târzie de pe ecran, încercând să-mi dau seama din ce vis tocmai m-am trezit. Strâng degetele în jurul telefonului şi îl apropii de față, ca să pot să citesc.

Finny.

Visul s-a risipit şi tot ce mai rămâne e realitatea numelui lui Finny strălucind în întuneric. Mă ridic în capul oaselor. Telefonul țârâie din nou.

— Alo?

— Frate, e o gagică.

Nu recunosc vocea sau râsul de pe fundal.

— Alo? zic iar.
Logica mea adormită crede că, dacă eu zic ce trebuie, la fel va face şi persoana care sună.
— Bună, ce fa...?
Aud pe cineva ţipând şi foindu-se, după care se lasă liniştea. Mă uit la telefon, care mă informează conştiincios că toată conversaţia a durat cincisprezece secunde. Clipesc şi telefonul sună iar. Finny. Apăs pe buton. Îl aduc la ureche.
— Alo?
— Autumn? Îmi pare rău.
— Finny?
— Da, eu sunt.
Îmi las capul să cadă pe pernă şi închid ochii. Mă simt uşurată, dar sunt prea obosită ca să-mi dau seama de ce. Dar e el, aşa că totul e bine.
— Ce-a fost asta?
— Nişte tipi mi-au luat telefonul – sunt la o petrecere –, cred că te-au sunat pentru că eşti prima persoană din agendă...
— Sunt prima persoană din agenda ta?
Simt cum mi se formează un zâmbet pe buze şi sper că nu-mi simte în voce că sunt plăcut surprinsă.
— Păi, da. Sunt în ordine alfabetică. Ştii tu.
Vocea i se frânge spre final.
— Ah, da.
Mă frec la ochi şi oftez.
— Încă sunt adormită.
— Îmi pare rău.
— E în regulă. Serios.
— Sunt beţi şi se poartă ca nişte idioţi. N-o să se mai repete.
— Eşti şi tu beat?
— Nu, eu conduc.

— Asta e bine.

Nu ştiu ce am vrut să spun cu asta, dar mi se pare adevărat, aşa că o spun.

— Stai puțin, zice el. Iar îi e rău? îl aud întrebând pe cineva.

O voce de fată îi răspunde.

— OK, spune Finny. Hei, Autumn?

— Da?

— O să te las să dormi, bine? Îmi pare rău pentru mai devreme.

— E OK. Noapte bună.

— Noapte bună.

Aştept să închidă el. Aud zgomotele de la petrecere pe fundal. Număr încet până la trei şi încă îl aud respirând.

Închide.

Las telefonul să cadă pe jos, mă rostogolesc şi îmi îngrop fața în pernă. Simt o durere în piept care pulsează odată cu bătăile inimii. Când a răsunat vocea lui în camera asta, în întuneric, pentru ultima dată? Un fluviu de amintiri mă izbeşte în plin. Noi, nişte copii mici, dormind îmbrățişați ca nişte pui de iepuri. Mai mari, ne şoptim secrete unul altuia noaptea. Punem degetul pe buzele celuilalt, ca să înăbuşim chicotelile. Disperarea noastră când mamele ne zic că suntem prea mari ca să mai dormim în acelaşi pat. Finny care îmi face semne cu lanterna de la fereastra lui şi eu care iau paharul şi-l pun la ureche. „Mă auzi?”

Dragostea pe care am încercat s-o reprim sparge barajul şi se revarsă peste mine, îmi face degetele să amorțească şi pumnii să mi se încleşteze, în timp ce îi şoptesc numele în pernă.

— Finny, zic în întunericul singuratic. Finny. Finny al meu.

Mă cutremur brusc şi ochii mi se închid din cauza durerii cauzate de dragostea pentru el. Finny. Finny al meu.

patruzeci şi doi

În ultima zi de şcoală, eu şi Jamie ne sărutăm în piscina lui după ce restul au plecat. Marginea de ciment îmi intră în spate când el se lipeşte de mine. Am o mână pe şortul lui şi simt cum i se încordează muşchii. Îmi vine să-l muşc de umăr, dar nu i-ar plăcea. În schimb, îmi apropii buzele de ale lui şi el îşi strecoară limba printre ele. Gemetele lui vibrează în gura mea.

— Jamie, te iubesc, îi spun.

— Cât de mult? mă întreabă şi se lipeşte şi mai mult de mine.

— Foarte mult.

Dorința mă cuprinde iar şi îi sărut umărul.

— Te rog? îmi zice, dar, când se împinge în mine, cimentul îmi juleşte pielea.

— Au!

— Vrei să intrăm?

— Da.

Mergem desculți până în casă. Mi se pare că inima îmi bate între picioare. Julitura mă doare şi mi s-a făcut pielea de găină. Înfrigurată de la aerul condiționat, dau să mă ascund sub pături când ajungem în camera lui.

— Nu, zice el. O să-mi uzi cearşafurile.

— Mi-e frig.

— Atunci scoate-ți costumul de baie.

— Da, vezi să nu.

Se întinde lângă mine şi se uită în ochii mei. Stăm pe pat, față în față.

— Autumn, îmi zice şi îi citesc în privire ce vrea fără să fie nevoie să rostească vreun cuvânt.

— Jamie, eu…

— E ridicol. Uită-te la noi.
— Nu poți doar să mă săruți?
— Vreau să fac dragoste cu tine.

Nu pot să răspund nimic. Nu pot să-i spun că şi eu vreau să fac dragoste cu el. Nu pot să-i spun că nu vreau să fac dragoste cu el. Nu zice nimic. Mă întreb ce crede că gândesc acum, când ne uităm unul la altul. Poate crede că iau în calcul ideea, că mă hotărăsc dacă sunt gata sau nu.

Ar fi putut să mă întrebe dacă vreau să mergem pe acoperiş şi să încercăm să zburăm. Ar fi putut să sugereze să mergem la aeroport, chiar acum, şi să cumpărăm două bilete spre Paris. Nu că nu mi-ar plăcea ideea, doar că nu se poate.

— Nu putem să facem sex pur şi simplu.
— De ce nu?
— Pentru că...

Nu-mi găsesc cuvintele să-i explic ceva ce e aşa de evident pentru mine.

— Ce pot să fac ca să simți că e momentul potrivit? mă întreabă Jamie.
— Am nevoie de...

Nu ştiu de ce am nevoie, aşa că zic ceva la întâmplare.

— Am nevoie de timp.
— Cât de mult timp?

Ne uităm unul la celălalt. Privirea lui e serioasă, pare să calculeze ceva. Îmi analizează fața.

— Un an.
— OK.
— OK?
— După absolvire.
— OK.

Jamie mă sărută.

Poate peste un an îmi voi fi dat seama de ce am nevoie cu adevărat. Poate, dacă n-o să-mi dau seama într-un an, n-o

să-mi dau niciodată. Poate atunci o să fie mai bine pur şi simplu să cedez.

Jamie mă sărută. Închid ochii şi mă pierd în senzaţia pur fizică a căldurii, a pielii noastre, a respiraţiei. De-abia avem ceva pe noi, suntem în pat, suntem îndrăgostiţi şi aproape că facem sex. Aproape că e ce trebuie.

patruzeci şi trei

S-ar putea ca mama să fie nevoită să se întoarcă la spital. Mătuşa Angelina e la telefon cu doctorii. Mama plânge în bucătărie. Eu stau pe scări. Tata e la birou, dar se va întoarce acasă cât poate de repede.

Nu am voie să intru în bucătărie. Nu ar trebui să ştiu. Dar serios, eu sunt mereu prima care află. Hainele mele spălate încep să apară în faţa uşii într-un coş, în loc să fie aranjate în sertar. Legumele congelate gata tăiate iau locul conopidei, ardeilor şi dovleceilor proaspeţi. Lasă câteva vase în chiuvetă peste noapte. Nu e machiată când vin eu acasă după-amiaza.

Şi am învăţat că, dacă încerc să-i avertizez pe cei din jur, îmi râd în faţă. Nu văd că tensiunea şi perfecţiunea ei sunt singurele lucruri care o mai ţin la suprafaţă. Până şi mătuşa Angelina se încruntă şi zice că dacă mama învaţă să o lase mai moale o să-i facă bine, că poate în sfârşit începe să se mai relaxeze.

Mătuşa Angelina închide. Aud scaunul hârşâind pe podea. Mătuşa Angelina vorbeşte încet cu mama. Vocea mamei răspunde piţigăiat, apoi amuţeşte.

Mie şi lui Finny ne plăcea la nebunie să le ascultăm povestind cum s-au cunoscut, pentru că povestea nu era niciodată la fel. Mătuşa Angelina ne-a spus că mama a salvat-o în timpul unui viscol sau că au rămas blocate în Roata Mare împreună şi au trebuit să coboare pe schele. S-au salvat una pe cealaltă de la înec, s-au cunoscut în culise la un concert Rolling Stones şi au fost înghesuite în acelaşi vestiar împreună în prima zi de liceu şi, până să fie salvate de omul de serviciu, au devenit cele mai bune prietene.

Mama mi-a spus că stăteau una lângă cealaltă la ora de mate, în clasa a opta. Altă dată a zis că erau în clasa a şaptea.

Plânsetul mamei e mai liniştit acum. Deşi nu am asistat niciodată la o criză de-a mamei, mi le pot imagina suficient de clar. Mama stă cu capul în mâini şi cu coatele pe masă. Mătuşa Angelina o mângâie pe păr.

Se iubesc aproape de când se ştiu, dar nu sunt îndrăgostite. Sunt pline de pasiune şi devotate. Le leagă ceva şi se echilibrează una pe cealaltă – haosul vieții Angelinei şi întunericul dinăuntrul mamei, puterea Angelinei şi voința mamei.

Îmi imaginez degetele Angelinei mângâind părul mamei şi rămânând acolo.

— Te iubesc, îi zice.

O va iubi mereu.

*

Tata intră în casă prin față. Are servieta în mână. A ajuns mai repede decât mă aşteptam. Relația lui cu mama a început în primul an de liceu, ca a mea cu Jamie. Pe ei nu ştiu ce îi leagă.

— Bună, Autumn.

— Bună, tată.

— Zi grea, nu?

Nu sunt sigură dacă se referă la mine, la mama sau la noi toți.

— E în bucătărie, îi zic.

Dă din cap. Se uită la mine.

— Tu eşti bine?

— Da.

Sunt întotdeauna bine. Prin comparație.

Nu-mi pot imagina cum e să nu mai vrei să trăieşti. Nu-mi pot imagina cum e să nu crezi că lucrurile vor sta mai bine într-o zi. Nu-mi pot imagina că nu mai e nimic de văzut, nimic care să mă țină pe pământ. Atâta vreme cât vreau să trăiesc înseamnă că sunt bine.

Tata intră în bucătărie. Mătuşa Angelina iese.

— Hei, puştoaico, mi se adresează.

Nu îi răspund.

— Totul o să fie bine, îmi spune.

Ştiu asta. Totul e deja bine. E mereu bine. Totul e bine, bine, bine.

Dau din cap că da.

— Vrei să-l sun pe Finny? mă întreabă.

E posibil să fi tresărit, nu sunt sigură. Pe fața ei se citeşte o reacție, aşa că ceva tot trebuie să fi făcut.

— OK, îmi zice.

— Nu e ce crezi, îi spun.

Îl vreau. Vreau să fie aici şi îi vreau şi pe Jamie, pe Sasha, pe Angie, pe Noah, pe Brooke, pe bunica mea care a murit acum multă vreme. O vreau pe mama. Vreau ca mama să fie bine, bine cu adevărat. Vreau acel lucru la care se referă ceilalți când zic că sunt bine.

Mătuşa Angelina dă din cap. Pentru o clipă, un colț al buzelor i se ridică uşor.

— Iubirea e foarte complexă, îmi zice.

Încuviințez în tăcere. Apoi îmi pun capul pe genunchi şi nu plâng.

patruzeci şi patru

Am în faţă un pahar cu rom, cola şi trei cuburi de gheaţă. Brooke toarnă cola în paharul lui Noah. Jamie stă lângă mine la masa din bucătăria noastră. A luat deja o gură din băutura lui, dar am protestat toţi şi am zis că trebuie să luăm prima gură în acelaşi timp.

Mama e încă la spital şi tata e plecat în delegaţie. E prima dată când rămân singură mai multe zile. În fiecare seară trebuie să-i dau un semn mătuşii Angelina. Vrea să ştie cum mă simt şi dacă doresc să iau masa cu ei. Sunt bine şi mereu am alte planuri, ca în seara asta.

Jamie şi ceilalţi au parcat după colţ, ca mătuşa Angelina să nu vadă toate maşinile pe aleea din faţă. Sora mai mare a lui Brooke ne-a cumpărat alcool. Niciunul dintre noi nu a mai băut de la revelion. Am hotărât că a venit momentul să mai încercăm o dată.

— OK, zice Brooke.

Ridicăm cu toţii paharele. Cuburile de gheaţă din paharele noastre clincăne, ca o melodie care şi-a pierdut ritmul.

— Pentru noi, zic şi îmi amintesc toastul lui Jamie de Crăciun.

Chiar vorbesc serios. Mă uit la fiecare dintre ei. Coborâm paharele. La început băutura pare să aibă acelaşi gust, ca şi cum ar fi doar cola în pahare, dar, când înghit, simt cum îmi arde gâtul şi cum stomacul îmi e cuprins de căldură. Angie se strâmbă. Alex tuşeşte. Jamie mai ia o gură.

— E OK, zice Noah.

Mai iau şi eu o gură.

*

Alex încearcă să-i prindă părul Sashei la spate. Are o perie, un pumn de agrafe şi un elastic.

— O să arăți fabulos, scumpo, absolut fabulos, îi zice.

Stăm pe jos, în sufragerie, ne uităm la ei şi la televizor şi râdem. Îmi simt capul greu şi uşor în acelaşi timp. Sunt fericită. Îmi iubesc prietenii.

— Au! face Sasha.

— Baba suferă la frumusețe, scumpo, zice Alex.

Râdem iar. Îmi ridic paharul şi Brooke se apleacă spre mine să-l umple. Câțiva stropi de rom mi se preling pe braț şi Jamie se apleacă să-i lingă.

— Scârbos, îi zic.

Îmi şterg saliva de pe braț şi mă uit urât la el. El îmi zâmbeşte larg. Brooke îmi umple paharul cu cola şi îl duc la buze. Gheața din pahare s-a topit de mult, dar nimănui nu-i pasă. La televizor, o maşină se dă peste cap şi ia foc.

— Oh, nu! zic.

— Ce? întreabă Jamie.

— A murit.

— Nu, e maşina spionului rus.

— Ah.

Jamie se apleacă spre mine şi îmi linge iar brațul.

— Nu mai face asta, îi zic.

Îl împing. Toată lumea râde. Încerc să mă ridic şi sunt nevoită să mă țin de marginea canapelei. Râd din nou.

— Mă duc să mă spăl pe braț.

— Ce? întreabă Jamie.

— M-ai lins pe braț de două ori. Trebuie să mă spăl.

— Ba nu.

— Mă duc să mă spăl chiar acum.

Dau drumul canapelei şi mă îndrept spre baie. Picioarele nu mă ascultă; se duc în laterale şi mă aruncă în față înainte să fiu pregătită.

— Mai adu-mi nişte chestii din alea de păr, scumpo, îmi cere Alex.

— Tot n-ai terminat? întreabă Sasha.

Mă agăț de tocul uşii când ajung în hol şi nu aud ce răspunde Alex. De la al doilea pahar, am fost cuprinsă de un sentiment de căldură, de fericire, de libertate, ca şi cum aş face o baie fierbinte şi aş fi invincibilă. Sunt deja la al patrulea pahar şi ceva musteşte în mine, ca un râs captiv în piept, mă gâdilă în timp ce încearcă să se elibereze.

Merg la baia de sus, e preferata mea datorită căzii cu picioare metalice. Când aveam zece ani, puteam să stau pe spate, cu picioarele sprijinite la un capăt şi cu capul la celălalt, încăpeam perfect. Acum trebuie să-mi îndoi genunchii. Intru în cadă şi mă tot foiesc până găsesc o poziție confortabilă. După care trebuie să mă foiesc din nou, ca să-mi scot telefonul din buzunar.

Încerc să-mi găsesc iar o poziție confortabilă cât timp sună telefonul. Când el răspunde, mă opresc.

— Autumn?

— Finny, bună, şoptesc.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Sunt beată.

— Ah, răspunde. Ah, repetă după o clipă.

Simt cum mă cuprinde un val de mândrie; l-am surprins pe Finny. Şi m-am îmbătat, ca el. Râd, după care îmi aduc aminte că încerc să nu fac gălăgie.

— Acum ştiu de ce faci asta, îi şoptesc.

Îmi acopăr gura cu mâna şi încerc să nu râd.

— Unde eşti? mă întreabă.

— În cadă.

— În a cui cadă?

— A mea. Cea cu picioare. Mă ascund de prietenii mei.
— De ce?
— Ca să pot să te sun pe tine, prostuțule.

Râde o clipă, apoi oftează. Mă încrunt şi încep iar să mă mişc. Marginile de porțelan îmi rănesc coatele.

— A fost urât din partea mea să zic asta?
— Nu urât. Doar adevărat.
— Dar tot trebuie să-ți spun de ce te-am sunat.
— De ce m-ai sunat?
— Vii şi tu mâine-seară, când mergem s-o vedem pe mama?
— Vrei să vin?
— Da.
— O să vin, dar trebuie să-mi promiți două lucruri.
— Bine.
— În primul rând, după ce închidem, vreau să te duci jos şi să bei un pahar mare cu apă. Şi înainte de culcare, să mai bei unul.
— De ce?
— Ca să nu-ți fie chiar foarte rău mâine, sper.
— OK.
— Numărul doi e foarte important, Autumn.
— OK.
— Să nu faci sex cu Jamie când eşti beată.

Închid ochii. Ştiu ce vreau să spun, dar nu zic nimic. Cuvintele nu-şi găsesc drumul prin ceața din mintea mea, cât să-mi părăsească buzele. E ceva aici, ceva important, dar nu pot să-mi dau seama ce e.

— Autumn?
— Nu aveam de gând.

Cuvintele se rostogolesc din gura mea ca nişte pietre care cad în apă – unu, doi, trei, patru.

— OK.

Nimeni nu mai zice nimic. De jos se aude o bufnitură, urmată de râsete.

— Oricum voiam să vin joi, îmi zice.
— Eu şi Jamie o să facem sex după absolvire.
Pauză. Îi aud respirația.
— De ce atunci?
— Nu ştiu.
Vreau să îi spun că e în regulă, că aşa trebuie să se întâmple.
— Cât ai băut? mă întreabă.
— Trei pahare şi mai am unul început jos.
— Cred că ar trebui să te opreşti după ăsta.
— Mereu îmi spui ce să fac.
— Promite-mi, zice Finny.
— Îți promit.
— Bine.
— Ar trebui să mă spăl pe braț. Trebuie să închid.
— De ce te speli pe braț?
— M-a lins Jamie. De două ori.
— Face asta des?
— Nu. Şi el e beat.
— Nu uita să bei apă.
— Nu uit. Pa.
— Pa.
Jos, spionul cel bun zboară într-un elicopter împreună cu fata. Am uitat să iau „chestii de păr” pentru Alex, dar Sasha îşi ține capul pe umărul lui şi Alex nu observă. Brațul e roşu şi mă mănâncă acolo unde l-am frecat cu apă fierbinte, dovadă că m-am dus sus să mă spăl. Mă aşez lângă celălalt băiat de care sunt îndrăgostită.
— Ce-i asta? mă întreabă.
— Un pahar cu apă. Vrei?
— Sigur.
Îi dau paharul meu. Ia două guri şi mi-l dă înapoi. Beau restul şi mă aşez lângă el. Îşi sprijină capul de al meu.

Spionul o sărută pe fată şi începe muzica. Ecranul devine negru.

În noaptea asta o să dorm cu Jamie în patul meu, dar n-o să facem sex. De dimineaţă, o să mă sărute, o să-i simt respiraţia pe gât şi o să-mi îngrop faţa în umărul lui. Angie o să vomite în baia de pe hol. Şi lui Alex o să îi fie rău. Mie şi lui Jamie n-o să ne fie rău. Aceia dintre noi care vor putea să mănânce o să prăjească ouă şi, cu ochii înceţoşaţi, o să ne uităm la ştirile de dimineaţă de pe canapea. Nimeni nu o să zică mare lucru. Nici eu n-o să le spun că o să merg s-o văd pe mama mai pe seară. După ce ei o să plece, o să mă simt uşurată şi o să mă culc la loc.

Pe seară, o să-mi pun o fustă şi o să mă duc la casa de alături. O să refuz când Finny o să-mi ofere locul din faţă. Mătuşa Angelina o să pună o melodie veche, pe care nimeni nu va fredona. O să mă uit la ceafa lui Finny până când ajungem la spital pentru că e acolo, chiar acolo, şi oricum avea de gând să fie.

patruzeci şi cinci

Cred că am citit fiecare carte de la bibliotecă. Fiecare roman adică. Fiecare roman pe care vreau să-l citesc. Sau pe care sunt dispusă să-l încerc. Dacă cineva mi-ar fi spus acum zece ani că e posibil, n-aş fi crezut. Cărţile sunt infinite.

Învârt raftul pe care scrie cu litere mari NOUTĂŢI. Aerul condiţionat e prea rece, am pielea de găină. Mama e din nou acasă. Tata e la birou. Mâine e 4 Iulie.

Raftul nu e nou; scârţâie când îl întorc. Peste două zile o să mergem să vedem o universitate cu toții – mama, mătuşa Angelina, Finny şi cu mine. Trebuie să găsesc ceva de citit sau n-o să rezist patru ore lângă el, învăluită de parfumul lui, fermecată de expresia lui în timp ce se uită pe geam.

În cele din urmă iau o carte la care m-am mai uitat de două ori. Poate e bună, suficient de bună ca să mă pot agăța de ea şi să mă ducă în altă lume măcar câteva ore.

Am mai avut un control la doctorul Singh ieri. Tot ce a făcut a fost să dea din cap şi să-mi reînnoiască rețeta. Mă gândesc la casa visurilor mele, unde toată mobila – mesele, scaunele şi patul – e făcută din cărți. Mă întreb dacă şi la asta ar da din cap. Poate m-ar întreba ce înseamnă cărțile pentru mine. I-aş spune că sunt modul prin care pot să trăiesc altă viață; că sunt îndrăgostită şi de fostul meu prieten cel mai bun şi de iubitul meu şi că am nevoie să cred într-o altă viață. Ar scrie ceva în dosar.

Pe drumul spre casă, de la cabinet, am întrebat-o pe mama dacă s-a gândit vreodată că aş avea nevoie să mă internez şi a început să plângă. N-a oprit maşina, nici măcar n-a încetinit. Doar s-a uitat drept în față şi a plâns.

— Îmi pare rău, i-am zis.

— Mie îmi pare rău.

Nu pentru lacrimi şi-a cerut scuze, ci pentru ceva mai important, ceva ce mi-a transmis, ce mi-a făcut, ce mi-a ascuns.

— E în regulă, i-am zis.

Nu era vina ei.

Pe ultimul raft e o colecție mică de haikuuri. Colecțiile de poezie ar putea fi o idee bună. Poeziile pot fi citite de mai multe ori şi studiate.

Jamie vine din spatele meu. Se lipeşte uşor de mine.

— Ai terminat? mă întreabă.

— Nu.

— OK, îmi zice şi îmi simt dragostea pentru el, un loc mic, ascuns între stomac şi plămâni; palpită puțin, după care se linişteşte iar. Dar nu mai am mult, adaug.

Nici nu m-am întors să mă uit la el.

— Avem timp, îmi spune.

Mergem la film. O să mâncam hamburgeri la mall şi Jamie o să râdă de modul în care îmi mănânc cartofii.

Jamie o să-şi depună dosarul la alte facultăți. Nici nu o ia în calcul pe cea la care mergem poimâine. Facultatea asta e singura pe care mi-o permit şi care are un program de scriere creativă. Jamie are încredere că oricum nu contează deloc; o să mă ia de soție cum terminăm facultatea. Deja am ales o casă la câteva străzi de mine. Are uşa de la intrare galbenă; de-asta îmi place. Lui îi place pentru că îmi place mie.

Iau *Clopotul de sticlă*. Mi-a fost prea frică s-o citesc, dar o parte din mine e suficient de enervată de clişeu ca să trec peste frica asta.

— Gata, îi zic.

— Tare.

Mă întorc spre Jamie. Îmi zâmbeşte. Câteva şuvițe de păr negru îi cad peste ochii verzi. Îmi aduc aminte când l-am văzut pentru prima dată pe trepte, cum m-am uitat la el, de parcă nu puteam crede că există o față aşa de frumoasă.

— Ce e?

— Arăți bine azi.

— Mi-ar plăcea să iei în calcul măcar ideea de a merge la Springfield, îi spun.

— O să rezistăm. O să te sun în fiecare noapte, înainte de culcare.

— O să-mi fie dor de tine.

— Bun, atunci n-o să mă părăseşti pentru vreun poet.

Afară, aerul fierbinte ne învăluie ca o membrană, atât de înecăcios încât pare palpabil. Dispare orice fior.

— Ştii, nu trebuie să mergi acolo, îmi zice Jamie.
— Ba da.
Jamie vrea în continuare să devin profesoară. Vrea măcar să fac câteva cursuri de pedagogie. Nu spune nimic. În maşină aerul e închis şi Jamie coboară geamurile înainte să pornească motorul. Jamie nu-mi înțelege nevoia de a mă specializa în scriere creativă. Sau nevoia de a scrie. Dar a acceptat asta şi ştiu că sunt o norocoasă. Şi cred că e suficient.

patruzeci şi şase

A existat un moment, după ce am terminat turul campusului, când eu şi Finny am rămas singuri, lângă fântână. Soarele părea să decoloreze totul în jur, învăluindu-ne într-un alb strălucitor, orbitor. Când mai adia vântul, stropii de apă din fântână ne răcoreau, aşa că am rămas acolo, aşteptându-le pe mame, care făceau poze, înainte să ne putem întoarce la hotel. Mă uitam în jur, la orice altceva decât la el, când a spart tăcerea.
— Cum ți se pare? m-a întrebat.
Am ridicat din umeri.
— Îmi place, dar nu sunt sigură că aş fi fericită aici.
— Ai fi.
M-am uitat la el. El se uita la mine.
— De ce? îl întreb.
A fost rândul lui să ridice din umeri.
— Sunt mulți copaci, mi-a răspuns.

*

Ne îndreptăm spre casă. Finny conduce. M-a mirat – deşi n-ar fi trebuit – când mătuşa Angelina a zăngănit cheile de la maşină şi l-a întrebat dacă nu vrea să conducă el. Mi-a oferit locul din faţă, să-mi întind picioarele. În spate, mamele sunt emoţionate. Vor să vorbească despre Crăciunul acela când a fost o pană de curent sau despre echipa lui Finny de fotbal din clasa a cincea ori despre poezia despre zâne moarte pe care am scris-o când aveam zece ani.

— Vă amintiţi prima voastră zi de şcoală? ne întreabă mama.

— Nu, îi răspund eu.

— Eu da, zice Finny.

— Ai fugit fără Finny, povesteşte mătuşa Angelina. El se tot agăţa de fusta mea în uşă şi tu pur şi simplu ai fugit dincolo de grădiniţă, spre barele de căţărat de la locul de joacă.

— Unde te-ai atârnat cu capul în jos şi m-ai speriat de moarte, adaugă mama.

Nu doar că nu-mi amintesc; nici măcar nu cred că s-a întâmplat aşa ceva. Mi-era extrem de frică să fiu departe de Finny şi el se simţea ca acasă oriunde se ducea.

— Cred că aţi încurcat personajele, le zic.

— Purtai fustă şi toată lumea ţi-a văzut chiloţii, spune mama.

— Tu ai fost mereu cea mai curajoasă, adaugă mătuşa Angelina.

— Chiar aşa a fost, zice Finny, fără să-şi ia ochii de la drum.

Nu mă vede când mă uit la el.

Nu-mi amintesc să fi fost eu cea curajoasă. Îmi aduc aminte că mi-era teamă că o să mă părăsească într-o zi. N-aş fi plecat niciodată fără el.

*

— Dar ție? îl întrebasem.

Stăteam pe marginea fântânii. Mamele încă făceau poze. Mă uitam la ele cum se tot duceau dintr-un loc în altul.

— Şi mie îmi place, mi-a răspuns.

— Serios?

— Da, şi nu e foarte departe de casă.

A făcut o pauză, timp în care m-am uitat iar la el. El nu se uita la mine.

— Dar cred că o să merg la Medicină, la New York.

Finny la New York, în locul meu. Până atunci, eu mă voi fi întors deja şi mă voi fi căsătorit cu Jamie. E amuzant că lucrurile nu ies aşa cum ai crezut.

— O să porți helancă şi o să bei cafea şi pentru mine? îl întreb.

— Nu-mi place cafeaua, îmi răspunde şi râd uşor.

— Ştii ce? Nici mie.

Începem amândoi să râdem.

Mamele ne-au făcut o poză, dar nu ne-am dat seama. Erau departe şi noi de-abia ne vedeam, împreună, pe marginea fântânii. Eu mă uit în pământ; el se uită la mine. Părem că stăm împreună în fiecare zi.

Pe drum spre casă, mă uit pe geam şi privesc copacii, ca nişte semne care ne spun cât de departe am ajuns şi cât mai avem de mers.

patruzeci şi şapte

Pe 8 august nu se întâmplă nimic.

Fulgerele nu lovesc pământul. Nicio bătrână nu apare la uşă, să ne avertizeze. Finny nu vede un câine negru care se

uită fix la el când iese din maşina roşie. Nimeni nu zice nimic profetic sau ironic. Nu ne trezim în întuneric şi nu auzim treisprezece bătăi de ceas.

Oare Finny a simțit ceva? S-a schimbat ceva fără nume în el? Oare i s-a părut tot anul trecut ca o după-amiază târzie, în care lumina înaintează uşor pe podeaua din camera lui, din ce în ce mai slabă, până când nu mai rămâne decât un văl gri subțire între zi şi noapte?

Oare eu am simțit ceva? Am ştiut?

Ca toate lucrurile care au devenit istorie, acum mi se pare că am ştiut mereu, ca şi cum pe tot parcursul poveştii ceva pândea din umbră. Povestea din spatele poveştii.

patruzeci şi opt

În prima zi de şcoală, eu şi Jamie trecem cu maşina pe lângă stația de autobuz şi bobocii ne par nişte copii. O fată cu păr negru şi bocanci îşi târşâie picioarele şi se uită urât în jos. Sper că e o să fie bine.

— Suntem în clasa a douăsprezecea! strigă fetele.

Băieții ne imită şi îşi dau ochii peste cap. E insuportabil de cald pe Scările spre Nicăieri, dar o să trebuiască să stăm aici înainte de ore şi în pauza de prânz, ca bobocii să ştie că n-au voie. Stăm împreună înainte să sune primul clopoțel şi vorbim despre cum ne-am dat seama că, într-un fel, e ultima noastră vară. Vara viitoare nu vom mai fi copii în niciun fel. Aproape suntem acolo, la linia de sosire spre care am alergat toată viața. Suntem aproape adulți; viețile noastre stau să înceapă.

Sunt în grupa de scriere creativă a domnului Laughegan.

— Ți-am zis că o să te mai văd aici, îmi spune când intru în clasa lui micuță cât o debara.

Ne spune să scriem o pagină despre ce fruct sau legumă am fi. Eu aş fi un kiwi, evident.

Mai merg şi la un curs de literatură care îmi trebuie pentru facultate, două de engleză şi niciunul de mate. E aproape mai mult decât pot duce.

Dar mai am şi o oră de sport, un curs tematic numit sporturi pe viață. Ar trebui să fie despre sporturi pe care le poți face toată viața, ca bowlingul sau mersul pe jos. M-am înscris pentru că părea uşor.

Nu sunt sigură de ce s-a înscris şi Finny. El e bun la toate sporturile; nu-mi pot imagina de ce şi-ar dori o oră cu atât de puțină activitate. Deja stau în tribune când intră el în sală. După ce profesoara îşi notează numele lui, se aşază în fața mea. Nu sunt sigură că m-a văzut.

În timp ce doamna Scope ne spune care sunt cerințele ei, ce o să facem şi când, mă uit la ceafa lui Finny. Probabil mama lui crede că ar trebui să se tundă, dar mie îmi place când îi mai creşte părul puțin. La finalul discursului, doamna Scope ne spune că trebuie să ne alegem un partener pentru tot semestrul, cineva cu care să jucăm shuffleboard şi care să țină scorul la biliard. Toți se uită în jur şi şuşotesc, încercând să-şi găsească partener cât mai repede, ca să nu fie lăsați pe afară. Finny se întoarce şi mă priveşte fix în ochi.

— Vrei? mă întreabă.

— Sigur.

Mă gândesc la cum am stat lângă el în stația de autobuz în prima zi din clasa a noua, prea jenată să-l salut. Atunci n-am fi putut fi parteneri şi poate nici anul trecut. E în continuare cel mai popular băiat din liceu şi eu sunt în continuare iubita liderului proscrişilor, dar, din moment ce

suntem singurii de-a douăsprezecea din clasă, putem să fim parteneri de sport; n-o să pară nimic ciudat.

Doamna Scope notează fiecare pereche şi ne spune că restul orei putem să aruncăm la coş sau să stăm în tribune. Unii dintre elevi se ridică, alții se duc şi mai sus, să bârfească în câte un colț. Eu şi Finny nu ne mişcăm. Se întoarce iar spre mine. Nu am voie să port coroniță la sport şi mă simt ciudat de expusă în fața lui.

— Deci suntem într-a douăsprezecea, îmi spune.

— Da, îi răspund.

patruzeci şi nouă

Angie şi Dave cel Fițos au făcut sex în al doilea weekend după începerea şcolii.

— Unde ați făcut-o? o întreabă Sasha.

E pauza de prânz şi băieții se aruncă pe teren, se îmbrâncesc şi inventează porecle. Simt treptele calde prin blugi. Îmi amintesc cum am mai stat o dată aici, în aceeaşi poziție, şi am ascultat povestea lui Brooke.

— Eram în maşina lui, zice Angie. Nu am plănuit nimic. Pur şi simplu s-a întâmplat.

Dar nu pare supărată; pare frumoasă. Obrajii ei palizi sunt mai plini de viață şi ochii îi strălucesc.

— Serios? o întreb.

Nu înțeleg cum poți să faci sex din întâmplare. După ce eu şi Jamie ne sărutăm o vreme, îi spun că ar trebui să ne oprim, pentru că asta trebuie să zică fata la un moment dat. Dar nu i-am zis niciodată să ne oprim pentru că aş fi crezut

asta cu adevărat. N-am uitat niciodată că suntem în maşina lui, că nu e momentul potrivit.

— A durut ca naiba, nu? întreabă Brooke.

— Păi, sinceră să fiu, am vomitat, răspunde Angie.

— O, Doamne! zic eu.

Se uită la mine şi râde.

— Şi el, ştii tu... terminase? întreabă Brooke.

— Da, răspunde Angie. Dar a fost imediat după.

— Ai vomitat în maşina lui? întreabă Sasha.

Angie scutură din cap.

— Nu. M-am întors, am deschis uşa şi am vomitat afară.

— Ah, zic eu.

Nu ştiu ce altceva să zic, dar Sasha continuă.

— Stai, dacă nu plănuiserăți să se întâmple, ați folosit protecție?

— Păi, nu. Dar am făcut-o o singură dată şi data viitoare o să luăm nişte prezervative sau, nu ştiu, ceva de genul ăsta.

— E suficient s-o faci o singură dată fără, îi zice Brooke.

— Îhî, aprobă Sasha. Şi trebuie să vorbiți despre ce metode contraceptive o să folosiți, înainte să mai existe o dată viitoare.

— Fetelor, zice Angie şi oftează. Nu-mi stricați bucuria.

Mă încrunt iar. Dacă nu i-a stricat bucuria faptul că a făcut-o prima dată pe bancheta din spate a unei maşini şi că a vomitat pe stradă, nu ştiu ce altceva ar trebui să se întâmple. Nu reuşesc să înțeleg cum poate Angie să fie fericită după ce şi-a pierdut virginitatea într-un loc aşa de banal. Nu înțeleg cum Dave nu şi-a revenit când şi-a adus aminte că n-au protecție. Brooke o strânge pe Angie în brațe.

— Scuze, îi zice. Suntem foarte fericite pentru tine, serios.

— Da, adaugă şi Sasha.

— Bun, pentru că nu mă pot abține să nu zâmbesc şi – oftează iar. Îl iubesc atât de mult, încât, de fiecare dată când

mă gândesc cum m-a ținut în brațe după aceea, îmi vine să plâng.

Şi eu aş plânge dacă aş fi în locul lui Angie, dar din alte motive. Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla aşa ceva.

Pe drum spre casă, îi povestesc lui Jamie despre Angie. Ascultă fără să comenteze, cu ochii la drum.

— Adică, dacă ea e fericită, mă bucur pentru ea, îi zic. Dar nu ți se pare groaznic?

— Nu ştiu, răspunde Jamie. Cred că ar fi drăguț dacă ai vomita şi tu.

— Poftim?

Jamie pare calm. Dă din umeri şi zâmbeşte.

— Ți-aş ține părul şi aş avea grijă de tine.

— N-o să vomit.

— Şi nu vrei s-o faci în maşină. Ştiu, stai liniştită.

Jamie opreşte maşina în fața casei mele.

— Păi, nu prima dată.

— O să luăm o cameră la hotel, spune Jamie şi se uită în sfârşit la mine. Una foarte drăguță. O să ne îmbrăcăm elegant şi o să mergem la o cină scumpă înainte.

— Sună... drăguț.

Îmi desfac centura de siguranță şi mă întorc spre el. Jamie mă sărută şi îmi dau seama că, în timpul cinei respective, o să-mi dea un pandantiv pentru brățara mea, ceva subtil, ce doar noi doi o să înțelegem. E romantic şi mi-ar plăcea să nu mă fi gândit la asta, ca să fie o surpriză. Încerc din răsputeri să uit.

cincizeci

Jucăm badminton şi tocmai am tresărit când chestia aia cu pene a zburat spre mine. Chiar dacă e fix lângă piciorul meu, Finny vine şi o ia. Face câțiva paşi înapoi şi ridică racheta. Suntem prea multe perechi ca să putem folosi fileul, aşa că ne-am împrăştiat prin sală.

— Mai încearcă o dată, îmi zice. O să ți-l arunc încet. N-are cum să te lovească.

Ridic ascultătoare racheta. Cu mişcări exagerate, Finny aruncă în aer chestia aia şi mi-o pasează încet. Dau s-o lovesc şi ricoşează din racheta mea, spre podea. Finny se aruncă s-o prindă, dar returul meu slab e prea mult până şi pentru el. Ia chestia albă de pe podeaua galbenă şi strălucitoare a sălii de sport şi se uită iar la mine.

— OK, îmi zice. Acum a fost mai bine. Data viitoare încearcă să loveşti în sus.

Se aşază iar în poziția de joc.

— Dar nu direct în sus, adaugă.

De data asta lovesc fluturaşul, care o ia spre stânga. Finny se repede să-l prindă şi brusc zboară iar spre mine.

— Uau! strig.

Dau să-l lovesc, dar ratez şi aterizează pe jos.

— Scuze.

Mă aplec şi îl ridic. Mă gândesc că seamănă cu o mingiuță de cauciuc. Îmi plac mingiuțele alea. Dacă nu ar avea atât de multe pene, poate mi-ar plăcea jocul ăsta mai mult. Dar ar fi mai greu de văzut. Încerc să-mi imaginez mingiuța zburând prin aer. Poate dacă ar fi colorată mai intens...

— Autumn? zice Finny.

Mă uit iar la el. Îmi dau seama că am rămas cu ochii la minge.

— Scuze, zic pentru a doua oară în două minute. Am căzut pe gânduri puțin.

— Am văzut. Vrei să serveşti tu?

— Sigur.

Arunc fluturaşul uşor în aer şi văd cum cade. Îl lovesc şi zboară în sus. Finny se aruncă în față şi îl pasează spre mine, grațios, înalt şi încet. Vine direct spre mine şi, fără să fiu nevoită să fac vreun pas, îl lovesc iar în sus. Reuşim să-l aruncăm de la unul la altul de cinci ori până când ratez din nou.

— A fost bine, zice Finny.

Doamna Scope fluieră şi mergem spre ea, ca să ne punem rachetele într-o grămadă la picioarele ei. Eu şi Finny mergem împreună, dar nu unul lângă celălalt. Rămân puțin în spate şi păstrez distanța între noi.

— Ah, îi zic. Mama m-a rugat să te întreb ce vrei de ziua ta.

— Nu-mi pasă. Orice.

— Trebuie să-i spun ceva.

— Ăăă, mi-ar prinde bine nişte tenişi noi.

— O să-i spun să-ți ia o fermă de furnici, îi zic când ne îndreptăm spre vestiare.

Finny dă din umeri.

— OK. Vrei şi tu una?

— Da, îi răspund, deşi nici nu m-am gândit la asta până acum.

Aş putea s-o pun pe birou şi să mă uit la ea când n-am inspirație pentru scris. Suntem aproape de uşi. După ce mă schimb, o să merg la ora de literatură şi n-o să mai vorbesc cu Finny, chiar dacă o să-l văd de departe, aici sau acasă.

— Ce faci de ziua ta? îl întreb.

— Ca de obicei, o să vină toată lumea pe la mine vineri, o să mâncăm şi o să ne uităm la un film.

— Pare distractiv.
— Vrei să vii? mă întreabă Finny.

Mă opresc brusc. Finny se întoarce spre mine. Stăm în fața ușilor de la vestiare. Colegii noștri trec pe lângă noi ca să intre.

— Nu șt...

De-abia reușesc să leg două vorbe și nu pot să mă uit la el.

— Nu ar prea merge, nu?

Finny dă din umeri, dar nu zâmbește.

— M-am gândit să te întreb oricum.
— Da, știu, și eu te-aș invita, dar știi tu.
— Da, știu.
— Dar de ziua noastră efectiv o să mâncăm cu mamele, așa că...

Dau din umeri, nesigură cum să continui gândul ăsta.

— E în regulă, suntem OK, îl termină el pentru mine.
— Da. Suntem OK.
— Finn, Autumn, strigă doamna Scope. Vreți să întârziați?

Îmi dau seama că suntem singurii rămași în sală. Ne îndepărtăm unul de celălalt și ieșim pe uși diferite.

cincizeci și unu

— Trandafirul pe care mi l-ai dat de Crăciun încă înflorește, îmi zice Sasha.

Se așază pe scări lângă mine și își pune geanta între picioare.

— Așa se întâmplă, îi răspund.

E prima săptămână din octombrie. Am un talisman nou pe brățara de la Jamie şi o fermă de furnici pe birou. Afară e puțin mai răcoare, dar tot e cald şi câțiva copaci au început să-şi piardă frunzele. Nu mai e aşa de palpitant că suntem în clasa a douăsprezecea. Dar tot contează că suntem cei mai mari şi cei mai cool. Toți ceilalți elevi sunt aşa de mici şi de stingheri; cum am putea să nu fim?

— Ce-ați zice să dăm o petrecere de Halloween anul ăsta? întreabă Brooke. Să invităm şi alți oameni. Sora mea poate să ne mai ia băutură...

— Putem să ne costumăm? întreabă Alex.

— Nu, zicem eu şi Sasha deodată.

O parte din mine se gândeşte că, acum câțiva ani, nici nu mi-aş fi putut imagina o petrecere de Halloween fără costume.

— De ce nu? întreabă Brooke.

— Eu n-o să mă costumez, afirmă Jamie.

— Nici eu, adaug şi eu. Dar părinții mei se duc la nu ştiu ce tabără de consiliere de cuplu în weekendul ăla, deci...

— Sunt însărcinată, spune Angie.

Brusc ne uităm cu toții la ea. Stă în capul scărilor, tocmai a venit. Îşi poartă ghiozdanul pe ambii umeri, ca un copil. Şuvițele roz din păr s-au spălăcit şi au mai crescut. Se uită la noi ca şi cum tocmai am fi întrebat-o ceva.

— Deja? întreabă Sasha.

— Am făcut un test ieri.

Sună clopoțelul şi ne ridicăm. Mergem cu toții spre uşi, dar băieții rămân în urma noastră. Fetele sunt cele care pun întrebări. Care sunt simptomele? Cum a reacționat Dave?

— Sunt obosită şi mă dor sânii. Dar atât. A, şi mi-a întârziat.

Ne spune că Dave a părut speriat, dar şi entuziasmat.

— Mai că pare mândru de el, adaugă cu aceeaşi voce ciudat de egală.

Apoi râde şi arată bizar de fericită.

cincizeci şi doi

— O să dăm o petrecere de Halloween în weekendul în care o să fie ai mei plecați, îi zic lui Finny.

Aruncă mingea de ping-pong şi o loveşte încet.

— Da, am auzit, îmi răspunde.

Mingea sare şi trece de mine.

— Da?

— Da. Ştii că ar trebui să mi-o pasezi înapoi, nu?

— Scuze.

Mă aplec să iau mingea şi o trimit spre el.

— Chestia e că am să-ți cer o favoare.

— Ce?

— Păi, chiar le-am zis alor mei că vreau să dau o mică petrecere de Halloween...

— Îhî.

Finny aruncă mingea uşor spre mine şi mă întind s-o lovesc.

— Dar chestia e că o să fie mai mult decât o petrecere mică. Şi îmi făceam griji din cauza mamei tale.

Deşi nu sunt deloc grațioasă când mă reped după minge, am intrat într-un oarecare ritm. Pasă, lovitură, pasă, lovitură.

— Şi?

— Şi m-am gândit că, dacă ai veni şi tu, mama ta ar zice că nu e chiar aşa de rău. O să fie puțin mai înțelegătoare.

Finny prinde mingea într-o mână şi ridică din sprâncene.

— Vrei să vin şi eu, îmi zice.

— Da, răspund şi dau din umeri fără să vreau.
— Şi normal că poți să-i aduci şi pe Sylvie şi pe ceilalți dacă vrei.
— Vezi tu, mama nu e aşa de naivă ca mama ta.
Doamna Scope fluieră. Eu şi Finny ne punem paletele pe masă şi mergem spre tribune. Cealaltă jumătate de clasă se adună în jurul celor şase mese.
— Da, dar asta pentru că e mai e cool decât mama mea.
Stăm în primul rândul, cu un loc liber între noi.
— Aşa e.
— Deci vii?
Finny dă din umeri.
— Şi pe prietenii tăi n-o să-i deranjeze?
— Am discutat deja cu ei.
E şi ăsta un mod de a descrie cearta pe care a cauzat-o propunerea mea pe scări, de dimineață, dar el nu trebuie să ştie.

*

— Uite ce e, le-am zis, n-o să pot să invit toți oamenii ăştia dacă nu sunt sigură că mătuşa Angelina n-o să zică nimic.
— Şi crezi că, dacă vin Alexis şi Sylvie, petrecerea o să pară mai liniştită? m-a întrebat Sasha.
— Nu, dar o să pară mai liniştită dacă vine Finny.
— Nu înțeleg care e problema, zice Noah. Oricum mă gândeam că o să vină. Ți-e vecin.
— Dacă vine el, o să vină toți, sare Jamie. Nu fac niciodată nimic singuri.
— Nici noi, răspunde Brooke.
— Nu vreau să stăm cu ei, spune Jamie.
— Nici eu, adaugă Sasha.
— Uite ce putem face, intervine Alex. Dacă încearcă să se apropie de tine, o să arunc cu bomboane în ei.

— Nu trebuie, îi zic. Mă îndoiesc că o să vrea să stea cu noi.
— Dar crezi că o să vină dacă îi inviți? mă întreabă Jamie.
— Dacă îi zic lui Finny, da. Şi chiar asta o să fac.

*

Finny se apleacă şi îşi leagă şiretul.
— OK, îmi zice, o să venim.
— Super. Dar nu credeam că o să fie greu să conving un petrecăreț ca tine.
— Nu sunt chiar aşa de petrecăreț. În mare parte doar stau acolo. Şi mai mereu o duc pe Sylvie acasă cu maşina, aşa că nu pot să beau.
— Pare distractiv. Atunci de ce te duci?
Finny se uită în altă parte şi dă din umeri.
— Sylvie are nevoie de cineva care să stea cu ochii pe ea.
— Ah.
Mă simt ca şi cum cineva ar fi deschis o fereastră şi ne-a lovit o pală rece de vânt. Şi brusc mi se pare iar de necrezut că l-am putut invita pe Finny – şi pe Sylvie – la petrecerea de Halloween cu toți prietenii mei. Finny şi Sylvie au fost încoronați Regele şi Regina Balului anul ăsta. Pe scenă, Finny părea că nu se simte deloc bine şi a roşit când i-au pus coroana pe cap, pe când Sylvie zâmbea larg. S-au ținut de mână. Nu pot să vină la mine acasă.
— Mulțumesc pentru favoare. Nu trebuie să stai toată seara, dacă nu vrei.
— E în regulă, răspunde Finny şi îmi dau seama că şi el simte acelaşi lucru.
Nu mai zicem nimic tot restul orei.

cincizeci şi trei

Deschid caietul şi încep o pagină nouă.

— OK, să țineți minte regulile, nu aveți voie să tăiați vreun cuvânt sau să vă opriți. Sunteți pregătiți? întreabă domnul Laughegan.

Ne uităm cu toții la el, curioşi.

— Cea mai puternică amintire a voastră. Începeți!

Mă aplec deasupra băncii şi mâna îmi zboară pe pagină.

În noaptea în care Finny m-a sărutat...

Mâna îmi sare de pe pagină ca arsă. Nu e răspunsul corect. Nu e cea mai puternică amintire a mea. E amintirea pe care am încercat din răsputeri să n-o am. N-are cum să fie suficient de clară ca să scriu despre ea.

— E vorba de fluxul conştiinței, Autumn. Nu te opri.

Nu pot să nu-l ascult pe domnul Laughegan.

În noaptea în care Finny m-a sărutat, nu am ştiut ce să fac.

*

Nu mai vorbiserăm aproape deloc de câteva săptămâni. Toată toamna ne îndepărtaserăm din ce în ce mai mult şi nu mai ştiam ce să-i spun. În ultima săptămână dinainte de vacanță, în clasa a opta, încetaserăm să mai mergem împreună spre stația de autobuz. Mama mă întrebase dacă ne-am certat.

Dar a venit Ajunul Crăciunului. Eu şi mama ne-am dus la ei şi am stat lângă el pe canapea, unde nu mai existau celelalte fete populare sau orarul nostru diferit sau felul în care unii copii credeau că prietenia noastră e ciudată. Tot ce exista acum erau familiile noastre reunite, bradul şi

cadourile şi ne-am uitat la *It's a Wonderful Life*, în timp ce mamele au pregătit masa.

N-am vorbit despre cum se schimbaseră lucrurile, pentru că brusc totul era ca înainte. În dimineața de Crăciun am râs şi am aruncat unul în celălalt cu cocoloaşe făcute din hârtia de cadouri. Era ciudat de cald afară; ne-am dus în curte şi, pentru a suta oară, a încercat să mă învețe să joc fotbal. A doua zi, a venit pe la mine şi am făcut un fort în pod. Ne-am aşezat pe spate şi ne-am uitat la lumina soarelui care se strecura prin rupturile din pături şi i-am povestit lui Finny despre subiectul romanului pe care voiam să-l scriu, despre o prințesă răpită a cărei corabie se scufundă şi este nevoită să înceapă o viață nouă alături de băştinaşii de pe insula pe care naufragiază.

Timp de o săptămână am fost din nou noi şi am uitat s-o sun pe Alexis, pentru că Finny mi-a făcut semn cu lanterna de la geam în fiecare noapte. Am făcut popcorn şi ne-am uitat la filme. Ne-am făcut poze amuzante cu aparatul mamei. Eu am decupat fulgi de zăpadă din hârtie şi el i-a agățat la fereastră.

Mă simțeam ca şi cum gonisem pe un râu tumultuos. Fusesem atrasă spre popularitate, departe de Finny, fără şansa de a ieşi la suprafață să mai iau o gură de aer. Dar acum respiram din nou şi credeam că o să găsim o metodă prin care să rămânem prieteni. Nu ştiu ce credea el.

Am avut o săptămână la dispoziție. După care a venit revelionul. Părinții mei erau plecați şi eu urma să stau cu Finny şi cu mătuşa Angelina până se întorceau ei. După cină, eu şi Finny am pregătit un tort cu mama lui şi, cât timp blatul era în cuptor, am stat la masa din bucătărie şi am făcut o listă de dorințe pentru noul an din ce în ce mai ridicole: că o să ne împrietenim cu rațe şi că o să construim un jet pack, că o să ne întâlnim cu cinci celebrități moarte şi că o să mâncăm pizza netăiată, începând din mijloc.

— Uite una pe bune, mi-a zis Finny. Hai să construim o casă în copac vara asta.
— OK. Pot s-o vopsesc eu.
— Sigur.
— Orice culoare vreau?
— Da?
— Chiar dacă e roz?
— Dacă asta vrei tu.
Finny a adăugat dorința pe listă, a trasat o linie şi a început să facă o schemă de culori.
— Mi-a fost dor de tine, mi-a zis, cu ochii încă în listă.
Mi s-a pus un nod în gât. A ridicat privirea. Ne-am uitat unul la celălalt, fără să zicem nimic. Nu ştiu ce mi se citea pe față. Obrajii lui erau roz şi îmi amintesc că ochii lui arătau altfel, parcă mai întunecați. Şi mai era ceva. Ceva ce se schimbase în săptămânile cât fuseserăm despărțiți, dar nu-mi dădeam seama ce anume.
— Finny, Autumn, mai e puțin, ne-a zis mătuşa Angelina.
Finny a fost cel care şi-a mutat privirea primul şi s-a dus să ia nişte linguri de lemn şi oale în care să lovim.
Când a venit momentul, am alergat împreună prin curte şi vecinii au lansat artificii, şi am stat pe trotuar, şi am strigat, şi am lovit în oale, şi ne-am uitat împreună la cer. Finny era mai gălăgios decât îl văzusem vreodată. A țipat până când a răguşit, a ridicat oala deasupra capului şi a lovit-o ca pe un gong. M-a neliniştit puțin, ca privirea lui de mai devreme. Părea diferit.
— OK, haideți, copii! a zis mătuşa Angelina.
Ne-am întors şi, respirând încă cu greutate, am pornit-o spre casă. Eram aproape de casă când Finny m-a prins de braț.
— Stai, mi-a zis.
M-am oprit şi m-am uitat la el. A înghițit în sec şi m-a privit fix.

— Ce e?

Am văzut că se apleacă spre mine, dar am crezut că n-am înțeles eu cum trebuie. N-avea cum să mă sărute. Însă el a înclinat capul, nasul lui mi-a atins obrazul şi buzele lui Finny le-au atins pe ale mele. Calde. Buzele lui s-au mişcat uşor peste ale mele o dată; am avut timp doar să clipesc. S-a dat înapoi încet, dar nu şi-a luat ochii de la mine. Degetele lui îmi strângeau în continuare brațul. Aveam un gol în stomac.

— Ce faci? l-am întrebat, chiar dacă Finny nu mai făcea nimic acum.

Se uita pur şi simplu la mine cu o expresie pe care nu o mai văzusem până atunci. Degetele lui mi-au strâns şi mai tare brațul. Am respirat amândoi.

— Copii? ne-a strigat mătuşa Angelina din prag. Haideți! E gata tortul.

Mi-am retras încet brațul şi Finny şi-a lăsat mâna să-i cadă pe lângă corp. M-am dat un pas în spate. În tot acest timp, nu ne-am luat privirea unul de la celălalt.

— Copii?

M-am întors şi am luat-o la fugă. A venit după mine şi eu mi l-am imaginat înşfăcându-mă şi punându-mă la pământ.

Finny, Finny al meu m-a sărutat. A fost oribil. A fost ciudat şi minunat. M-am simțit ca şi cum aş fi privit o ploaie de meteoriți, fără să ştiu dacă sunt stele care cad sau dacă cerul se frânge.

Când am ajuns acasă, am tras perdelele şi mi-am îngropat fața în pernă. Au început să-mi curgă lacrimi fierbinți şi mi-era greu să respir.

— Ce faci? am zis. Ce faci? i-am şoptit iar şi iar, până când am adormit.

A doua zi dimineață, mamele ne-au pregătit micul-dejun de Anul Nou, iar eu şi Finny am stat pe canapea, la trei

metri unul de celălalt, fără să scoatem un cuvânt. Pur şi simplu ne-am uitat în gol.

Pe braţ aveam patru vânătăi rotunde, acolo unde degetele lui mă strânseseră. Nu mă mai rănise niciodată până atunci.

Şi de atunci n-am mai fost prieteni.

*

Nu e drept nu eram pregătită nu e vina mea. M-ai sărutat pentru că voiai doar să săruţi o fată sau m-ai sărutat pentru că Ce era să fac Nu eram gata nu eram gata nu ştiam

— Timpul a expirat, ne anunţă domnul Laughegan.

Mă opresc din scris şi las din mână pixul, care se rostogoleşte de pe bancă pe podea.

— Gata. Acum citiţi ce aţi scris. Aveţi material pentru o poveste?

cincizeci şi patru

Beau vin alb dintr-o cană albastră. Casa e plină şi petrecerea e un adevărat succes. Unii sunt îmbrăcaţi în piraţi sau în vagabonzi; eu nu port costum, doar un tricou albastru, o fustă neagră, dresuri neon şi o coroniţă argintie. Mă uit la cei din jurul meu, singură, sprijină de tocul uşii de la sufragerie. Brooke şi Noah sunt în bucătărie, se ocupă de băuturi. Nu ştiu unde s-au dus Alex şi Sasha. Angie şi Dave cel Fiţos stau îmbrăţişaţi pe canapea, beau cola şi vorbesc în şoaptă. Jamie stă pe măsuţa de cafea, spune o poveste

unui public captivat. Îşi deschide brațele mult şi dă din umeri şi toată lumea râde.

— Aşa că m-am dus *iar* la maşină, zice.

Râsul unei persoane iese în evidență de data asta; mă uit în jurul lui şi în capătul celălalt al camerei. Sylvie stă pe podea, lângă canapea, cu picioarele încrucişate, cu o bere în mână şi cu ochii strălucitori. Cunosc privirea aia. Sylvie e fermecată de Jamie. Se întâmplă uşor şi aproape în cazul tuturor.

Jamie îşi dă capul pe spate şi râde la propria lui glumă, iar Sylvie zâmbeşte larg. Zâmbesc şi eu şi mă uit cum Jamie sare de pe masă şi face o plecăciune. Sylvie n-are decât să îl placă acum, poate îl şi doreşte, dar eu sunt persoana spre care se îndreaptă el. Jamie îşi pune mâinile pe şoldurile mele şi mă trage aproape.

— Hei, îmi zice.

— A fost o poveste foarte amuzantă.

— Ştiu.

Acum, că momentul lui epic s-a terminat, camera începe să se umple din nou de voci, un zumzet slab în jurul nostru. E atât de aproape, încât tot ce văd sunt ochii lui veseli care mă privesc.

— Îmi doresc mult să..., îi zic.

— Să ce?

— Să fiu singură cu tine.

Pielea din jurul ochilor i se încrețeşte puțin când zâmbeşte larg.

— Haide! îmi zice.

Clatin din cap.

— Dacă ne văd împreună, poate şi ceilalți o să se furişeze pe sub sfoară.

Înainte să vină toată lumea, am blocat accesul spre scări cu o sfoară, ca să mă asigur că petrecerea rămâne la parter, că toată nebunia e cumva ținută sub control.

— O iau eu înainte, zice Jamie, şi peste un minut vii şi tu cu băuturile.
— OK, îi zic.
Mă sărută apăsat, mă împinge uşor în tocul uşii, lucru pe care nu-l face niciodată de faţă cu alţii. Mi se taie respiraţia şi roşesc; dau cana pe gât şi termin vinul dintr-o înghiţitură.
Merg spre canapea şi mă aşez lângă Angie. Îmi fac mâna căuş şi mă aplec spre urechea ei:
— Şoaptă, şoaptă, şoaptă.
Mă împinge în joacă şi râde.
— Ce tot plănuiţi voi acolo? o întreb.
— O să ne căsătorim, spune Dave.
— Poate în decembrie, adaugă Angie. O să le spunem părinţilor în curând.
— Uau! Asta e...
Cu coada ochiului îl văd pe Finny intrând în cameră.
— Important, zic în cele din urmă.
Dau amândoi din cap aprobator şi Dave o strânge şi mai tare în braţe. Mă chinui să mă ridic şi mă sprijin de canapea.
— Vă las singuri, copii, le zic. Am o întâlnire în dormitor.
— Ai grijă, spune Dave.
— Da, adaugă Angie.
Râd şi îmi iau mâna de pe canapea, dar, când mă întorc, mă lovesc de pieptul lui Finny.
— Oh!
— Scuze, îmi zice, deşi a fost clar vina mea.
Când ne-am lovit, tot paharul i s-a vărsat pe tricou. Se şterge pe piept cu o mână, în timp ce eu mă uit în jur, caut ceva cu care să-l ajut.
— O, iubitule! sare Sylvie.
Îi atinge pieptul şi cotcodăceşte ca o cloşcă.
— Îmi pare rău, îi spun.
— N-are nimic, răspunde Finny.

— O să miroşi a alcool, iubitule, zice Sylvie.
— Hai să mergem în bucătărie să găsim un prosop, îi propun. Şi poți să-ți mai iei ceva de băut din rezerva noastră.
Trecem pe lângă masă şi intrăm în bucătărie.
— Nu trebuie să faci asta, îmi zice Finny.
— Aşa e frumos.
— E foarte drăguț din partea ta, Autumn, îmi spune Sylvie.
Nici eu, nici Finny nu comentăm.
În bucătărie, Brooke şi Noah încearcă să facă un shaker de martini dintr-un pahar de plastic şi un borcan de sticlă. Picături de vodcă sar prin cameră la fiecare mişcare.
— Nu cred că merge, conchide Noah.
— Nu, confirmă Brooke şi lasă jos shakerul improvizat, dezamăgită.
— Hei, le zic, îi pregătiți ceva lui Finny din rezerva noastră?
— Vrei un martini amestecat manual? întreabă Noah.
Eu deschid un sertar şi scot un prosop.
— Mai bine nu, îl sfătuiesc.
— Ăăă... poate ceva care să nu stropească toată bucătăria mătuşii Claire? răspunde Finny.
— A cui?
— A maică-mii, îi zic.
Îi dau prosopul lui Finny, care se şterge pe piept, dar tricoul aproape s-a uscat, aşa că n-ajută prea mult. În timp ce Brooke şi Noah prepară ceva cu rom pentru Finny, eu umplu cana mea şi încă un pahar de plastic cu vin alb.
— Uite, bătrâne, îi zice Noah.
— Mersi, răspunde Finny.
Noi trei – eu, Finny şi Sylvie – mergem înapoi spre sufragerie. Nu e nimeni pe hol. Mă strecor pe sub sfoară şi mă uit în spate, să mă asigur că nu m-a văzut nimeni.
Finny stă în dreptul scărilor, cu paharul neatins în mână. Sylvie deja a plecat. O aud cum râde în cealaltă cameră.

— Hei, îmi zice.
— Da?
— Nu uita ce mi-ai promis, bine?

Încerc să trec în revistă amintirile cu noi, să găsesc o promisiune care nu a fost deja încălcată. Ne-am făcut multe promisiuni; nu prea mai am de unde alege.

— Nu când eşti beată, îmi zice.

Strâng mai tare cana cu vin, după care mă surprind dând din cap şi ridic din umeri.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, Phineas, OK?

Se uită la mine, nu clipeşte, nu se mişcă. Nu roşeşte. Din camera alăturată, Sylvie îl strigă. Nu pare să audă. Încerc să înghit, să-mi împing înapoi în piept inima care mi-a urcat în gât.

— Bine, îi spun. Nu o să... n-o să facem nimic, bine?
— OK, îmi zice şi se întoarce.
— Finn? îl strigă Sylvie.

cincizeci şi cinci

— Ai aflat planurile de Ziua Recunoştinței? întreabă Finny.

Îşi aliniază tacul cu bila albă. Loveşte şi sparge triunghiul din mijlocul mesei. Bilele se duc în toate direcțiile. Una dintre ele intră în buzunarul din stânga.

— Se pune? întreb.

Finny ridică din umeri şi îmi face semn să lovesc.

— Putem s-o punem la socoteală, din moment ce oricum o să câştigi.
— N-ai de unde să ştii, răspunde el.

— Sunt sigură.
Mă aplec şi încerc să mă poziționez aşa cum a făcut-o el.
— Nu-l ține aşa de ridicat în spate, îmi zice. Şi nu te apleca.
Lovesc oricum şi ating mingea dintr-o parte. Sare peste margine şi aterizează pe podea. Finny o ia şi o pune la loc pe masă. Deschide gura să-mi explice unde am greşit.
— Ce ziceai de Ziua Recunoştinței? întreb.
Se uită în jos şi începe să se pregătească pentru următoarea lovitură.
— Tata vrea să merg la el şi să-i cunosc soția şi fiica.
Loveşte şi mingea albă o izbeşte pe cea pe care cred că o țintea, dar care nu intră în buzunar.
— Ai o soră? îl întreb.
Îmi simt inima arzând şi un gol în stomac. Finny ridică din umeri şi ai zice că nu-i pasă. Dar eu ştiu că-i pasă. Şi e o altă legătură care îmi face concurență. Mai întâi a fost Sylvie, acum e sora lui.
— Cum o cheamă?
— Elizabeth.
— Câți ani are?
— Patru.
Mă relaxez puțin.
— De cât timp ştii de ea? De ce nu mi-ai spus?
Se uită iar la mine. Stăm față în față, la capetele opuse ale mesei, cu tacurile în mână. În jurul nostru se aud zumzet de voci şi bile care se lovesc unele de altele. Ştiu de ce nu mi-a zis, pentru că de-abia mai vorbeam când s-a născut ea. Dar nu se oboseşte să-mi aducă aminte.
— E rândul tău, mă anunță.
— Deci n-o să fii cu noi de Ziua Recunoştinței?
Lovesc şi bila albă nimereşte bila portocalie numărul 6, care ajunge fără rost la manta şi se opreşte.
— Ba da, o să fiu. O să mă duc la ei mai târziu, la cocktailuri şi desert.

— Aha.

Loveşte şi o altă bilă se rostogoleşte până într-un buzunar.

— Pari uşurată, îmi zice şi zâmbeşte.

— Ai vrea să fii singur cu ei toată ziua?

Finny ridică din umeri. Mă aplec şi încerc să țintesc.

— Stai, mă opreşte el. Nu mai suport.

— Ce e?

Nu răspunde, ocoleşte masa şi se opreşte în spatele meu. Îşi pune mâinile peste ale mele. Sunt uscate şi calde. Şoldul lui e lipit de al meu.

— Aşa.

Îmi aranjează mâinile. Închid ochii. Nu ne mişcăm. Mâinile lui le apasă pe ale mele. Respir. Aud cum se lovesc bilele.

— Hopa! zice Finny.

Deschid ochii. Bila pe care voiam s-o nimerim sare de pe masă şi se opreşte pe podea. Ne îndreptăm de spate şi ne îndepărtăm unul de altul.

— Cred că nici măcar tu nu mă poți salva, îi spun.

Nu zice nimic şi nici nu se pregăteşte pentru următoarea lovitură.

— Finny?

Clipeşte repede de câteva ori.

— N-a fost vina ta, îmi răspunde. A fost a mea.

Îmi dă iar tacul.

cincizeci şi şase

Suntem la primăria din centru. Țin în mână noua cameră foto, pe care am primit-o de ziua mea. Angie poartă o rochie albă, scurtă şi dresuri albastre. Are o floare imensă albă prinsă în păr. Stă cu spatele la mine, dar din profil o să-i văd umflătura uşoară de la mijloc. Dave cel Fițos poartă un costum gri. Are părul dat cu gel şi pieptănat atât de bine, încât se văd urmele dinților pieptănului. Mama lui plânge. Nu-mi dau seama dacă de bucurie sau nu. Ridic aparatul şi mai fac o poză. Jamie se apleacă şi se uită la ecran. Dă din cap, aprobator. Stăm cu toții pe un singur rând, pe partea stângă. În cealaltă parte, stau trei dintre colegii lui Dave. Ei sunt singurii tineri de aici, în afară de noi. În rest sunt doar părinți, bunici, nişte mătuşi şi unchi. Mai e un bebeluş care o dată la câteva minute începe să scâncească şi este liniştit de mama lui.

Îl iau pe Jamie de mână.

— Noi urmăm, îi şoptesc.

Îmi zâmbeşte şi mă strânge de mână.

Dave cel Fițos şi Angie se întorc unul spre celălalt, moment în care îi dau drumul lui Jamie şi ridic din nou aparatul. Simt un junghi în stomac când văd zâmbetul lui Angie, mâinile îmi tremură şi poza iese mişcată. O şterg înainte să o vadă Jamie.

Într-o zi o să fiu şi eu la fel de fericită, îmi zic.

Angie îl strânge pe Dave de mână şi mă gândesc la mâna lui peste a mea când am ținut amândoi tacul. Îl strâng de mână pe Jamie.

cincizeci şi şapte

Toată ziua mamele au vorbit despre faptul că e ultimul nostru Crăciun înainte să plecăm la facultate, iar eu şi Finny a trebuit să ne abţinem să nu dăm ochii peste cap sau să nu zâmbim când deveneau sentimentale. Uneori ni se mai întâlneau privirile şi ne transmiteam avertismente tacite unul altuia, să nu cedăm, să nu râdem sau să nu oftăm. Nu ne-am dat seama că lucrurile vor fi chiar aşa de diferite anul viitor şi mamele ni se păreau ridicole şi mult prea sentimentale.

Părinţii mei mi-au făcut cadou un laptop. E bun pentru şcoală, mi-au zis. E bun pentru scris, m-am gândit eu. Am început ceva nou, ceva secret şi acum pot să car secretul ăsta cu mine oriunde mă duc, lipit de şold, în geanta mea de poştaş.

Finny a primit un sistem audio pentru maşina lui roşie de la tatăl lui. Nu a fost niciodată foarte pasionat de muzică, dar a ridicat din umeri şi a zâmbit uşor.

*

Stăm pe canapea şi ne uităm la televizor, cu lumina stinsă. Petrecem Crăciunul la mătuşa Angelina anul ăsta. Luminile din pinul de lângă geam mai sclipesc uneori, dar niciodată în acelaşi timp sau urmând vreun ritm. Finny a încercat să găsească problema şi s-o rezolve, dar mătuşa Angelina a hotărât că îi place mai mult aşa. Datorită pomului, lumina din cameră pare că dansează pe tavan şi face ca fereastra să se întunece şi să strălucească iar. Telecomanda e la Finny. Schimbă canalele până când dă de *It's a Wonderful Life*. Pune telecomanda pe măsuţa de cafea, se lasă pe spate şi îşi întinde picioarele lungi.

De Ziua Recunoştinței, când s-a ridicat seara ca să plece spre cealaltă familie a lui, privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, dar nu am spus nimic. Fără el, am stat într-un colț, cu o carte în mână şi m-am dus devreme în camera mea. Nu am aflat nimic de la mame despre cum a decurs seara lui şi nici el nu a zis nimic la ora de sport. Tot ce ştiu e că în seara asta nu mai pleacă.

Mamele râd în bucătărie şi Jimmy Stewart[3] cade în piscină. Zâmbim amândoi şi filmul e întrerupt de o pauză publicitară. Mă ridic.

— Vrei o cola? îl întreb.

— Sigur, îmi răspunde.

Îl lovesc peste picior.

— Blochezi drumul cu chestiile astea, zic şi el îşi trage picioarele o secundă, doar ca să şi le întindă iar după ce trec eu, ca o barieră.

Picioarele astea au dus echipa de fotbal în finală toamna asta. Împreună cu mamele, m-am dus la ultimul meci al echipei şi l-am văzut alergând o oră şi jumătate. Muşchii de la picioare, modul în care îşi ridica tricoul să se şteargă de transpirație, concentrarea din ochi când alerga – toate mi-au făcut inima să se oprească. Mă simțeam ca şi cum nu o să-l mai văd jucând niciodată şi ştiam cumva că n-o să câştige meciul, că n-o să ia campionatul şi că o să fie ultimul meci al lui Finny. Ultimul meci al lui Finny din liceu, mă corectez repede, dar tot mi se strânge inima când aud ultimul fluierul şi îl văd târându-şi picioarele pe teren, înfrânt.

În bucătărie, mama verifică friptura şi mătuşa Angelina toarnă un pahar de vin.

— Încă douăzeci de minute, spune mama.

— Am venit doar să iau nişte cola, îi zic.

---

[3] Actor american care interpretează rolul principal din filmul *It's a Wonderful Life* (N.t.).

Mătuşa Angelina scoate două doze din dulapul de deasupra frigiderului. Iau câte o doză caldă în fiecare mână. Şi mie, şi lui Finny ne place să bem sucul la temperatura camerei, direct din doză; cândva în clasa a treia ne-am gândit că e un act de rebeliune să bei suc direct din doză şi ani în şir am refuzat să bem altfel. Acum ne-a intrat în obicei. Lui Jamie i se pare ciudat, probabil pentru că nu i-am explicat niciodată de ce, nu că ar ajuta cu ceva motivul adevărat. În continuare spune că relația mea cu Finny e ciudată, ori de câte ori are ocazia.

— Arunc-o, îmi zice Finny când mă întorc.

Întinde mâinile.

— Vrei să mori? îl întreb.

Traversez camera şi îi dau doza în mână.

— Neah. Şi dacă m-ai lovi în cap, tot n-ai putea să arunci atât de tare încât să provoci daune serioase.

Mă aşez pe canapea şi deschid doza. Probabil are dreptate. Iau prima gură când el zice ceva, dar vorbeşte prea încet ca să-l aud.

— Ce-ai spus?

Finny îşi drege glasul.

— O să-mi fie dor de orele de sport cu tine.

— Adică o să-ți fie dor să râzi de mine la ora de sport?

— Nu. O să-mi fie dor să-mi petrec timpul cu tine.

Mi se pune un nod în gât. Ridic din umeri, zâmbesc şi încerc să nu fac mare caz din asta.

— O să ne vedem tot timpul. Ştii tu, ne vedem la cină cu mamele de două ori pe săptămână.

— Ştiu, zice Finny şi se uită la doza de cola. Dar nu ştiu. Poate ar trebui să ieşim împreună cândva fără să fim obligați. Poate mergem la un film sau ceva.

— Ăăă, fac eu şi îmi iau repede privirea de la el.

Brusc simt fluturi în stomac. Nu pot să zic nimic. Poate am închis cercul, poate am trecut de la două persoane foarte

apropiate, la străini stânjeniți, apoi la aproape prieteni şi la...

La ce?

Ce am putea fi acum? Se poate să iubeşti două persoane în acelaşi timp, dar se poate şi să îi rămâi loial uneia?

Mă uit la el, la obrajii lui îmbujorați şi la ochii lui albaştri, neliniştiți şi vreau să-i zic „Sigur”. Îmi doresc mult asta.

— Nu sunt sigură, Finny.

Mă doare doar s-o spun cu voce tare.

— Nu ştiu dacă lui Jamie i-ar plăcea. Ar putea să fie ciudat.

— Dar credeam că Jamie iese cu Sasha mereu.

— Da. Dar ei sunt prieteni...

Tresar şi nu mai pot să scot un cuvânt. Mă uit drept în față şi încerc să respir fără să tremur.

— Înțeleg, zice Finny.

Aud telefonul mamei în bucătărie. Respir adânc şi mă ridic.

— Probabil e gata masa.

Privirea lui Finny e ațintită spre televizor şi nu spune nimic. Trec de măsuța de cafea şi ies cât pot de repede din cameră.

În baie, stau pe marginea căzii şi îmi apăs ochii atât de tare cu podul palmelor, încât încep să văd forme ciudate în întuneric. Degetele îmi tremură în păr.

— Nu plânge, nu plânge, nu plânge, şoptesc.

— Finny! Autumn! se aude vocea mătuşii Angelina.

Eu şi Finny ne întâlnim în hol, dar nu spunem nimic. Intrăm în sufragerie împreună şi ne oprim în prag. Acum o oră, eu şi Finny am pus masa pentru cinci persoane. Mătuşa Angelina strânge farfuriile şi tacâmurile din dreptul unui loc. Le duce în bucătărie. Mama pune friptura de miel pe masă şi se aşază, cu mâinile pe genunchi.

— Mamă, unde a plecat tata? întreb.

— Nu ştiu, scumpo. Dar tocmai m-a sunat să-mi spună că nu se mai întoarce în seara asta.

— Ah.

Mătuşa Angelina apare din bucătărie şi pune mâna pe umărul mamei.

— Veniți, copii, stați jos! ne roagă şi din voce, şi din priviri.

Finny face un pas înainte, dar eu nu mă clintesc. El se întoarce şi se uită la mine. Privirile ni se întâlnesc. Întinde mâna şi mă prinde de braț.

— Haide, Autumn.

Îmi strânge mâna cu blândețe şi zâmbeşte.

— Bine.

Mătuşa Angelina şi Finny umplu tăcerea în timp ce mâncăm. După ce terminăm, mamele se închid în bucătărie, iar eu şi Finny ne uităm la televizor până la miezul nopții. Nimeni nu mai zice nimic.

cincizeci şi opt

Jamie răspunde chiar înainte să intre căsuța vocală, cu mesajul lui vesel şi inteligent. Îmi dau seama că l-am trezit. E opt dimineața, în prima sâmbătă după reînceperea şcolii. E anul în care vom absolvi, anul în care se presupune că devenim adulți.

— Jamie?

— Ce e? Dormeam.

— Jamie, părinții mei o să divorțeze.

Se aşterne liniştea şi mi-l imaginez ridicându-se în capul oaselor şi frecându-şi fața cu o mână.

— Doamne sfinte, frumoaso! Îmi pare rău.

— Nici nu ştiu sigur de ce sunt supărată.

Sunt la mine în cameră, stau pe scaunul de la birou. Afară plouă şi e mohorât. Am o pătură pe umeri şi îmi țin obrazul rezemat de genunchi.

— N-o să se schimbe mai nimic. Se pare că tata s-a mutat într-un apartament din centru acum o săptămână şi eu nici măcar nu am observat.

— Când ai aflat?

— Mi-au spus aseară, la cină. Şi mi-au ținut discursul ăla penibil cum că nu e vina mea şi că amândoi mă iubesc, bla bla bla, de parcă am şase ani.

— De ce nu m-ai sunat?

— Te-am sunat. N-ai răspuns.

— A, rahat. Îmi aduc aminte. Eram la film cu Sasha...

— Ştiu. E OK.

— Am vrut să te sun înapoi.

— E în regulă.

Cuvintele mele par aspre, dar Jamie nu zice nimic. Înghit în sec.

— Crezi că poți să treci pe-aici?

— Da. Lasă-mă doar să fac un duş – vrei să mergem să mâncăm undeva de dimineață?

— Nu cred că pot să mănânc.

— Eşti sigură?

— Da, îi zic şi strâng pătura şi mai bine în jurul meu. Vino doar şi ține-mă în brațe.

— Imediat, frumoaso. Ne vedem curând.

— Stai! Jamie?

— Da?

— O să mă părăseşti vreodată?

— Nu.

— Promiți?

— Da.

— OK. Pa.

— Pa. Te iubesc.
— Şi eu te iubesc, Jamie.
Îmi pun telefonul pe birou şi privesc ploaia de afară.

cincizeci şi nouă

La liceu, Angie mă lasă să-i ating abdomenul. Tot nu e foarte mare, dar e tare ca o tobă. Toată lumea a aflat deja şi toţi prietenii ştiu despre părinţii mei. Într-o zi, în pauza de prânz, Alex mă întreabă dacă asta înseamnă că mama şi mătuşa Angelina o să se combine în sfârşit. Sasha îi dă una peste umăr şi îi zice că e un idiot.
— Pe bune, frate? întreabă Jamie. Nu pot să cred că ai spus asta.
— Şi voi vă întrebaţi acelaşi lucru, zice Alex şi îşi freacă umărul lovit de Sasha.
— Da, dar n-aveam de gând s-o spunem, răspunde Noah.
— Noah! strigă Brooke.
— Uitaţi ce e. Ştiu că vă gândeaţi la asta. Nu-mi pasă. Şi nu, nu se combină.
— Autumn, vrei să pui iar mâna pe burta mea? mă întreabă Angie.
Ştie că mă binedispune asta.
— Sigur, îi zic.
Puţine lucruri mă mai binedispun în perioada asta. Urăsc iarna. Doctorul Singh mi-a crescut doza. Semestrul trecut i-am zis profesorului Laughegan că încep un roman nou. Nu am chef de lucru şi nu vreau să-l dezamăgesc.
— Poate ar trebui să-ţi iei o lampă din aia solară, zice Jamie.

Mă duce acasă cu maşina. Ninge, dar zăpada nu se depune, mai degrabă se topeşte cum atinge parbrizul şi se scurge în picături.

— Nu e vorba doar despre vreme, Jamie. Părinții mei divorțează.

— Da, dar tu eşti deprimată în fiecare iarnă, aşa că...

— Te-ai săturat să ai grijă de mine? îl întreb şi mă întorc spre el.

— Nu, Dumnezeule, Autumn! Mă gândeam doar că ar putea să te ajute.

— Scuze. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Porneşte ştergătoarele şi nu mai zicem nimic tot drumul.

*

Angie şi Dave cel Fițos ne arată apartamentul lor de la subsolul casei părinților lui. Au un pat şi o masă de bucătărie. Nu ni se permite să stăm foarte mult. Părinții lui Dave spun că le oferă un loc în care să stea, nu să-şi invite prietenii. La şcoală, unii cred că e tare că Angie e căsătorită, alții se uită la ea cu dezgust. Angie pare să nu-i bage în seamă deloc şi, de fiecare dată când îşi atinge burta, zâmbeşte.

*

La finalul lunii martie, Sasha se desparte de Alex. Zice că de data asta e definitiv şi o cred. Decid să meargă împreună la balul din aprilie, de dragul vremurilor de demult. După care Brooke şi Noah ne zic relaxați că nu plănuiesc să locuiască împreună când o să plece la facultate. Nu merg la aceeaşi universitate şi spun că nu vor să strice ceea ce au, încercând să facă să funcționeze o relație la distanță. Cu

excepția Sashei şi a lui Jamie, nu mergem la aceeaşi facultate.

Uneori, când suntem împreună, vorbim despre cum aproape s-a terminat liceul. Şi cum o să fim prieteni pentru totdeauna.

*

Luăm cina cu mătuşa Angelina şi cu Finny aproape în fiecare seară. Mama rămâne mai mereu la ei după masă şi vine acasă de-abia după ce mă culc eu. Urăsc să fiu singură în casă, aşa că uneori îmi iau temele cu mine şi lucrez la masa lor din bucătărie. Finny vine şi el şi ne facem temele împreună, ca atunci când eram mici, doar că acum nu mai vorbim la fel de mult. În fiecare seară, Sylvie îl sună şi el se duce să vorbească din camera lui cam jumătate de oră, după care vine iar jos, îşi pune telefonul în buzunar şi se aşază la masă. Am auzit că ea nu o să meargă la facultate la toamnă. O să călătorească prin Europa toată vara, după care o să-şi ia un an de pauză, ca să se regăsească sau cam aşa ceva. Vreau să-l întreb pe Finny dacă au de gând să rămână împreună, dar nu pot.

Ar trebui să petrec o seară pe săptămână cu tata, dar nu se întâmplă asta mereu. Când ne vedem, mă scoate la un restaurant în oraş şi mă întreabă cum mai e la şcoală şi ce mai face Jamie. Mereu i-a plăcut Jamie. Apartamentul lui are vedere spre râu şi spre Gateway Arch. Are un al doilea dormitor, unde zice că pot să rămân oricând vreau. Nu sunt sigură la ce l-aş folosi.

La începutul lui aprilie apar şi primele flori. E încă frig, dar lucrurile încep să se îndrepte puțin.

Doar puțin.

şaizeci

— O să-l votezi pe Finn? mă întreabă Sasha.

— Pentru?

Suntem la Goodwill, ne uităm la raionul de rochii vechi de mireasă. A fost ideea Sashei pentru rochia de bal. Pe mine mă obligă mama să-mi cumpăr o rochie dintr-un magazin din mall; spune că acum are nevoie de ceva frumos în viața ei, cum ar fi să-mi cumpere mie o rochie de bal adevărată. Nu am ripostat la fel de vehement cum aş fi făcut-o în trecut. Şi Brooke şi-a luat o rochie dintr-un magazin din mall. Susține că e plin de chestii oribile cu multe paiete, dar că n-o să fie foarte greu să-mi găsesc ceva cool.

Angie îşi face rochia din crep albastru. Îi e greu să-şi găsească haine acum. Soacra ei îi cumpără tricouri pentru mame, care arată a ceva ce ar purta Sylvie dacă s-ar îngrăşa. Angie poartă tricouri largi cu trupe care s-au destrămat în anii ’90.

Sasha ridică o rochie care imită stilul victorian, cu guler înalt.

— Dacă vrei să-i spui lui Alex să-şi țină mâinile acasă, asta e alegerea perfectă, zic eu şi mă întorc la căutat rochii.

— Din moment ce sunt pe cale să devin ultima dintre noi care mai e virgină, pot să şi arăt ca atare.

Ridic iar privirea. Sasha ține rochia împăturită pe braț.

— Ți-a zis Jamie asta? o întreb.

— Da, răspunde şi dă din cap. De ce nu mi-ai zis tu?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu, îi răspund şi chiar aşa e. Nu mi se pare real, cred.

— Mai ai două luni şi o săptămână până când o să devină cât se poate de adevărat.
— Da, presupun că da.
Ating dantela îngălbenită a rochiei.
— Ce ziceai de Finny?
— A, da, o să-l votezi ca Regele Balului?
Simt cum mă strâmb fără să vreau.
— Candidează la Regele Balului?
— Împreună cu Sylvie. Credeam că ştii.
Nu mă miră că nu ştiam. Când vorbesc cu Finny, niciodată nu o menționează pe Sylvie. Şi oricum, de la Crăciun încoace, doar mă întreabă ce mai fac, eu îi zic că fac bine, după care ne uităm la televizor sau mergem să ne terminăm temele. Uneori vorbim despre şcoală sau despre vreme.
— Bănuiesc că a fost ideea lui Sylvie, le zic. Ba nu, ştiu sigur că a fost. El urăşte să fie în centrul atenției.
— Dar e foarte popular, spune Sasha.
Ridic din nou din umeri.
— Asta nu e vina lui. E simpatic.
— Presupun că da, răspunde Sasha. Şi arată aşa de bine!
Sasha se uită la rochie.
— O să arăt foarte cool.

*

Eu şi mama mergem la cumpărături în prima zi de primăvară adevărată. Mama e mai trasă la față şi are cearcăne mereu, dar azi e entuziasmată.
— Ia spune, îmi zice în timp ce urcăm cu scările rulante, rozul iese din ecuație complet?
— Nu şi dacă e un roz-prăfuit, îi răspund. Dar dacă e un roz dulce, de fetițe, atunci da, e exclus. Poate o nuanță mai obraznică de roz, dacă nu e prea stridentă.
— O să țin cont de asta.

*

Încerc tot felul de nuanțe de roz, de dragul ei. Port haine albastre şi verzi pentru că tata o părăseşte şi luăm în calcul ceva portocaliu sau roşu pentru că ni se deschide lumea la picioare. În oglindă, o văd pe fata care aş fi putut să devin dacă aş fi mers la proba pentru echipa de majorete. Văd cum aş fi arătat dacă aş fi fost genul de fată care poate să facă roata şi căreia îi plac mai degrabă oamenii decât cărțile. Fiecare rochie reprezintă o fată care nu sunt eu.

Dar probez o rochie anume. E din satin, într-o nuanță de bej foarte asemănătoare cu pielea mea, cu un singur strat de tul peste fustă şi în partea de sus. Are corset şi o fundă neagră pe care mama mi-o leagă la spate. Ne uităm amândouă în oglindă.

— OK, zice mama. Deci...

— Te rog.

— Oh, da.

Zâmbesc şi izbucnim amândouă în râs. Încerc să-mi ridic părul cu mâinile, dar câteva şuvițe îmi scapă printre degete.

şaizeci şi unu

— Care-i faza cu rochia Sashei? îmi şopteşte Jamie.

Mă uit într-o parte, unde ea şi Alex fac o poză. Toate fetele s-au pregătit la mine acasă şi toți părinții au venit să facă poze. Părinții au ochii în lacrimi; noi suntem entuziasmați şi încercăm să fim cinici. Nu e deloc cool să crezi că balul e important.

— E o rochie de mireasă veche, îi explic.

Deşi teoretic ideală, rochia nu e aşa de frumoasă pe cât am crezut. Sasha arată bine, dar zici că urmează să meargă la o petrecere de Halloween. Ei îi place la nebunie şi nici eu nu i-am spus că nu-i stă bine. Angie arată minunat şi toți am admirat-o. Rochia albastră îi accentuează perfect burtica şi, cu părul blond aranjat în bucle delicate, pare o reprezentare renascentistă a Madonei. Dave nu poate să-şi ia ochii de la ea şi nici nu se poate abține să n-o ia în brațe.

— Îmi place rochia ta, îmi zice Jamie.

— Arăt bine?

— Normal că arăți bine.

— Zâmbiți! ne zice mama.

Zâmbim amândoi larg, obraz lângă obraz.

— Mai stăm mult? întreabă Brooke.

Ea poartă o rochie în nuanța de roz obraznic pe care am încercat să i-o explic mamei, cu fustă scurtă, evazată şi mănuşi negre de dantelă. Are părul prins într-un coc de balerină. Noah poartă un costum roz, care se asortează cu rochia ei, cămaşă neagră şi cravată.

— Încă o poză cu toată lumea, zice Sasha.

Ne cuprindem de talie sau de după umeri.

— Au! strigă Brooke. M-ai călcat pe picior.

— Zâmbiți! zice mama.

*

Nu avem o limuzină. Doar copiii de bani gata, care iau balul în serios, închiriază limuzine. Noi mergem cu maşina lui Jamie, eu pe locul din dreapta, Alex şi Sasha în spate. Parcăm în spatele hotelului şi ne strecurăm printre limuzine şi fete cu rochii atât de mari, încât ar încăpea o familie întreagă sub ele, până când ne întâlnim cu restul la intrare.

— Bună! zice Noah. Cred că au mâncare înăuntru.

— Normal că au mâncare, zice Sasha.

— Ce fel de mâncare? întreabă Alex.

— Pe invitații scria că o să fie bufet suedez, îi răspund eu.
— Mi-e tare foame, zice Angie.
— Nimic nou, îi spune Dave drăgăstos.
— Mai taci!

Dave își pune mâinile pe șoldurile ei, o sărută și eu îmi mut repede privirea.

— Unde ți-e coronița? mă întreabă Sylvie.

Ne întoarcem cu toții și vedem că ea și Finny stau lângă noi. În depărtare, le văd pe Alexis și pe Victoria, care coboară dintr-o limuzină.

— Port coronițe doar în viața de zi cu zi. Azi e o seară specială.
— Aha, zice ea.

Băieții râd. Finny le aruncă o privire și o ia pe Sylvie de mână.

— Hai să mergem, îi zice.
— Ne vedem înăuntru, le spun eu.

Finny dă din cap și se îndepărtează amândoi.

— Păi, din moment ce e o seară specială, ar trebui să mergem să mâncăm ceva special, zice Alex.
— Plutește magia în aer. O simt, spune Jamie.
— Gura, băieți! le zic. A crezut că râdeți de ea.
— Nu e problema noastră, intervine Sasha.
— Dar ca să fie clar, de tine râdeam, zice Noah.
— Până și mie mi s-a părut amuzant, confirmă Dave.

Izbucnim cu toții în râs și intrăm. Din tavan atârnă stele argintii și pe mese e sclipici alb și albastru.

Mâncăm cuburi de brânză și facem glume pe seama muzicii. Băieții își scot sacourile și le pun pe spătarul scaunelor. Dansăm pe melodii lente și facem schimb de parteneri. Eu dansez cu Noah și cu Alex; Dave nu vrea să plece de lângă Angie.

Îl văd pe Finny de două ori, o dată în timp ce eu și Jamie dansăm pe o melodie de dragoste și a doua oară când el și

Sylvie sunt desemnați Regele şi Regina Balului. Are fața roşie ca un măr şi râd în timp ce îl aplaud, moment în care privirile ni se întâlnesc. După care dispare iar şi noaptea continuă.

La ultimul cântec lent, sunt deja încinsă şi obosită. Eu şi Jamie ne legănăm cu şoldurile şi obrajii lipiți. Mă sprijin uşor de el când mă ține în brațe.

— Te iubesc, îi zic şi, în acel moment, pare o revelație.

Aş vrea să-i explic că de data asta chiar vorbesc serios. Degetele lui mă apasă uşor pe spate.

— N-o să te fac niciodată să suferi, îmi zice şi mă lasă să mă sprijin şi mai mult de el.

A fost unul dintre cele mai frumoase momente ale noastre.

şaizeci şi doi

Jamie mă duce acasă după şcoală când aduc asta în discuție. E o zi superbă; cerul e senin şi vântul adie prin copaci. Vreau să cobor geamul, dar lui Jamie nu-i place şi ar trebui să mă rog de el. Geanta mea e pe jos şi îmi țin genunchii la piept. Plecăm din parcarea liceului.

— Mă gândeam că ar trebui să vorbim despre asta, îi zic.

— Despre ce?

— Despre...

Nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea să nu ştie la ce mă refer şi acum mi-e jenă să-i zic.

— Despre ce am zis că o să se întâmple după absolvire.

— Ah.

Conduce fără să zică nimic. Îşi ține ochii ațintiți la drum. Nu mă ajută deloc.
— Tot nu am început să iau pastile, îi spun. Aş putea să încep.
— Nu, nu trebuie să faci asta.
— Atunci va trebui să cumperi prezervative şi ăăă... poate să exersezi...
— Autumn, nu pot să mă gândesc la asta acum. Sunt foarte stresat de examene şi... de tot restul. Haide să nu vorbim despre asta acum.
— OK.
Sunt mândră că, spre deosebire de alți băieți, el nu se concentrează atât de mult pe sex, încât să nu se mai gândească şi la altceva.
— Te iubesc, îi zic şi îl sărut când mă dau jos.
— Şi eu, răspunde el.

şaizeci şi trei

Pe toată durata ceremoniei, mă uit la freza lui Shawn O'Brian şi mă gândesc: „Într-o zi ăsta va fi singurul lucru pe care mi-l voi aduce aminte din ziua absolvirii". Adulții mărşăluiesc pe scenă şi îşi țin discursurile în care ne dau sfaturi. Încerc să simt că am realizat ceva important, dar tot ce simt e că au trecut câțiva ani; faptul că am supraviețuit liceului a fost un bonus.
— Autumn R. Davis, strigă un profesor şi mă îndrept spre el să-mi iau diploma.
Îmi aduc aminte că ar trebui să zâmbesc. Adulții îmi strâng mâna şi mă felicită şi mă miră că par aşa de sinceri.

Un fotograf îmi face o poză când dau mâna cu doamna Black. Văd nişte pete de lumină câteva secunde, după care merg înapoi la locul meu, deşi îmi pare mai mult că plutesc.

După ceremonie, după ce ne-am dat jos robele şi profesorii ne lasă să mergem la familiile noastre, holul e prea aglomerat ca să pot să mă mişc şi să-i găsesc. Îi văd pe Angie şi pe Dave cu familia ei şi apuc s-o îmbrăţişez înainte să fiu dusă mai departe de mulţime. Îi văd pe Brooke şi pe Noah într-un colţ, ţinându-se de mână şi vorbind liniştiţi. Mă întreb dacă vorbesc despre planul lor de a se despărţi la toamnă – tot nu pot să înţeleg.

Îmi simt telefonul vibrând în buzunar.

— Mamă? aproape că ţip la telefon.

— Scumpo, suntem lângă vitrină. Ne vezi? ţipă şi ea.

Mă uit în jur şi mă ridic pe vârfuri.

— Nu.

Îi văd pe Jamie, pe Sasha şi pe Alex. Mă văd şi ei pe mine şi le fac semn să vină. Încep să-şi facă loc prin mulţime.

— Unde eşti? Putem să-l trimitem pe Finny să te ia.

— Nu, vă găsesc eu.

Jamie se opreşte în faţa mea, cu Sasha lângă el şi Alex în spatele lor.

— Vin imediat, îi zic şi închid.

— Noi mergem să mâncăm, mă anunţă Jamie. Vrei să vii? Te duc eu acasă după.

— Trebuie să merg cu ai mei.

— Bine, pot să trec pe la tine mâine atunci? Trebuie să vorbim.

Simt cum mi se pune un nod în gât.

— Da, ştiu.

Mă aplec spre el şi Jamie mă sărută.

— I-am văzut pe Finn şi pe mama ta acolo, zice Sasha.

— Mersi.

Le îmbrățișez repede pe ea și pe Alex și îmi croiesc drum spre locul în cauză.

Când mă zăresc mamele, încep să-mi facă semne cu mâna entuziasmate, iar Finny izbucnește în râs. Tata e în Japonia. M-a sunat de dimineață.

— Poză, poză, zice mama.

Eu și Finny stăm unul lângă altul și zâmbim. Mulțimea începe să se mai împrăștie și mamele reușesc să găsească suficient spațiu cât să ne facă o poză.

— Felicitări, îmi zice Finny.

Ne uităm la aparat, cu zâmbete false.

— Pentru?

— Nu prea știu, zice și râde.

— Nici eu. Felicitări pentru că am supraviețuit?

— Poate. Dar, haide, n-a fost chiar așa de rău, nu?

Mă uit la el.

— Nu, chiar n-a fost.

Zâmbește și, cu coada ochiului, văd blițul aparatelor mamelor.

Asta a fost poza pe care au înrămat-o.

șaizeci și patru

Jamie mă sună devreme a doua zi. Mă miră; dacă are de ales, nu se trezește niciodată mai devreme de zece.

— Bună. E prea devreme dacă vin acum?

— Nu, îi zic. M-am trezit de o oră.

— Ah, OK, tare.

Simt ceva ciudat în vocea lui și am un gol în stomac. După ce închidem, merg în baie să mă machiez. Îmi aduc

aminte de vocea lui ciudată şi mă cuprinde un entuziasm nefiresc, care mă debusolează.

Îl aştept pe scările din spate. Nu e prea cald afară deocamdată, dar soarele e sus pe cer, usucă roua de pe iarbă şi încălzeşte treptele. Aud o maşină şi mă îndrept de spate, însă e doar Finny. Mă vede stând pe scări.

— Bună! îmi zice.

— Bună!

— Ce faci?

— Îl aştept pe Jamie.

— Aha.

Şi chiar atunci apare şi maşina lui Jamie, care coboară şi se uită la Finny.

— Salut, frate, zice el.

— Salut, răspunde Finny.

Se întoarce şi intră în casă. Jamie vine spre mine. Schițez un zâmbet.

— Bună, îi zic.

— Bună, răspunde el, dar nu zâmbeşte.

Brusc îmi dau seama şi pieptul mă doare ca şi cum mi-ar fi tras un pumn. Închid gura şi înghit în sec.

Deci, până la urmă, asta e, mă gândesc. Cât de uşor şi de evident pare totul acum. Cât de stupid şi de banal, cât de oribil şi de real. Vreau să râd de mine şi de el, dar buzele mele sunt singurele care se mişcă involuntar, o secundă.

Mă dau într-o parte şi îi fac loc să se aşeze lângă mine.

— De ce nu stai jos? îl întreb.

— Mă gândeam că poate mergem să ne plimbăm puțin.

— Putem să stăm aici.

Ridică din umeri şi se uită în gol. Nu îşi dă seama că ştiu deja. Se aşază cu greutate, la câțiva centimetri de mine şi îşi priveşte mâinile lăsate pe genunchi. Mă uit în altă parte şi mă concentrez pe maşina lui Finny cât aştept. Entuziasmul

ciudat pe care l-am simțit mai devreme începe să se ducă şi acum sunt cuprinsă de o groază rece.
— Autumn?
— Da, Jamie.
— Nu mai pot să fac asta.
— Ce anume? îl întreb, din pură cruzime.
— Relația asta.
Văd că se întoarce spre mine, ca să-mi vadă reacția, aşteptându-se să fiu surprinsă.
Încerc să nu mi se citească nimic pe față, dar simt cum ochii încep să-mi ardă.
— De ce nu?
Respiră adânc.
— Nu pot să fiu cine ai tu nevoie să fiu.
Vorbeşte pe tonul cuiva care spune o lecție memorată, un catehism.
— Ai mare nevoie de mine şi nu mai pot să fac față. Eşti deprimată tot timpul...
— Nu sunt deprimată tot timpul.
— Ba da, eşti.
— Ba nu.
— Eşti deprimată des.
— Părinții mei divorțează.
— Mereu ai fost aşa. Nu pot să mai fac asta.
Stau cu brațele strânse în jurul taliei şi aplecată în față, ca şi cum am nevoie să-mi țin organele interne la locul lor. Imaginea maşinii lui Finny devine brusc încețoşată.
— De cât timp simți asta?
— De câteva săptămâni.
— De câteva săptămâni? Vrei să arunci pe fereastră patru ani pentru câteva săptămâni? N-are niciun sens.
Jamie oftează şi, pentru prima dată, nu aud milă în vocea lui.
— Ştiam că asta o să zici.

— Uite ce e, niciunul dintre motivele tale n-are sens. În relații oamenii au nevoie de partenerul lor așa cum am eu nevoie de tine. Știu că e obositor să ai grijă de mine și îmi pare rău. Pot să încerc să-ți dau o pauză și să profităm de vara asta ca să ne revenim. Chiar cred că e doar o perioadă mai dificilă.

Jamie clatină din cap. Mă întorc în sfârșit și mă uit la el. Își privește iar mâinile.

— Deci asta e? Nici măcar n-o să mai încercăm? După toate lucrurile prin care am trecut împreună?

— Nu mai pot să fac asta, Autumn.

— Ai zis că o să mă iubești pentru totdeauna.

N-am de gând să-l las să scape așa de ușor.

— Și chiar te iubesc, dar nu la fel ca înainte.

— Deci încă mă iubești. Doar că nu poți să simți asta chiar acum. Uneori mi se întâmplă și mie, dar aștept puțin și îmi revin. Nu mă despart de tine. Ai puțină răbdare.

Clatină iar din cap. Oftează. Aștept.

— Mai e ceva, zice el.

Simt că îmi îngheață sângele în vene și că mă uit la el de undeva de departe.

— Ce anume? mă aud zicând și mă gândesc cât de stupid e să întreb, când deja știu răspunsul.

— Eu și Sasha am descoperit că avem sentimente unul pentru celălalt.

În sfârșit, râsul care se tot forma în mine se revarsă. Capul îmi cade între genunchi și umerii încep să-mi tremure.

— Ați descoperit?

Râsul meu începe să sune ciudat, așa că înghit în sec, încercând să-l opresc. Mai râd o dată și scutur din cap.

— Ați descoperit? Cât de al naibii de special trebuie să fi fost pentru amândoi.

Jamie pune o mână pe umărul meu.

— Amândoi ținem foarte mult la tine, îmi zice, şi am fost foarte îngrijorați. Sasha vrea neapărat să discute cu tine...

Îi dau mâna la o parte.

— Nu, nu, nu. Opreşte-te. Lasă-mă un minut.

Inspir adânc de câteva ori. Jamie se uită la mine de la distanță, întreagă lui ființă emană milă. Mă ridic şi mai inspir o dată adânc.

— OK, îi zic şi văd cum se apleacă spre mine. Te-ai culcat cu ea?

Jamie se retrage brusc, ca şi cum l-aş fi ciupit. Nu zice nimic.

Mă uit fix la el.

— Serios? Când?

— N-am vrut să se întâmple asta. Ne simțim oribil pentru cum s-a întâmplat totul şi...

— Zi-mi când!

Devine brusc serios, ca atunci când a zis că ştia ce urma să spun.

— Cu câteva zile înainte de bal. După ce a venit cu mine să-ți comand buchetul pentru corsaj. N-am plănuit nimic. Ne-am simțit groaznic după aceea şi am jurat că n-o să se mai repete. Dar săptămâna trecută am recunoscut amândoi că nu mai putem să ne prefacem. Ținem unul la celălalt, dar n-am vrut să-ți stricăm ceremonia de absolvire.

— Şi vreți o nenorocită de medalie acum?

Trec peste fiecare amintire din cele şase săptămâni scurse de la absolvire. De-abia în ultimele două săptămâni am început să-mi dau seama că ceva e diferit. Credeam că suntem cu toții stresați de sfârşitul şcolii. Am avut încredere că Jamie o să mă vrea mereu. Nu m-am gândit niciodată că aş putea să fiu eliberată de dragostea lui pentru mine.

— Ne pare rău că te-am rănit, Autumn. Dar chiar ținem mult la tine şi...

— Vrei să auzi ceva amuzant? Mereu am crezut că tu mă iubeşti mai mult decât te iubesc eu pe tine. Mereu am crezut că eu aş fi fost cea care ți-ar fi dat ție papucii.
— Multă vreme şi eu am crezut acelaşi lucru.
Preț de o secundă, mărturisirea mea şi confirmarea lui îmi provoacă o senzație de camaraderie; ne analizăm împreună relația şi vedem acelaşi lucru. După care sentimentul dispare şi rămân singură. Mă cuprinde un calm ciudat. Mă concentrez iar pe maşina lui Finny.
— Poți să pleci.
Vocea mea sună plat şi liniştit. Sunt pregătită să merg în camera mea şi să terminăm odată cu toată povestea asta.
— Poftim?
— Ar fi mai bine să pleci. Nu mai e nimic de zis. Sunteți nişte nenorociți şi aia e.
— Ştiu că eşti nervoasă şi ai tot dreptul din lume, dar n-am făcut nimic intenționat...
— Chiar nu mai am chef să aud asta, bine? Hai s-o lăsăm aşa cum e.
— OK.
Jamie se ridică. Are iar o expresie serioasă. După ce coboară treptele, se întoarce spre mine.
— Sasha vrea să ştii că îi pare rău. Vrea să stea de vorbă cu tine, dar o să aştepte s-o suni tu.
— N-o s-o sun. N-ai decât să-i spui asta.
Mă ridic şi eu şi mă îndrept spre uşă.
— Chiar sperăm că într-o zi o să putem fi din nou prieteni, îmi spune Jamie.
Deschid uşa şi mă întorc spre el.
— Jamie, îi zic, din moment ce tu eşti cel care îmi dă mie papucii, ar trebui să am eu ultimul cuvânt. Şi vreau să ştii că n-o să mai fiu prietenă cu voi niciodată.
Trântesc uşa şi mă duc în camera mea, unde plâng fără să mă audă nimeni.

şaizeci şi cinci

În a treia zi, mama vine în camera mea şi se aşază pe marginea patului. E după-amiază şi eu sunt încă în pijama. O port de două zile deja. Am ochelarii pe nas şi părul nespălat. Ştiu că nu mă ajută deloc să stau toată ziua în pat, dar am nevoie să fiu lăsată în pace şi oricum nu reuşesc să fac altceva. Atâta vreme cât pot să dorm, mă simt amorțită şi îmi place senzația asta, nu doare.

— Autumn.

— Ştiu deja ce vrei să zici, aşa că nu vrei să mă laşi în pace?

— De ce nu îți suni o prietenă? De ce n-a mai trecut Sasha pe la tine?

— Aceeaşi Sasha care s-a culcat cu Jamie fix înainte de bal?

Simt cum se încordează toată. Mă ghemuiesc şi îmi trag pătura peste cap.

— Îmi pare rău, spune mama.

Nu zic nimic, chiar dacă aşteaptă asta. Îşi drege vocea.

— Şi Brooke?

— Verişoara lui Jamie? Sunt sigură că de-abia aşteaptă să audă că e un nenorocit.

— Angie...

— O să intre în travaliu curând, mamă.

Nu mai zice nimic şi sper că o să se dea bătută şi că o să plece.

— Bănuiesc că nu se pune problema să vină... unul dintre băieți?

— Mamă! Poți să pleci, te rog?

Simt cum se mişcă salteaua şi o aud pe mama cum se îndreaptă spre uşă. Închid ochii şi încerc să adorm iar.

*

Mai deschid ochii de-abia după câteva ore şi o văd pe mama în prag.

— Trebuie să te ridici, îmi zice.

— Nu.

— Vine Finny.

— Poftim?

Mă ridic ca şi cum aş fi fost lovită de trăsnet. Mama se duce şi ia, aparent la întâmplare, un maiou albastru din şifonier.

— De ce vine?

Mama pune maioul pe pat, lângă mine, şi se îndreaptă spre comodă.

— Vine să te vadă. Ai vreun sutien fără bretele curat? întreabă şi deschide primul sertar.

— Nici măcar n-am făcut duş! Şi nu vreau să-l văd pe Finny!

Mama mă ignoră şi mai deschide un sertar.

— Blugi sau fustă? Nu te-ai ras pe picioare, nu? Uite.

Încearcă să-mi întindă o pereche de blugi, dar îi dau peste mână.

— O să ajungă în zece minute, aşa că ai face bine să te grăbeşti.

Se întoarce şi iese din cameră.

— Mamă! strig, dar deja a plecat.

Mă ignoră. Sar din pat şi fug la baie.

*

Când îl aud pe scări, sunt deja îmbrăcată, dar am părul încă ud şi nu m-am machiat. Iau repede un elastic şi-mi prind părul în coadă. Bate la uşă. Mă uit în jur. Mănânc aici de trei zile şi îmi dau seama că, în timp ce am făcut eu duş, mama a venit şi a strâns toate ambalajele şi farfuriile murdare. Mă aşez pe pat. A fost aranjat.

— Intră, îi zic.

Uşa se crapă şi văd fața lui Finny. Se uită la mine, după care deschide uşa de tot şi apare în prag.

— Bună! îmi zice.

Deja roşeşte puțin.

— Bună.

Se uită la mine ca şi cum ar aştepta ceva.

— Ai de gând să intri sau o să stai în prag, ca un vampir?

— Intru.

Face câțiva paşi şi trage scaunul de sub birou. Se aşază cu fața la mine, cu un cot pe birou. Îmi strâng genunchii la piept şi mă sprijin de tăblia patului.

— Îmi pare rău că te-au pus să faci asta, îi zic.

— Cine?

— Mamele.

Clatin din cap.

— Nu m-au pus să fac nimic. A fost ideea mea.

Se uită în jos. Nu se mişcă. Stă pur şi simplu cu mine. Îi privesc umerii şi mâinile. Are părul şi mai blond, de la soare. Ceva începe să se mişte în mine, dar reprim repede senzația. Prefer să nu simt nimic.

— Dar chiar ar trebui să ştii că-şi fac griji pentru tine.

— Ştiu.

Ridică privirea şi se uită la mine.

— Se gândesc să-l sune pe doctorul ăla iar.

Mă îndrept de spate şi-mi las picioarele să cadă pe podea.

— Pe Singh?

Finny dă din cap afirmativ.

— Doamne, e ultima persoană pe care vreau s-o văd.
— De ce? Ce-are?
— Nu ştiu, răspund şi scutur din cap. Notează în dosar tot ce zic. Şi de fiecare dată când îl văd, mă pune să mă sui pe cântar.

Finny se încruntă.
— De ce?
— Crede că sunt anorexică.

Finny zâmbeşte uşor.
— Nu e amuzant, îi zic.

Zâmbeşte mai larg de data asta şi clatină din cap.
— Ba cam e.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc şi eu când se uită aşa la mine.
— OK, poate e puțin amuzant. Dar nu vreau să vorbesc cu el despre Jamie.

Când îi rostesc numele, simt cum un cuțit îmi străpunge stomacul şi zâmbetul îmi dispare.
— O să mă ocup eu de asta.
— O să le convingi să nu îl sune?
— Cu o condiție.
— Ce condiție?

Finny se ridică.
— Dacă vii cu mine să mâncăm înghețată.

Oftez şi-mi strâng iar genunchii la piept.
— Finny, chiar n-am chef să ies din casă azi.

Mă trage de braț şi mă ridică din pat.
— Hei!
— Unde-ți sunt tenişii?

Vede nişte papuci în colț şi mă trage şi mai tare.
— Încalță-te cu ăştia.
— Nu se potrivesc. Şi nu am nici coronița.
— Ce legătură are? Haide!

Mă încalț şi Finny mă duce jos, ținându-mă în continuare de braț. Mamele sunt în bucătărie, beau ceai cu gheață. Amândouă se luminează la față când mă văd.

— Mergem să mâncăm înghețată, le anunță Finny.

— Mă răpeşte, le zic.

— Bravo, Phineas! spune mama.

— Distracție plăcută, copii, adaugă mătuşa Angelina.

Nu-mi dă drumul până nu ajungem la maşina lui. Descuie maşina şi deschide portiera. Oftez şi urc în maşină. E doar a treia oară când sunt în maşina lui mică. Miroase a piele şi a Finny. Ocoleşte maşina şi urcă şi el. Fără să zică nimic, porneşte motorul şi dă drumul la muzică. Ajungem la Train Stop, unde sunt mulți elevi care ba se relaxează, ba lucrează acolo.

— Chiar trebuie să intru şi eu? întreb când ajungem în parcare.

E aproape plin. Recunosc majoritatea maşinilor.

— De ce?

— Nu vreau să văd pe toată lumea de la liceu.

Finny parchează şi opreşte motorul. Se întoarce spre mine.

— Nu vrei să fii văzută cu mine?

— Ce? Nu!

Sunt atât de surprinsă, încât încep să mă bâlbâi.

— N... nu vreau să trebuiască să vorbesc despre Jamie.

— Ah, scuze.

Se dă jos din maşină. Îl privesc cum traversează parcarea şi încerc să-mi dau seama de ce a crezut că nu vreau să fiu văzută cu el.

Finny se întoarce după câteva minute cu două cornete. Bate în geam cu un deget şi deschid portiera în locul lui. Îmi dă ambele înghețate.

— Poftim.

— Mersi.

Şi-a adus aminte că preferata mea e cea cu ciocolată şi mentă. El şi-a luat de vanilie, ca de obicei. Obişnuiam să fac mişto de el pe tema asta. Porneşte maşina iar şi o ia în sens opus față de casele noastre.

— Unde mergem?

— În parc. Cu cât stăm plecați mai mult, cu atât mai bine o să se simtă ele.

Când coborâm din maşină, îi dau înghețata şi mergem spre aleea din jurul lacului. Mâncăm în tăcere câteva minute. Încerc să nu mă murdăresc, ca să nu rămân cu pete verzi şi lipicioase pe față.

— Deci, îi zic după câteva minute. Ce face Sylvie azi?

— A plecat în Europa. Cred că e în Londra acum.

— Ah, am uitat. Când se întoarce?

— În august.

— Uau!

Finny nu comentează. Îmi ridic privirea spre el, dar se uită drept înainte.

— O să rămâneți împreună la toamnă?

— Presupun că da.

— N-ați vorbit despre asta?

— Nu.

Mai facem câțiva paşi fără să spunem nimic. Iau ultima gură de înghețată şi ies de pe alee ca să arunc şervețelele. Stăm lângă coşul de gunoi până când Finny îşi termină şi el înghețata şi aruncă resturile.

— Sasha şi Jamie merg amândoi la Rochester, îi zic.

Aleea şerpuieşte aproape de lac şi ieşim din umbra copacilor.

— Aha.

— Deci bănuiesc că o să rămână împreună.

— Poate o să se despartă până atunci, îmi zice Finny.

— Hmmm. Mă îndoiesc.

— Se merită unul pe celălalt.

— Şi nici nu e cel mai sănătos mod de a începe o relație. Nu cred că o să se termine bine.

— Nu, confirmă Finny. Probabil că nu.

— Şi ştii ce a zis Jamie? Mi-a spus că „am avut prea multă nevoie de el”.

Desenez nişte ghilimele în aer.

Finny se strâmbă.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. Dar înțelegi ce zic? Ce fel de relație o să fie dacă are genul ăsta de atitudine?

Finny se opreşte, ia o pietricică şi o aruncă în apă. Pietricica sare de patru ori, apoi se scufundă. Mă aşez la umbră şi îl privesc cum caută o altă pietricică plată.

— Ți-e mai bine fără el. Ştii asta, nu? mă întreabă.

— Da, ştiu.

Îmi înfăşor brațele în jurul taliei.

— Dar nu mă pot abține să nu-mi doresc ca lucrurile să revină la normal.

Finny se uită la mine, după care se întoarce iar spre lac. De data asta pietricica sare o singură dată. Se apleacă iar şi caută prin pietriş.

— Crezi că e ridicol? îl întreb.

— Nu.

— Eu da. Mă simt ca o idioată. Ar trebui să mă bucur că s-a terminat, să răsuflu uşurată.

— Da, ar trebui.

Aruncă o altă piatră, care sare de multe ori.

— Dar nu cred că eşti o idioată.

— Am vrut să mă despart de el de multe ori. Dar n-am făcut-o pentru că m-am gândit: „Mă iubeşte aşa de mult. Nu pot să-i fac asta”. Nu ți se pare o prostie?

— Nu.

— Mă gândeam că, dacă mă despart de el, n-o să mă mai iubească nimeni la fel de mult.

— Asta e o prostie.

Se întoarce cu spatele spre lac şi se aşază lângă mine, pe iarbă. Îşi pune coatele pe genunchi şi mă priveşte.

— O să-mi ții o predică despre cum o să găsesc iar iubirea? îl întreb.

— Nu. Voiam să te întreb dacă...

Roşeşte şi se uită spre lac.

— S-a culcat cu tine şi după...

— Nu. Nu e chiar aşa de nenorocit.

Finny ridică din umeri.

Ne uităm amândoi spre lac o vreme. Soarele începe să apună şi transformă apa într-un tablou în culori calde. Vântul se întețeşte puțin şi îmi ciufuleşte coada. Îmi strâng şi mai tare brațele în jurul corpului. Mă întreb dacă Jamie şi Sasha sunt împreună acum, ce fac. Dacă vorbesc despre mine, dacă le e milă de mine. Mă zgârii pe braț.

— Crezi că suntem plecați de suficientă vreme? îl întreb.

— Probabil.

— O să mă ciupească insectele.

— OK.

Finny se ridică şi îmi întinde o mână. Mă ajută să mă ridic şi mă prefac că mă scutur pe blugi, ca să scap de senzația mâinii lui lipite de a mea.

Cobor geamul pe drum spre casă. Îmi țin mâna afară şi simt aerul printre degete. Îmi desfac părul şi vântul mi-l flutură peste față. Nu mă mai simt amorțită şi asta nu e bine. Mă doare stomacul şi pieptul mi se strânge într-un mod cunoscut. Nu spunem nimic până când nu parchează şi opreşte motorul.

— Ce faci mâine? mă întreabă Finny.

Ridic din umeri.

— Lasă-mă să te scot la micul-dejun şi apoi poți să-ți petreci restul zilei în pat sau să faci ce vrei tu.

— OK.

— Atunci ne vedem mâine.
Deschidem portierele şi coborâm din maşină.
Intrăm fiecare în casa lui şi eu mă duc direct sus. Plâng din nou până adorm, dar de data asta nu mai e doar din cauza lui Jamie.

şaizeci şi şase

Când cobor, mama e la masă, îşi bea cafeaua şi citeşte ziarul. Ridică privirea spre mine, dar nu zice nimic. M-am machiat şi am părul curat şi uscat. Am luat o coroniță şi aproape că mi-am pus-o pe cap, dar am renunțat în cele din urmă.
Merg la frigider şi-mi torn un pahar de suc de mere.
— Mersi, îi zic, stând cu spatele la ea.
— Pentru?
— Că nu zici nimic.
— Cu plăcere.
Mă aşez în fața ei şi iau pagina cu caricaturi.
— Ce faci azi? mă întreabă.
Mai ia o gură de cafea, fără să-şi ridice privirea din ziar.
— Merg cu Finny să mâncăm de dimineață.
Mama se uită la mine şi zâmbeşte.
— Încearcă să nu pari aşa de încântată, îi zic.
— Scuze, răspunde şi se întoarce la ziarul ei.
Finny mi-a dat un mesaj acum o oră, să mă întrebe la ce oră vreau să plec. M-a trezit. Pentru un moment cumplit m-am gândit că e Jamie, după care mi-am adus aminte tot. Dacă aş fi avut planuri cu oricine altcineva în afară de Finny, n-aş fi reuşit să mă târăsc din pat.

Îl aud cum bate la uşa din spate şi-mi ridic privirea. Deschide uşa singur şi intră în bucătărie.

— Bună, zice el.

— Bună dimineaţa, Finny, răspunde mama.

— Vin imediat, îi zic.

Beau restul de suc dintr-o înghiţitură şi mă ridic.

— La ce oră vă întoarceţi?

— Nu ştiu, răspund. Mergem doar să mâncăm.

— Să dai un telefon dacă staţi mai târziu de miezul nopţii.

— Eşti amuzantă, mamă.

Finny îmi deschide uşa şi ieşim.

— Şi mama a fost foarte încântată, îmi spune.

*

Nu râde de mine când comand un burger şi cartofi prăjiţi la micul-dejun. Nici chelneriţa nu se încruntă şi îmi dau seama că nu sunt singura. Finny comandă bacon, ouă şi crochete, ca un om normal.

— Ţi-a zis mama ta că nu mai avem oră de venit acasă? mă întreabă Finny după ce chelneriţa ne ia meniurile.

— Nu. Eşti sigur că ni se aplică amândurora?

— Aşa a zis. Şi mi-a zis şi mie la fel, s-o sun doar dacă stăm mai târziu de miezul nopţii.

— Aha.

Telefonul lui Finny sună. Îl scoate din buzunar, se uită la el şi se încruntă.

— Scuze, îmi zice, apoi răspunde. Bună.

Iau un creion din borcanul de pe masă şi încep să desenez pe faţa de masă de hârtie.

— Tot n-ai reuşit să dormi? întreabă.

Desenez o floare, după care o inimă. Mâzgălesc peste inimă.

— Da, tocmai mă pregăteam să mănânc de dimineaţă. Serios? Ce tare!

După care nu mai zice nimic, doar ascultă. Desenez o casă cu un soare pe cer, doi omuleți schematici care se joacă în curte cu o minge roşie. Fac o pauză şi îi transform într-o fată blondă şi un băiat brunet. Le dau şi un câine. Întotdeauna mi-am dorit un câine.

— Aha. Da. Şi mie mi-e dor de tine.

Îmi țin ochii ațintiți spre masă. Refuz să mă uit la el. Chelnerița vine cu mâncarea noastră şi îmi acoperă desenele. În timp ce Finny ascultă în continuare, încep să iau câte un cartof prăjit şi să-l trec prin ketchup.

— OK. Distracție plăcută! Ah, Sylvie?

Deşi ştiam că e ea, numele mă face să tresar şi să mă uit la el. Se uită şi el la mine, însă doar o secundă.

— Ai grijă, bine? Să nu faci nimic... ştii tu.

Face o pauză şi ascultă din nou.

— Ştiu. Ştiu. Şi eu te iubesc. Pa.

Îşi pune telefonul înapoi în buzunar. Mă uit iar în jos, în farfurie.

— Scuze, îmi zice.

— Nu-i nimic.

— Cu diferența de fus orar şi programul plin pe care-l are, nu poate să sune foarte des. N-am putut să-i propun să vorbim mai încolo.

— Nu, pe bune, e în regulă. Cum e?

— E bine. E foarte entuziasmată.

— Drăguț.

Ridic în cele din urmă burgerul şi iau o gură.

— Deci... a născut Angie deja?

Mestec încet şi mă uit la el cum îşi taie omleta.

— Nu. Dar n-am mai vorbit cu ea de la absolvire. Ştiu că ar trebui s-o sun, dar...

Ridic din umeri şi mai iau o gură din burger.

— Sunt sigur că înțelege.

Mâncăm în tăcere câteva minute. Finny îşi termină omleta, după care şi crochetele şi, când n-a mai rămas nimic altceva, trece la bacon.

— Jamie mi-a spus că speră să rămânem prieteni, îi zic.

Finny se uită la mine.

— Cu el şi cu Sasha?

— Da.

Finny scutură din cap.

— E ceva de speriat băiatul ăsta...

— E urât că vreau ca toată lumea să fie de partea mea şi împotriva lui?

— Nu, dar nici n-ar trebui să te aştepți să se întâmple asta. S-ar putea să nu.

— Ştiu.

Finny taie baconul în două şi îmi oferă o bucată.

Clatin din cap.

— Eu sunt de partea ta, îmi zice în timp ce se şterge pe mâini cu un şervețel.

— Tu nu intri la socoteală.

— Mersi.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ştiu.

*

Conduce iar cu geamurile coborâte, de data asta pentru că l-am rugat eu. E aproape ora prânzului şi restul zilei se întinde înaintea noastră. Oftez şi mă uit pe geam.

— O să zaci iar în pat azi? mă întreabă Finny când parchează.

Ridic din umeri.

— Atunci ce planuri ai?

— Nu ştiu.

Nu zice nimic. Îmi trec degetele prin păr de câteva ori şi mă uit drept înainte. Simt cum mi se formează un nod în gât şi încerc să scap de el.

— Hei, Finny? şoptesc.

— Da?

— Mi-e teamă că o să-l sun.

— De ce?

Cu coada ochiului, îl văd că se întoarce spre mine.

— Doar ca să țip la el.

Scutură din cap.

— Nu e o idee prea bună.

— Ştiu. Dar sunt obişnuită să pot să-l sun. Sunt obişnuită să-l sun când sunt nervoasă sau tristă sau mai ştiu eu ce.

Înghit în sec şi respir adânc.

— Mă simt ca şi cum am nevoie de el ca să trec peste asta.

— N-ai nevoie de el.

Nu mai spun nimic. Simt cum mi se încețoşează privirea şi încerc să nu plâng în fața lui.

— Autumn?

— Ce e?

— Ce-ai zice dacă ai sta la mine azi? Eu voiam doar să mă joc ceva. Tu poți să citeşti dacă vrei. Şi aşa n-o să te las eu să-l suni.

— OK.

— Poftim?

— OK, zic mai tare.

— Super. Haide!

Iese din maşină şi-mi deschide portiera, iar eu îl urmez.

şaizeci şi şapte

Facem asta în fiecare zi în următoarele cinci zile. Ieşim să mâncăm de dimineaţă, după care mă ghemuiesc în patul lui Finny cu o carte, în timp ce el se joacă pe calculator lângă mine. Seara, mamele mănâncă împreună cu noi. După care ne uităm la un film şi eu mă duc la mine în cameră.

Când se întunecă, sting lumina şi spionez fereastra lui Finny. Se joacă pe calculator sau stă pe net. La ora 23, în fiecare seară, îi sună telefonul. Cred că e Sylvie. Vorbesc cam jumătate de oră sau puţin mai mult, după care el închide şi iese din cameră. Se întoarce în boxeri şi se bagă în pat. Citeşte puţin din cartea pe care am văzut-o pe noptiera lui, un thriller cunoscut, apoi stinge lumina.

Când mă uit la Finny, nu mă mai gândesc la Jamie. Nu cred că pe Finny l-ar deranja dacă ar şti asta. Dacă mă gândesc ce-i spune el lui Sylvie, nu mă mai gândesc la ce îi spune Jamie Sashei. Mă uit la Finny cum se scarpină pe braţ sau cum cască şi mintea mea e doar acolo, cu el; nu pot să-mi fac rău.

În a şasea dimineaţă, Finny pare agitat când intră în bucătărie.

— Bună, îi zic.

— Bună.

Are buzele strânse şi mâinile în buzunar.

Închid uşa în urma mea. Mergem împreună până la maşină. Aştept până se aşază şi el la volan.

— Ce s-a întâmplat?

Porneşte motorul şi ieşim de pe alee.

— M-a sunat Jack ieri...

— Ah!

Chiar mă întrebam cine l-a sunat mai devreme. Finny îmi aruncă o privire ciudată şi continuă.

— Vor să ieşim toți mai încolo. Nu ne-am mai văzut de la absolvire.

— Ah, zic iar, dar de data asta altfel.

— O să fii bine singură?

— Da. Nu vreau să te simți obligat să ai grijă de mine.

— Nu mă simt deloc obligat.

Îşi ia ochii de la drum o clipă şi mă priveşte.

— Ar trebui să te duci să te distrezi cu prietenii tăi. A trecut deja o săptămână şi mă simt mai bine.

— Serios?

— Nu perfect, dar da, mai bine.

— OK.

Conduce câteva minute fără să vorbească, după care conversația noastră revine la normal, ca în celelalte dimineți. Glumim pe seama mamelor şi vorbim despre filmul pe care l-am văzut aseară.

După micul-dejun, Finny mă aduce acasă şi mă întorc să-i fac cu mâna de pe terasă când pleacă iar cu maşina. Casa e goală; mama, tata şi toți avocații se întâlnesc în centru azi. Mă duc în camera mea şi mă întind în pat. Mă uit pe fereastră şi privesc copacii în bătaia vântului. Ațipesc o vreme. Când deschid iar ochii, e deja după-amiază şi în cameră e cald. Cicadele zumzăie şi vântul încă adie printre copaci. Mă întind şi mă întorc pe cealaltă parte şi privirea îmi cade pe laptop.

Nu am mai scris de mult. Am început ceva înainte de Crăciun, dar s-a pierdut în confuzia iernii, în entuziasmul primăverii şi acum nu-mi mai aduc aminte dacă era bun de ceva.

Traversez camera, cu picioarele goale pe parchetul încălzit de soare şi mă aşez la birou.

Nu sună rău, dar tai paragrafe întregi şi mut altele. Am o nouă viziune acum, o nouă structură pentru poveste. Sunt gata să scriu ceva sincer. În curând, singurul sunet care se mai aude în cameră vine de la tastatura mea şi, când mă opresc, tot ce mai aud sunt vocile din capul meu.

După ce se întoarce acasă, mama comandă o pizza şi mâncăm cu mătuşa Angelina. Finny nu s-a întors încă. Când terminăm de mâncat, plec, dar mamele nu comentează; ştiu că mama vrea să discute cu Angelina despre tata.

Continui să scriu şi nu observ cum lumina soarelui se mişcă pe podea şi în cele din urmă începe să pălească. Când ies din transă, afară e întuneric deja şi aud o maşină sport în fața casei. Lumina din camera mea e stinsă. Închid laptopul ca să fie beznă şi mă aşez pe pat, cu fața spre fereastră.

El intră în cameră şi priveşte în jur, ca şi cum se aştepta să fie ceva acolo. Face câțiva paşi, se uită pe fereastră şi, preț de o clipă, mi se pare că mă vede. După care se întoarce şi se aşază pe pat. Îşi scoate telefonul şi-l duce la ureche.

Telefonul meu începe să sune. Mă uit cum vibrează pe noptieră, după care mă uit iar pe geam şi-l văd pe Finny întins în pat.

— Alo?

— Bună, îmi zice.

— Bună.

— Ce faci?

— Nimic. Citeam doar, adaug, ca să fiu mai credibilă.

— Cum a fost ziua?

— OK. A ta?

— OK.

Nu mai zicem nimic, dar nu e genul ăla de tăcere stânjenitoare; e ca şi cum am sta în linişte împreună, în aceeaşi cameră. Îl văd cum se întinde şi aud cum cască.

— Păcat că nu aveam telefoane mobile atunci, îi zic. N-am fi avut nevoie de pahare şi de sfoară.
— Da, aprobă el. Stai, eşti în camera ta?
— Da, îi zic şi îmi aduc repede aminte că se presupunea că citesc, dar e întuneric în cameră. Tocmai am intrat.
— Mă vezi?
Face cu mâna. Încep să râd.
— Da. Îți fac şi eu cu mâna.
— Bună, îmi zice.
— Bună.

şaizeci şi opt

Mai târziu, la câteva ore după ce eu şi Finny am închis şi ne-am dus la culcare, telefonul sună din nou. E un mesaj de la Dave cel Fițos.

> Guinevere Angela 3:46 a.m. 3,300 kg programul de vizită mâine 1–6

Zâmbesc şi îmi pun capul înapoi pe pernă. Mi-o imaginez pe Angie obosită, fericită, plângând. Înainte să adorm la loc, telefonul mă strigă iar. Văd numele lui Jamie şi simt instantaneu un gol în stomac.

> A născut Angie. E fetiță. Putem să mergem s-o vedem mâine după 1. Vrei să te duc cu maşina?

Arunc telefonul şi aud cum se izbeşte de perete. E posibil să-l fi spart. Nu-mi pasă. Dorm agitat.

*

Când Finny bate la uşa din spate, eu sunt la masa din bucătărie deja, îl aştept, citesc o carte şi mănânc o îngheţată. Ridic privirea când intră.

— Bună, îmi zice, arăţi...

— Furioasă? îl întreb.

— Ăăă, nu, răspunde şi se uită la mine precaut. Voiam să zic că arăţi obosită.

— Da, sunt şi obosită.

Închid cartea şi o arunc pe masă.

— Am primit un mesaj de la Jamie azi-noapte.

— Ce ţi-a scris?

Oftez şi las băţul de îngheţată pe masă.

— Dave cel Fiţos ne-a trimis un mesaj tuturor.

— Cine? întreabă Finny şi se aşază pe scaunul din faţa mea.

— Dave cel Fiţos. Iub... soţul lui Angie. Ne-a anunţat că Angie a născut o fetiţă, care cântăreşte nu ştiu cât, şi că putem să mergem s-o vedem. Şi după nici cinci minute îmi scrie Jamie şi-mi zice – îmi dreg vocea şi încerc să-l imit pe Jamie – „Angie a născut. E fetiţă. Putem să mergem mâine s-o vedem. Vrei să te duc cu maşina?"

— Nu s-a gândit că Dave ţi-a scris şi ţie?

— Exact! OK, e vorba de Dave cel Fiţos, dar da! Tipic pentru Jamie! Se gândeşte că e aşa de drăguţ pentru că mă anunţă şi se oferă să mă ducă cu maşina. Presupune că am nevoie de el pentru asta.

— Păi, zice Finny, sincer vorbind acum, chiar ai nevoie să te ducă cineva cu maşina.

— Ba nu, te am pe tine.

Finny zâmbeşte.

— Îmi place că eşti aşa de sigură că o să te duc.

— Dar am dreptate, nu?

— Normal. Dar nu despre asta e vorba.

Zâmbeşte în continuare. Nu mai sunt nervoasă.

*

Ne rătăcim pe drumul spre spital şi ajungem acolo deabia la 13:30. E ciudat să fiu într-un loc ca ăsta fără un adult. Mă gândesc că acum şi eu sunt adult, dar tot cred că asistentele se holbează la noi. Finny e relaxat, ca şi cum merge la maternitate tot timpul.

Când ajungem la uşa de la salonul lui Angie, ştiu că Jamie e înăuntru, aproape pot să-l miros. Mă opresc şi mă uit la Finny. Îmi aruncă şi el o privire, una pe care eu pot s-o înțeleg, pentru că-l cunosc, dar care pentru restul lumii ar fi doar un zâmbet blând. O să fie bine.

Angie e în pat şi ceilalți stau în jurul ei, ca şi cum am fi iar pe Treptele spre Nicăieri. Mi se pune un nod în gât.

— Bună, ai ajuns, zice Jamie.

— Autumn! strigă Angie.

Zâmbeşte larg şi întinde mâinile spre mine, dar se strâmbă de durere. Uit totul pentru o clipă şi alerg spre ea.

— Scuze că am întârziat, îi zic şi o strâng în brațe. Ne-am rătăcit.

— L-ai adus pe Finn! zice ea. Bună, Finn.

— Bună.

Stă în dreptul uşii şi arată aşa cum m-am simțit eu când mergeam pe hol.

— Unde ți-e coronița? întreabă Brooke.

— Cred că am depăşit faza asta, îi răspund şi ridic din umeri.

— Serios? întreabă Sasha.

— Vrei s-o ții în brațe? mă întreabă Angie.

— Da.

Mă uit în jur, evitând să privesc spre Jamie şi Sasha, care stau împreună în colț şi îl văd în cele din urmă pe Dave cel Fițos cu o mogâldeață în brațe, atât de mică, încât nici n-am

observat-o până acum. Vine spre mine şi mi-o pune în braţe.

— Uau! zic când ajunge la mine. Uau!

E foarte mică, are faţa zbârcită şi ochii închişi, ca şi cum încearcă să ignore lumea.

— Uau! zic iar.

E o persoană care nu exista până acum.

— Finny, zic încet, încă ameţită. Vino s-o vezi!

Simt cum vine în spatele meu şi se uită peste umărul meu. Preţ de o clipă, nimeni nu mai scoate o vorbă.

— Ce unghiuţe are, spune el.

— Ştiu, răspunde Angie.

Îmi dau seama că îmi place s-o ţin în braţe pe Guinevere. Pot să o privesc şi să uit că Jamie şi Sasha stau împreună, ca şi cum ar fi ceva normal.

— Pe unde v-aţi rătăcit? întreabă Jamie.

Încerc să nu mă strâmb la bebeluş.

— Am ratat ieşirea de pe I-70 şi n-am mai reuşit să întoarcem, răspunde Finny.

— A, da, şi noi am păţit la fel. Dar noi am plecat mai devreme de acasă.

— Ne-am şi oprit să mâncăm, zice Finny.

— Ar fi trebuit să facem şi noi asta, spune Brooke. Mi-e foame.

— Haideţi să ieşim mai târziu, propune Alex.

— Bună idee, răspunde Jamie.

— Veniţi şi voi? întreabă Sasha.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că vorbeşte cu Finny şi cu mine.

— Ah, nu, avem deja planuri, îi răspund.

Ce-aş fi vrut de fapt să-i zic e „În niciun caz!”, dar nu reuşesc s-o fac. Mă aşez pe pat, cu spatele la ea.

— Ce faceţi? întreabă Angie.

Îmi face cu ochiul, fără ca Jamie şi Sasha să vadă. Simt cum îmi iau foc obrajii şi mă uit la Finny.

— Mergem la film, răspunde el, deşi nu am vorbit deloc despre asta.

E iar încrezător. Se aşază lângă mine pe pat.

— La ce film? întreabă Sasha.

— Finny, ține-o şi tu, îi zic.

— A, nu, răspunde el repede.

Râd şi văd cum ridică mâinile în aer, parcă ar vrea să se apere.

— Haide, îl îndemn şi întind mogâldeața spre el.

Îl oblig s-o ia în brațe şi, când face asta, se uită la mine ca şi cum ar trebui să-i explic următorul pas. Râd iar şi mă aplec peste ea.

— Uite ce față încruntată are, zic.

Îmi dau seama că aproape stau cu capul pe umărul lui şi că nu reuşesc să mă mişc. Finny se uită la bebeluş. Pentru o clipă, pare că doar noi trei suntem în cameră.

— Există ceva mai sexy decât un băiat care ține un bebeluş în brațe? întreabă Angie şi nici măcar asta nu mă scoate din transă.

— Nu, îi zic şi tresar.

Mă dau puțin într-o parte şi simt efectiv cum îi pierd căldura corpului.

— Gata, e rândul meu, intervine Brooke. Nu-l mai torturați pe bietul băiat.

Vine lângă noi şi ia bebeluşul de la Finny. Evit să mă uit la el.

Timp de o oră vorbim despre lucruri normale şi ne uităm la televizor. Nu privesc spre Finny şi am grijă să nu mă ating de el, atunci când mă mişc pe pat. Jamie vorbeşte cel mai mult, conduce discuția cât să-şi scoată în evidență farmecul şi simțul umorului. Jamie şi Sasha nu se țin de mână şi nici nu se sărută, dar stau unul lângă celălalt.

În timpul genericului de la emisiunea următoare, Guinevere începe să plângă.

— Îi e foame, zice Angie.

O spune cu o oarecare autoritate care mă intrigă. Îşi cunoaşte fiica de mai puţin de jumătate de zi.

— Poate ar trebui să mergem, zic eu.

Eu şi Finny ne ridicăm în acelaşi timp. Angie se uită spre noi, dar privirea îi e distrasă.

— Mulţumesc că aţi venit, zice şi se uită iar la bebeluş.

Mă îndrept rapid spre uşă.

— Pa, pa, le zic.

— Pa, adaugă şi Finny.

— Ar trebui să plecăm şi noi, îl aud pe Jamie, dar nu mă uit înapoi şi nici nu încetinesc.

Eu şi Finny mergem unul lângă altul. Ceilalţi, Jamie, Sasha, Alex, Brooke şi Noah sunt în spatele nostru. Vorbesc despre ce o să facă mai târziu. Mergem ca şi cum nu ne cunoaştem. Finny apasă pe butonul liftului şi uşile se deschid imediat. Intrăm şi Finny apasă pe butonul pentru parter când apar şi ceilalţi de după colţ. Mă uit la ei şi ei se uită la mine. Uşile se închid. Finny se întoarce spre mine.

— Eşti bine?

— Da.

— Chiar vrei să mergem la film?

— Da, şi vedem ce vrei tu. Mulţumesc că ai venit.

— N-ai de ce.

Finny îmi zâmbeşte larg şi îmi dau seama în sfârşit că niciodată n-am simţit asta pentru Jamie, nici măcar în cele mai bune momente.

şaizeci şi nouă

Stăm în patul lui. Eu sunt ghemuită la un capăt, cu laptopul pe genunchi; Finny e întins pe burtă, omoară un monstru într-un joc.

Tocmai am terminat un capitol şi mă simt puțin amețită. Mă uit cum personajul lui aruncă bombe spre dragon. E trecut de ora prânzului, dar nu mi-e foame; ne-am făcut un obicei să stăm până târziu noaptea, aşa că ne şi trezim târziu. Ne petrecem majoritatea timpului conducând cu geamurile coborâte. Mergem la restaurante drive-thru după miezul nopții şi bănănăim printre rafturile supermarketurilor nonstop. Azi-noapte am stat pe capota maşinii lui roşii şi am mâncat bomboane colorate în verde-fosforescent şi îndulcite artificial. Finny a lăsat radioul pornit şi am stat rezemați de parbriz, dar felinarele erau prea puternice şi nu am reuşit să vedem stelele.

Închid laptopul şi probabil că Finny aude, pentru că mă întreabă:

— Ai terminat?

Mai explodează o bombă pe ecran şi controllerul lui vibrează.

— Deocamdată, da.

Pun laptopul lângă mine şi întind mâinile deasupra capului. Mă uit la el cum câştigă şi salvează jocul.

— Când o să mă laşi să-l citesc? întreabă Finny.

— Niciodată, îi răspund fără să mă gândesc. Scuze.

— De ce nu?

Pare surprins. Nu se uită la mine; a intrat iar în joc.

— Pentru că e ceva personal, îi explic. Şi nici nu e foarte bun deocamdată.

— O să mă laşi să-l citesc când o să fie bun?

Ridic din umeri, deşi nu poate să vadă asta.
— Probabil că nu.
— De ce îl mai scrii atunci, dacă nimeni n-are voie să-l citească?
— N-am zis că nimeni n-are voie.
Finny se uită la mine peste umăr.
— Ah, deci doar eu n-am voie?
Pe ecran, personajul lui aleargă în cerc şi se loveşte de un copac de mai multe ori.
— Nu.
Mă întind şi eu pe burtă, lângă el.
— Doar că... pe tine te cunosc. Dacă îl citeşti, o să zici că „ah, personajul ăsta e cutare persoană” sau „aici vorbeşte despre ziua aia”, dar nu e aşa.
— Şi dacă îți promit că n-o să fac asta? N-o să analizez nimic. Jur pe mormântul mamei mele.
— O să-i spun că ai zis asta.
— Haide, te rog?
Ridic din umeri şi-mi dau ochii peste cap.
— Poate.
— Ha!
Finny se întoarce şi se uită la ecran iar. Ia controllerul şi începe să apese pe butoane.
— Asta înseamnă că o să mă laşi.
— Ba nu!
— Ba da.
— Ba nu!
Îi dau uşor un pumn în umăr şi râde.
— Ce vrei să facem acum? mă întreabă.
Ridic iar din umeri şi zâmbesc.
— Asta.

şaptezeci

Finny răspunde la telefon imediat.

— Alo?

— Am ajuns acasă.

— Eşti încă afară?

— Da, îi răspund.

— Stai acolo, cobor imediat.

Când iese pe uşa din spate, eu stau pe capota maşinii lui. E aproape miezul nopţii. Greierii cântă şi afară e cald.

— Cum a fost? mă întreabă.

— A fost OK. Cred că a încercat să vorbească în numele tuturor.

Tocmai m-am întors de la film cu Brooke. Pe drum spre casă, mi-a zis că toată lumea înţelege că sunt supărată pe Jamie şi pe Sasha, dar că toţi vor să fim în continuare prieteni, că încă fac parte din gaşcă.

— A zis că nimeni nu vrea să ia apărarea nimănui.

— Mă gândeam eu că aşa o să fie, zice Finny.

— Ţi-e foame?

— Da.

În drum spre restaurant, îmi dau jos sandalele şi-mi scot picioarele pe geam. Pe Finny nu-l deranjează.

— Te simţi mai bine? mă întreabă.

Ridic din umeri.

— Oarecum. Adică mă bucur că pot să mai fiu prietenă cu ceilalţi, dar…

Ridic iar din umeri şi oftez.

— Nu ştiu. Cum mai putem să fim o gaşcă după faza asta? Şi mergem la facultăţi diferite...

Tac brusc. Nu mai zic nimic un minut. Ne oprim în faţa luminilor puternice din dreptul restaurantului.

— Ți-e chiar aşa de uşor să renunți la prietenii tăi? mă întreabă Finny.
— Nu.
Îmi trag picioarele înapoi în maşină şi îmi pun obrazul pe genunchi.
— Chiar am crezut că o să fim prieteni pentru totdeauna.
— Vorbeşti despre noi sau despre ei? mă întreabă Finny, dar cu privirea pe geam.
— Pot să vă iau comanda? se aude din aparat.
— Două secunde, zice Finny şi se întoarce spre mine. Ştii ce vrei?
Inima începe să-mi bată cu putere când aud întrebarea. Nu am vorbit despre faptul că suntem iar prieteni. Mamele sunt extrem de încântate, dar nu comentează. Înainte să mă lase acasă, Brooke m-a întrebat dacă sunt cu Finny. I-am zis că el e încă într-o relație cu Sylvie şi am ieşit din maşină.
— Un numărul 1. Şi o cola.
Comandă pentru amândoi şi plăteşte. Mergem mai în față, să aşteptăm mâncarea.
— Vorbeam despre ei. Dar şi despre tine am crezut acelaşi lucru.
Nu-mi răspunde. Îmi dă punga şi întoarce maşina. Când ajungem iar pe şosea, Finny spune:
— Sylvie e în Italia acum.
— Ah, da?
— S-a tot plimbat pe la muzee de artă toată săptămâna.
— Nu mi-o imaginez pe Sylvie într-un muzeu de artă.
Finny se uită la mine cu coada ochiului. Se încruntă.
— N-ai mai avea o părere aşa de proastă despre ea dacă i-ai da o şansă.
— Cine a zis că am o părere proastă? Doar că nu mi se pare genul care merge la muzee de artă.
— Pentru tine asta e ceva rău. Şi n-o cunoşti cu adevărat.

— Bine. N-o cunosc cu adevărat. Dar nici ea nu mă cunoaşte cu adevărat şi Dumnezeu ştie ce părere are despre mine.
— În general, îi e frică de tine.
— Îi e frică de mine?
— O intimidezi.
— În fine.
— Vorbesc serios.
— OK. Vorbeşti serios.
Nu mai zicem nimic până acasă. După ce Finny parchează, opreşte motorul şi ne uităm amândoi în faţă.
— Eşti supărat pe mine? îl întreb.
— Nu, nu sunt.
Nu mai ştiu ce altceva să zic, ce ar fi bine să zic, aşa că tac. Iau mâncarea mea şi i-o dau lui Finny pe a lui.
— Mersi.
Arată bine din profil, în lumina bordului. Îmi doresc mult să mă aplec spre el şi să pun mâna pe umărul lui. Când eram mici, puteam să fac asta.
— N-o urăsc pe Sylvie, zic în cele din urmă. Ai dreptate, nici măcar n-o cunosc. Dar asta înseamnă că nu ştiu dacă îi place să meargă la muzeu.
Finny ridică din umeri, dar nu într-un mod ostentativ.
— Pun pariu că, dacă m-ar cunoaşte, ar vedea ce fraieră sunt şi nu i-ar mai fi deloc frică de mine. Ştie că Jamie mi-a dat papucii?
— I-am zis eu, spune şi se uită la mine. Dar nu am intrat în detalii, adaugă repede.
— Ştie despre noi?
Finny clatină din cap şi se uită iar pe geam.
— Ce o să-i spui când o să se întoarcă?
— Nu ştiu, răspunde. Şi nu eşti fraieră.
Încep să îmi mănânc burgerul înainte să se răcească. Finny îşi mănâncă mai întâi toţi cartofii, după care începe şi

burgerul. Eu mănânc jumătate, după care îl împachetez la loc şi-l arunc în pungă. Ghemuită, cu fața la el, mă uit cum mănâncă în lumina slabă. Radioul e pornit. Ar fi chiar romantic dacă am fi împreună.

— Deci, zice Finny, ce facem mâine?

şaptezeci şi unu

Stăm împreună pe marginea lacului. Afară se întunecă şi în curând o să înceapă artificiile. Mama şi mătuşa Angelina sunt aproape, dar nu stau cu noi. Ne lasă în pace şi mă prefac că nu ştiu de ce, iar Finny nu pare să observe.

— Ar fi trebuit să înceapă deja, zic eu. E suficient de întuneric.

— Nu mai durează mult, îmi răspunde, după care auzim o pocnitură şi cerul se aprinde.

Mă las pe spate şi, când ridic privirea, pot să mă uit la el, deşi pare că mă uit la cer. Are bărbia uşor ridicată şi zâmbeşte slab. O şuviță de păr îi cade în ochi.

În astfel de momente, mă miră că nu țâşnesc efectiv cuvintele din mine. Le simt cum mi se formează în gură ca două pietricele netede. Le simt când vreau să înghit şi când respir.

Înalță uşor din sprâncene şi mă întreb ce l-a surprins din ce vede pe cer, dar nu pot să-mi iau privirea de la el.

E posibil oare ca ultimii şase ani să fi fost adevărați şi nu doar un vis, aşa cum mi se par acum? Mă gândesc că, dacă m-aş concentra suficient, aş putea să fac amintirile alea să dispară. Aş putea să închid ochii şi să cred că nu am fost

despărțiți niciodată. Aş putea să inventez un alt trecut pe care să mi-l amintesc.

Mă văd stând în tribune, la meciul lui de fotbal. Se uită la mine şi eu îi fac cu mâna. Avem cincisprezece ani.

— Autumn?

Deschid ochii şi văd că se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Nimic. Sunt doar obosită.

— Vrei să plecăm?

— Nu, nu, răspund şi îi zâmbesc. Nu-ți face griji pentru mine.

Îmi iau ochii de la el şi mă uit la cer.

şaptezeci şi doi

Când Finny parchează maşina, sunt pe treptele din față, aşteptând. Au ajuns mai devreme. Finny claxonează şi mă ridic. E noapte şi e cald afară. Alerg spre el.

Când ajung în dreptul lui, Jack coboară din maşină şi se mută pe bancheta din spate.

— Ah, nu, pot să stau eu în spate.

— Nu, zice el, doamnele stau în față.

N-am vorbit niciodată atât de mult cu el. Mă urc şi închid portiera.

— Lui Jack îi place să pretindă că e un gentleman, îmi explică Finny. Dar nu-l lăsa să te păcălească.

— Finn, cum aş putea să-i fac o impresie bună prietenei tale dacă vorbeşti aşa despre mine?

— N-am zis că trebuie să vă plăceți, răspunde Finny.

Ce a zis însă – sau ce mi-a zis mie – e că îl deranjează că cei mai buni prieteni ai lui nu se cunosc mai deloc. A vrut să mergem măcar la un film împreună, nimic mai mult. Era cât pe ce să protestez, dar, când m-a numit cea mai bună prietenă a lui, am fost prea încântată. Nu sunt sigură că a fost greu să-l convingă şi pe Jack.

— Hai să ne înțelegem doar ca să-i facem în ciudă, propun eu.

Jack râde. S-ar putea să iasă chiar bine.

Nu vreau să văd un film cu spioni sau comedia aia cu glume nesărate, aşa că băieții mă conving să vedem un film horror. În primele cincisprezece minute, fata deschide un dulap şi manechinul croitorului cade afară. Țip şi îmi acopăr ochii. Şi Jack, şi Finny râd, dar Finny îmi spune că o să fie totul bine. Dau din cap şi mă afund şi mai tare în scaun.

O oră mai târziu, am ajuns la punctul culminant. Fata mai deschide o uşă şi îşi vede iubitul atârnând de grindă. Țipă şi fața lui se vede în prim-plan. Tresar şi întorc capul. Îmi lipesc fruntea de umărul lui Finny. Alte țipete şi tresar iar.

— Eşti bine? îmi şopteşte Finny.

Dau din cap afirmativ, dar nu ridic fruntea de pe umărul lui. Se trage într-o parte. Îngrozită, salt repede capul şi mă uit iar la ecran.

Şi simt cum Finny mă ia în brațe.

Oarecum. De fapt, îşi pune brațul pe scaunul meu şi mă atinge puțin, dar foarte puțin. Însă degetele lui sunt cu siguranță pe umărul meu şi, la următoarea parte înfricoşătoare, mă strânge uşor.

— Sunt OK, îi şoptesc.

Jack se uită la noi.

După film, când Finny porneşte maşina, Jack întreabă:

— Vreți să mergem să ne îmbătăm azi?

— Da, răspund imediat.

Finny dă din umeri.

— Dacă vreți voi.

— Dar cum o să facem rost de băutură? întreb.

— Fratele meu lucrează la un magazin de băuturi de pe Rock Road, zice Jack.

— Vorbeşti serios?

Mă uit la Finny.

— De acolo vă luați mereu băutura?

— Da, răspunde Jack.

Finny dă iar din umeri.

*

Stăm în maşina oprită, cu geamurile coborâte şi ne îmbătăm în spatele caselor mamelor noastre. Băieții au luat o sticlă de cola de un litru, au vărsat o treime şi au completat-o cu whiskey. Stau în față şi îşi dau sticla de la unul la altul. Eu stau întinsă pe bancheta din spate, cu şase doze de ceva roz cu flori tropicale pe el. Finny a ales asta pentru mine. A zis că o să-mi placă. Mă întreb dacă asta bea Sylvie.

— Va trebui să rămâi la mine peste noapte, zice Finny. N-o să pot să te duc acasă.

Jack ia o gură zdravănă de băutură şi îi dă sticla.

— Logic că nu, zice.

Chicotesc şi mă uit la Finny cum bea din sticlă. Îşi şterge buzele cu dosul palmei şi gestul mi se pare masculin şi elegant.

— Autumn, zice Jack şi se întoarce spre mine, de ce te-ai despărțit de Jamie? Toată lumea credea că o să vă căsătoriți şi mai ştiu eu ce.

— Da, şi eu la fel. Dar m-a înşelat cu Sasha, aşa că n-o să se întâmple asta.

— Pe bune?

Jack se strâmbă şi ridică o mână.

— Nici măcar nu e...
— La fel de drăguță ca mine? Da, ştiu.
Jack izbucneşte în râs.
— Îmi place că eşti modestă.
— Dar aşa e.
— Da, dar tu n-ar trebui să ştii asta.
— De ce nu?
Mă ridic şi mă aplec în față, până când ajung cu capul între scaunele lor.
— De ce ar trebui să mă prefac că nu ştiu că sunt drăguță, când toată lumea îmi spune asta mereu?
— Pur şi simplu n-ar trebui să ştii.
— Cât vă certați voi doi, eu o să mă duc la baie, ne anunță Finny.
— Nu cred că sunt o persoană mai bună sau mai ştiu eu cum. Nici măcar nu e cine ştie ce realizare. E doar modul în care arăt.
Aud cum se închide portiera în urma lui Finny.
— Uite ce e, îmi zice Jack şi se uită iar la mine. Tu chiar vrei să-mi spui că nu te joci cu el?
— Poftim?
— Vorbesc serios. Finny e prietenul meu, ştii asta, nu?
— Nu ştiu despre ce vorbeşti.
— Ştiu ce s-a întâmplat în gimnaziu.
— OK. Şi eu.
Jack oftează.
— Dacă nu ai intenții serioase, să nu te joci cu mintea lui. Relația lui cu Sylvie nu e mereu perfectă, dar tot e mai bine decât să fie iar obsedat de tine.
— Stai... ce?
Mă simt ca şi cum Jack s-ar fi întors şi mi-ar fi tras un pumn în stomac. Înghit, deşi am brusc gura uscată. Finny nu m-a sărutat doar pentru că voia să vadă cum e să săruți

o fată; chiar mă plăcea. Deşi suntem singuri, vorbesc în şoaptă:

— Ți-a zis ceva?

— Nu. Spune că sunteți doar prieteni. Dar aşa a zis şi data trecută şi i-a luat o viață să treacă peste.

Mă uit în jos, mi-e teamă că o să plâng de dezamăgire. Pentru o clipă, inima mi s-a înțepenit în gât.

— Nu am vrut să te supăr, zice Jack.

— Nu, dar nu e nimic între mine şi Finny.

Înghit din nou şi încerc să respir. Jack apucă iar sticla.

— Ce ciudat!

— Ce e ciudat?

— Că îi zici Finny, ca mama lui.

Schițez un zâmbet.

— Îl cunosc de aproape tot atât timp cât mama lui.

— Ştiu.

— Şi aşa obişnuia să îi spună toată lumea. Mamele îi zic Phineas uneori, dar eu îi zic aşa doar când sunt supărată pe el.

Aud uşa din spatele casei şi ne întoarcem amândoi. Finny coboară treptele. Are în mână o pungă de covrigei.

— Să nu-i spui nimic, bine?

— Normal că n-o să-i spun nimic. Şi oricum nu e nimic între noi.

şaptezeci şi trei

Am adormit iar amândoi în patul lui. Dar acum sunt trează. Lumina după-amiezii ne învăluie. Pe podea, lângă

pat, e o cutie goală de pizza de la prânz. Jocul e pus pe pauză. Cartea mea e pe noptieră.

Azi-noapte, pe la trei, ne-am măsurat tensiunea cu unul dintre aparatele alea pe care le pui pe braț, luate de la supermarket. Finny avea tensiunea perfectă şi a mea era doar puțin crescută. Am sărbătorit cu jumătate de kilogram de jeleuri şi ce mai rămăsese din sticla de whiskey.

Mâine o să ies la prânz cu tata, aşa că n-o să putem sta până târziu la noapte. Mă întreb dacă Finny o să stea treaz până târziu fără mine sau dacă o să se ducă la culcare.

Mă întind şi mă întorc pe-o parte încet, ca să nu-l deranjez. El doarme pe spate, cu mâinile sub cap. Are gura puțin deschisă, dar nu arată ridicol, doar relaxat şi cald.

Ne-am uitat la umbrele copacilor de afară şi am vorbit despre divorțul alor mei, apoi am decis că ar trebui să mergem la muzeul de artă sau măcar la grădina zoologică. Cam pe atunci amintirile mele încep să devină confuze, semn că probabil am adormit. Mă întreb dacă am adormit înainte sau după el. Probabil în acelaşi timp.

Îmi place să-l privesc.

De atât de aproape, pot să văd că nu e chiar perfect. Are un coş mic pe nas şi o cicatrice de la varicelă pe obraz. Am făcut varicelă în acelaşi timp. Am stat o săptămână în pat împreună, ne-am uitat la filme şi am mâncat nachos din aceeaşi farfurie. Finny a reuşit să se abțină de la scărpinat mai mult decât mine. S-a făcut bine cu două zile înaintea mea, dar mamele l-au lăsat oricum să mai rămână cu mine.

Dorința de a-i atinge cicatricea e mai puternică decât orice mâncărime pe care am simțit-o vreodată.

— Îmi pare rău, şoptesc. Obişnuiam şi să ne îmbolnăvim împreună, dar după aceea eu am stricat totul.

Dacă ar fi treaz, mi-ar zice că e în regulă şi chiar ar vorbi serios. Dar nu e. Jack a spus că i-a luat mult să mă uite, dar asta tot înseamnă că a reuşit în cele din urmă.

— Te iubesc, îi zic, atât de încet, încât nici eu nu pot să aud.

Închid ochii şi ascult cum respiră. Mă întorc la povestea din capul meu, la cum ar fi putut să fie totul. Sunt la partea în care mă învață să conduc când îl aud respirând adânc, aproape icnind. Încă îmi aduc aminte sunetul ăla; sunetul pe care îl face când se trezeşte, ca şi cum ar ieşi din apă. Țin ochii închişi. Se întoarce pe burtă, încet, aşa cum m-am întors şi eu pe-o parte. Mă aştept să-şi pună mâna pe umărul meu şi să-mi rostească numele, dar nu o face. Mai aştept puțin şi mă gândesc în final că a adormit la loc. Deschid ochii.

— Bună, îmi zice.

— Bună.

— Se pare că începe să ne ajungă oboseala.

— Da.

Nu mai adaugă nimic, nu ne mişcăm, nu ne luăm privirea unul de la altul.

Mi-aş dori ca asta să însemne ceva. Mi-aş dori să pot să sper că se uită la mine din acelaşi motiv pentru care mă uit şi eu la el, că se gândeşte la aceleaşi lucruri la care mă gândesc şi eu.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Finny.

— Nimic.

— Eşti sigură? Autumn...

Şi tocmai atunci îi sună telefonul. Se încordează şi se ridică. Ia telefonul, se uită la el şi se încruntă.

— Bună, zice. Nu e patru dimineața la tine?

Văd cum se încruntă şi mai tare, după care se întoarce cu spatele la mine.

— Stai, Syl, mai încet... nu, e OK. Respiră.

Nu zice nimic un minut, după care îmi aruncă o privire peste umăr. Iese din cameră.

— Ce ai luat? întreabă înainte să închidă uşa şi să nu-l mai aud.

Îmi las capul înapoi pe pat şi închid ochii.

Când Finny se întoarce într-un târziu, îmi spune că mamele ne cheamă la masă. Nu se uită la mine. După ce mâncăm, mă duc acasă. În camera lui e deja întuneric.

şaptezeci şi patru

— Dacă vrei, pot să îmi eliberez programul şi să merg cu tine şi cu mama ta când te muți la cămin, îmi zice tata.

Stăm afară, la un restaurant din centru pe care l-a ales el. Are o maşină nouă, roşie, care îmi aduce aminte de maşina lui Finny, dar a lui e doar cu două locuri.

— E o zi importantă, continuă el, şi, dacă vrei, o să fiu acolo.

— Deci dacă nu vreau să vii, n-o să vii?

— Dacă vrei, o să vin, atâta tot.

Ni se aduc aperitivele şi tata nici n-o bagă în seamă pe chelnerița care pune farfuriile pe masă. Nici măcar nu se uită la ea.

— Mulțumim, îi zic.

Ea mă ignoră şi pleacă.

— Nu trebuie să decizi acum, dar, cu cât se apropie data respectivă, cu atât o să fie mai greu.

Îşi înmoaie raviolii prăjiți în sosul marinara.

— Nu că n-aş veni oricum.

Ia o gură şi mestecă.

— Dacă vreau eu, îi zic.

Dă din cap aprobator.

— Doar dacă vreau eu. Dacă tu ai vrea să vii şi eu n-aş vrea, n-ai veni.

Tata se şterge cu un şervețel şi oftează.

— Scumpo, dacă nu vrei să fiu acolo...

— Şi dacă nu vreau să vină mama? Ei pot să-i spun să nu vină?

— Scumpo, mama ta trebuie să meargă cu tine. Nu e opțional.

— De ce? De ce tu eşti opțional şi ea nu?

— Îmi spui că vrei să te muți la cămin fără niciunul dintre părinții tăi alături?

— Nu, nu asta îți spun. Îți spun că... nu contează.

Ne uităm în farfuriile noastre. E prea cald afară ca să fie o vreme perfectă.

— Mama ta mi-a spus de Jamie, zice în cele din urmă.

Numele lui mă face să tresar.

— Ah, da? Nu e mare lucru.

— De-asta eşti supărată?

— Poftim? Nu sunt supărată.

— Nu eşti supărată?

— Nu. Sunt bine.

*

Când ajung acasă, nu-l sun pe Finny. Vreau, dar n-o fac. La birou, mai scriu câteva propoziții, le şterg şi îmi închid laptopul. Încerc să dorm, dar nu sunt obosită. Închid ochii oricum. Razele soarelui se strecoară în cameră şi văd doar roşu în jur. O să aştept să sune Finny primul. După-amiaza trece.

şaptezeci şi cinci

Trece o zi. Apoi alta. Scriu puțin; citesc mult. Finny nu ia cina cu noi; e în oraş cu Jack, zice mama lui.

În a treia zi, mă uit cum parchează maşina roşie pe alee. Ezită înainte să închidă portiera; se uită câteva minute în jos, la cheile din mână. Nu se mişcă până când nu iese mătuşa Angelina pe terasă şi-l strigă. După care trânteşte portiera, se uită la mama lui şi zâmbeşte.

În a patra zi, mama mă întreabă dacă m-am certat din nou cu Finny.

— Cum adică „din nou”? o întreb.

— Începuserăți să petreceți iar mult timp împreună şi deodată...

— Cum adică „din nou”? Cine a zis că ne-am certat vreodată? Uneori oamenii nu mai petrec timp împreună, dar asta nu înseamnă nimic.

— Bine, Autumn, îmi zice ea şi mă lasă să mă duc la mine în cameră.

*

Mă sună Sasha. Nu îi răspund.

Mă trezesc devreme dimineața, nu pot să dorm. Mă uit pe geam până când răsare soarele, după care adorm iar.

*

În a şasea zi, îl sun. Nu răspunde. Îmi pun telefonul pe noptieră şi mă ghemuiesc în pat. Cred că mi-a citit-o în priviri.

Am reuşit să stric iar totul.

Sună telefonul. Îl ridic. Mă uit la el. Sună iar.

— Finny? zic, în loc să răspund cu un simplu „alo”, aşa cum plănuisem.
— Bună.
— Bună.
Niciunul dintre noi nu spune nimic câteva clipe. Îl aud cum respiră. Îşi drege vocea.
— O să mă despart de Sylvie când se întoarce acasă.
— Ah.
— Da. O să... o să fie greu.
Îmi trag genunchii la piept. Nu pot să încep iar să plâng acum.
— Vrei să vii la mine să ne uităm la un film? mă întreabă.
— OK.
— Pe bune?
— Da, normal.
— Chiar acum?
— Sigur.
După film, mergem să mâncăm pizza. Şi nu vorbim despre Sylvie.

şaptezeci şi şase

— Îți aduci aminte când eram în clasa a patra şi am citit *Pânza lui Charlotte* şi ai plâns? mă întreabă Finny.
— Da. Tu îți aduci aminte când te-a lovit mingea aia de baseball în cap?
— Da. Ai plâns şi atunci?
— Nu.
Stăm în maşină. Iar e târziu, dar nu sunt pregătită să intru în casă. Motorul e oprit, dar luminile de la bord sunt

aprinse; de-abia pot să-i văd fața. Stau ghemuită pe scaunul din dreapta. Sunt foarte obosită, dar nu vreau ca el să ştie asta.

— Dar te-ai speriat. Mi-ai spus că ai crezut c-am murit.

— A fost înspăimântător. Arătai ca o păpuşă de cârpă.

— Îți aminteşti Crăciunul ăla când a nins şi după aia a înghețat totul?

— Ne-am dus la râu.

— Da.

Îmi pun obrazul pe genunchi. Geamurile încep să se aburească, deşi nu pare că stăm aici de atât de multă vreme.

— Îți aduci aminte când i-ai tras una lui Donnie Banks? îl întreb.

— Normal.

— A zis că sunt o ciudată.

— Nu erai o ciudată. Erai singura fată cool din şcoală.

— Tu de unde ştii? Nu vorbeai niciodată cu alte fete.

— Nici n-aveam nevoie. Îți aduci aminte anul ăla când, de Sfântul Valentin, mama a ieşit cu tipul chel?

— Care dintre ei?

— Ăla cu față de dubios.

— Nu mai ştiu.

Finny se întoarce şi se uită la mine. Mi-e greu să-mi dau seama ce simte.

— Ba da, voiam să aruncăm o găleată cu apă de la fereastră când veneau ei acasă...

— Dar bona ne-a obligat să ne culcăm în camere separate! Îmi amintesc asta, dar nu-l mai țin minte pe tip.

— Eu da. Avea față de dubios.

— Sau poate îți aduci aminte doar că ai crezut că e dubios. Poate dacă l-ai vedea acum, n-ai mai zice deloc asta. Amintirile nu sunt obiective.

— Dar noi mereu ne amintim totul la fel.

— Pentru că gândeam la fel atunci. Pun pariu că nu ne-am aminti...

Mă opresc când îmi dau seama ce era să zic.

— Ce?

Dau din umeri, de parcă n-ar fi nimic important.

— Probabil nu ne aducem aminte la fel ce s-a întâmplat în gimnaziu sau în liceu.

— Ah, poate.

Tăcem şi mă întreb de ce am zis asta şi dacă o să spună că ar fi mai bine să intrăm în casă.

— Erai preferata domnului Laughegan, zice Finny.

— Da, ştiu. Dar toți ceilalți profesori te plăceau pe tine mai mult.

— Nu e adevărat.

— Ba da!

Ridic capul de pe genunchi şi mă aşez mai drept.

— Toată lumea te place. La fel era şi în şcoala primară.

Finny dă din umeri.

— Nu ştiu ce să zic despre şcoala primară, dar în gimnaziu nu mă plăcea nimeni.

— Nu e adevărat.

— Ba da. Eram un tocilar şi tu erai efectiv Regina.

— Ba nu. Alexis era Regina. Eu doar stăteam pe lângă ea.

Finny clatină din cap.

— Despre ce vorbeşti? îl întreb. Era liderul Clicii.

E prea întuneric ca să fiu sigură, dar mi se pare că Finny îşi dă ochii peste cap.

— Dar pe tine te plăceau toți băieții.

— Ah.

— Da, era... ciudat. Să-i aud pe toți vorbind aşa despre tine.

— Ah.

Geamurile sunt complet aburite acum. Văd doar lumina felinarelor, în rest, ar putea fi orice altă stradă din America.

— De ce le-ai părăsit? mă întreabă Finny.
— Pe cine?
Mă gândesc la cum s-a bâlbâit când a spus că era ciudat să-i audă pe băieți vorbind despre mine.
— Pe fete. De ce le-ați părăsit tu şi Sasha?
— Nu le-am părăsit. Ne-au dat afară.
— Ele au altă variantă a poveştii.
Mă uit la el şi aş vrea să-i văd fața mai bine.
— Mi-au povestit că, după ce au intrat în echipa de majorete, ați început să ziceți că e un stereotip să fii majoretă în liceu şi că voi doreați să faceți parte din ceva mai profund. Şi că nu le-ați mai răspuns la telefon.
— Nu aşa s-a întâmplat. Ele au încetat să mai fie prietene cu noi.
— Dar sună a ceva ce-ai zice.
— Da, dar ele sunt cele care credeau că sunt prea bune pentru noi.
— Asta spun şi ele despre tine.
— Dar nu e adevărat!
— Amintirile nu sunt obiective, nu?
— Bănuiesc că aşa e, îi răspund şi, pentru prima dată, mă întreb ce altceva ar putea fi diferit din punctul lui de vedere.

şaptezeci şi şapte

Suntem din nou în maşina lui, dar de data asta în alte circumstanțe. E unu noaptea şi tocmai ne-a tras pe dreapta o maşină de poliție. E a doua oară săptămâna asta, dar Finny n-a făcut nimic rău. Ne-au oprit doar pentru că suntem doi adolescenți într-o maşină sport roşie.

— Te întrebi vreodată dacă nu cumva maşina asta ți-a adus mai multe probleme decât merită? îl întreb pe Finny după ce polițiştii îi verifică portbagajul.

Finny dă din umeri. În spatele nostru, maşina de poliție porneşte. Finny opreşte luminile de avarie, se uită înapoi şi intrăm iar pe şosea.

— Mama ta zice că asigurarea e foarte scumpă.

— Da, răspunde el, dar îmi place.

— E o maşină drăguță.

— Nu-mi numi maşina „drăguță”.

Chicotesc.

— Finny are o maşină drăguță. E foarte drăguță.

— Încetează sau n-o să te mai duc nicăieri.

— N-o să faci asta.

— Ba da.

— Ți-ar fi dor de mine.

— Nu şi dacă spui că am o maşină „drăguță”.

Râd iar.

— Ar trebui să te învăț să conduci, zice Finny.

Mă încrunt.

— Ce? Nu.

— Haide, nu poți să stai aşa mereu.

— Priveşte-mă.

— Apucă volanul.

— Nu.

— Autumn, apucă volanul.

Nu ştiu dacă şi-a dat seama că nu pot să-l refuz când îmi rosteşte numele aşa, dar funcționează. Mă aplec spre el şi apuc volanul, dar imediat maşina începe să derapeze spre dreapta.

— Uau! strigă Finny.

Dau să-mi iau mâinile de pe volan, dar îşi pune mâinile peste ale mele. Apasă încet şi recăpătăm controlul.

— Uite, îmi zice.

Inima îmi bate cu putere şi mă simt de parcă aş fi în cădere liberă.

— Trebuie să faci mici ajustări în timp ce mergi, îmi explică. Altfel o să ieşi de pe drum.

— Oh!

Asta e tot ce pot să zic. Vocea îmi tremură. Înghit în sec.

— Te descurci, mă încurajează el. Te prind eu dacă începem să ne îndepărtăm prea mult.

Mă ajută în timp ce virăm o dată, apoi încă o dată. Mergem pe câteva străzi, după care ne întoarcem pe Main Street.

— Vrei să mergem pe autostradă?

— Nu, îi răspund.

— Păcat.

Mâinile lui le apasă pe ale mele şi mă forțează să întorc spre pasarelă.

— Doamne, Dumnezeule!

Finny îmi ia mâna dreaptă de pe volan şi o pune pe schimbătorul de viteze.

— Doamne, Dumnezeule!

— E în regulă, îmi zice. Sunt aici.

Îmi apasă iar mâna şi schimbăm viteza. Palmele mele sunt transpirate, dar ale lui sunt calde şi ferme. Autostrada e aproape goală şi drumul se întinde în fața noastră, neîntrerupt.

şaptezeci şi opt

Sunt surprinsă când Sylvie îl sună iar. Uitasem de ea. Uitasem că mai există şi alte persoane pe lume în afară de noi doi.

Ne uităm la un film la mine acasă, pe canapea. Pun pauză când zice „Bună” şi aşa îmi dau seama că e ea – din modul în care vorbeşte. Mai spune şi „aha” de cinci ori şi „ce tare” de două. Spune „nimic special” o dată şi îmi aruncă o privire. Mă uit şi eu la el şi nu-mi mut privirea când el întoarce capul.

— OK, zice Finny. O să țin minte.

Închide.

— Poți să-i dai drumul iar, îmi zice.

— Era Sylvie?

— Da.

— Aha.

Nu ştiu ce vreau să spun, dar Finny îmi răspunde oricum.

— Nu pot să mă despart de ea la telefon.

— N-am zis să faci asta.

— Păi tocmai... în fine.

— Ce?

— Nimic.

— Mă gândeam că e ciudat că tu o să te desparți de ea, dar ea tot te sună – îmi dau seama că e logic, că ea nu ştie asta, dar e ciudat.

— Da...

Mă uit la telecomandă, dar nu apăs pe buton.

— Nu mi-ai spus niciodată, îi zic.

— Ce anume?

— De ce.

Nu răspunde şi nici nu ridică din umeri. Nu se uită la mine. Nu s-a mai mişcat de când mi-a zis să repornesc filmul. Aştept.

— Nu e persoana cu care vreau să fiu. Nu e... atât.

— OK, îi zic şi dau din cap aprobator, ca şi cum ar fi spus mult mai multe.

Se uită la mine.

— Ți-e dor de Jamie?

Întrebarea mă face să tresar; văd cum Finny îmi analizează reacția.

— Nu ştiu, îi răspund, pentru că vreau să îi spun adevărul. Nu vreau să spun că da, pentru că nu-l vreau înapoi, dar nici nu pot să spun că nu, pentru că încă țin la el. E tot Jamie.

— Îl iubeşti?

Scutur din cap.

— Nu sunt îndrăgostită de el.

Se lasă iar liniştea şi mă gândesc ce uşurare, dar şi ce ciudat e să spun că nu sunt îndrăgostită de Jamie.

— De ce zâmbeşti? mă întreabă Finny.

— Nu-l iubesc pe Jamie, spun şi râd pentru că pare amuzant.

— Mă bucur că eşti fericită, zice Finny.

— Sunt. Chiar sunt foarte fericită în ultima vreme.

Finny se relaxează şi ne uităm unul la celălalt.

A fost un alt moment când unul dintre noi ar fi putut să zică ceva, ar fi putut să mai câştige timp pentru noi, dar niciunul nu a spus nimic. Ne-am uitat unul la celălalt până când n-am mai suportat.

— Ar trebui să terminăm filmul şi după aia să mergem să mâncăm, îi zic.

Am inventat o masă nouă, una între miezul nopții şi răsărit şi rareori o ratăm. Aşa putem să petrecem mai mult timp împreună fără să spunem ce ar trebui să spunem.

— Bună idee, zice Finny, dar nu e.
Sylvie o să se întoarcă acasă curând.

şaptezeci şi nouă

Eu şi Finny stăm în fața casei şi privim maşina care se îndepărtează. Eu fac cu mâna, dar Finny pur şi simplu îi priveşte. Divorțul părinților mei a fost finalizat azi. Din întâmplare, tot azi mamele pleacă la o cramă, unde o să-şi petreacă weekendul. Ne-au dat o sută de dolari pentru doar două zile şi Jack trece pe aici mai târziu. O să mâncăm pizza şi o să bem şi probabil o să stăm treji toată noaptea.
— O să fie distractiv, îi zic.
— Da.
Îmi aduce aminte de modul în care obişnuia să îi zică „Da” lui Sylvie în stația de autobuz când ea turuia fără oprire. Întotdeauna am bănuit – nu, am vrut să cred doar – că se plictisea cu ea.
— E totul bine?
— Da.
Mă uit la el. Nu îşi ia ochii de la drum.
— Cred că o să mă duc puțin la mine, să scriu, îi zic.
Se uită în cele din urmă la mine.
— Ah, bine.
— Îmi dai un mesaj când vine Jack? Sau când vrei să vin la tine.
— Bine.
Mă întorc şi pornesc spre casă. Îi aud paşii pe alee. Mă uit peste umăr. Închide uşa. Întorc repede capul.

O oră mai târziu, primesc un mesaj. Îmi scot căştile din urechi şi iau telefonul de pe birou.

Când o să mă laşi să-l citesc?

Niciodată.

Mâine?

Poate.

Câteva ore mai târziu, mai primesc un mesaj. Stau întinsă în pat, cu ochii în tavan.

Jack vine peste jumătate de oră.

OK

Nu vrei să vii acum? Mă plictisesc.

Zâmbesc şi mă dau jos din pat.

*

Când Jack bate la uşă, eu şi Finny suntem într-un cort pe care l-am făcut din pernele canapelei, scaune şi pături. L-am făcut suficient de mare ca să avem loc toți trei, întinşi şi am lăsat o latură liberă, ca să ne uităm la filme. Finny îl conduce pe Jack în sufragerie. Are o sticlă de rom şi doi litri de cola.

— Bună, Jack, îi zic când scot capul afară şi îi fac cu mâna.

— Ce-i asta?

— E peştera noastră, îi răspund.

Jack se uită la Finny.

— Uau, frate!

— Haide, zice Finny. N-am încredere în tine să te ocupi de băutură.

Îl trage pe Jack de braț şi se îndreaptă amândoi spre bucătărie.

— Despre ce vorbeşti? Sunt un barman genial.

Câteva minute mai târziu, Jack se ghemuieşte la intrarea în peşteră. Îmi dă un pahar şi-mi spune:

— OK, hai să vedem ce-aveți aici.

— O să-ți placă la nebunie.

Îi fac loc şi se strecoară lângă mine. Se aşază turceşte şi îşi ține capul aplecat, ca să încapă.

— OK, zice şi se uită în jur.

Pe jos sunt şi mai multe pături şi perne, aşa că seamănă cu un pat imens.

— Nu e rău.

— Eu şi Finny obişnuiam să facem asta mereu, îi zic. De fiecare dată când dormeam împreună. Era o tradiție şi, din moment ce probabil o să rămân aici la noapte, ni s-a părut că are sens.

Iau o înghițitură şi mă strâmb; e mult prea tare. Jack râde şi scutură din cap.

— Ce ciudat! zice.

— Ce? Că m-am strâmbat?

— Că părinții voştri vă lăsau să dormiți împreună.

— Nu în felul ăla! Ți-am mai spus, nu s-a pus niciodată problema aşa între noi.

— Hei, zice Finny.

Îmi ridic privirea şi-l văd aplecându-se spre noi.

— Pizza o să ajungă cam într-o oră.

— Beton! zice Jack.

Se dă într-o parte şi îi face loc lui Finny. Finny se întinde la doar câțiva centimetri de mine. Mă bucur că m-a auzit, în cazul în care bănuia altceva. Atâta vreme cât nu ştie, o să pot să-l țin aproape de mine.

Finny şi Jack ciocnesc şi iau două guri mari de băutură.

— Şi eu, îi zic.

Finny întinde paharul, ciocnim şi mai iau o înghiţitură. Tot mă strâmb puţin, dar după aceea mă ling pe buze.

— Slăbuţ, comentează Jack. Trebuie să te învăţăm să bei.

— E prea tare, îi zic.

Jack râde. Mă uit la Finny pentru sprijin. Îmi zâmbeşte.

— Scuze. Sunt de acord cu el de data asta.

Inima începe să-mi bată cu putere şi mai iau o înghiţitură.

*

Prima dată când mă trezesc, sunt încă beată şi Finny doarme lângă mine. E întins pe spate, cu o mâna peste ochi. Mă dau mai aproape de el, încet. Stau întinsă pe burtă, cu fruntea pe braţul lui, aproape de umăr. Mă ghemuiesc. Degetele mele îi ating coastele.

Când mă trezesc a doua oară, băieţii nu mai sunt cu mine în peşteră. Îmi dau seama că Finny nu mai e aici înainte să deschid ochii. Mi-e frig şi mă doare capul.

— Cum ai putut să ratezi meciul ăla? aud vocea lui Jack.

Deschid ochii. În afara cortului e o lumină puternică; probabil e aproape ora prânzului.

— Eu şi Autumn eram la mall, zice Finny.

Vocea lui mă face să-mi doresc să închid ochii.

— Nu ratezi niciodată un meci al celor de la Strikes, zice Jack.

Finny tace. Îmi imaginez că a ridicat din umeri. După câteva minute, Finny spune:

— O să mă despart de Sylvie mâine, când vine acasă.

Mă încordez şi stomacul meu protestează. Îmi pun o mână pe abdomen, încercând să acopăr sunetele. Nu ştiam că se întoarce mâine. Nu mi-a spus niciodată data şi nici eu nu l-am întrebat.

— Mă gândeam eu, zice Jack.

Se lasă iar liniştea. Glandele mele salivare mă dor şi gâtul mi se contractă.

— Şi după? întreabă el, mai încet.

— O, Doamne! zic şi ies repede din cort.

Poate Finny şi Jack îmi zic ceva, dar nu aud; fug pe lângă ei şi mă duc la baie.

Încă vomit când Finny bate la uşă.

— Pleacă, îi zic.

— Eşti bine?

— Da. Pleacă.

— OK.

Când se termină răul, îmi clătesc gura şi mă uit în oglindă. Arăt ca naiba. Îmi trec degetele prin păr.

Când ies, băieții sunt în bucătărie, fac pâine prăjită. Mă aşez la masă şi-mi trag genunchii la piept.

— Te simți mai bine? mă întreabă Jack.

— Oarecum.

Continuă conversația fără mine. Nu mai vorbesc despre Sylvie şi nici eu nu mai ascult. După câteva minute, Finny îmi dă o felie de pâine prăjită unsă cu unt şi o mănânc în tăcere. Stomacul meu protestează, dar reuşesc să n-o dau afară.

Ceva mai târziu terminăm filmul început azi-noapte, după care Jack pleacă. Îi spun lui Finny că o să mă duc la mine, să fac un duş. Zice că e în regulă şi nu mă întreabă când o să mă întorc.

Acasă, stau sub jetul fierbinte, cu brațele strânse în jurul taliei. Vreau să se despartă de Sylvie. Nu vreau să-l văd îndrăgostindu-se de altă fată.

Vreau să fie îndrăgostit de mine. Ca un montaj de film pe care nu-l pot opri, scene de peste vară încep să-mi zboare prin minte, momente în care am crezut că poate...

— Opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te! îmi zic şi strâng din pleoape cu putere. Nu e real.

Mă cuprinde brusc nevoia de a scrie totul, aşa că ies din duş, tremurând, cu apa şiroind pe podea.

În halat, mă aşez la laptop şi scriu multă vreme. La început nu îmi dau seama ce se întâmplă. Credeam că o să scriu câteva pagini şi o să mă întorc la Finny. Pe măsură ce se scurge după-amiaza, mintea mi se încețoşează, dar scriu în continuare. Îmi dau seama că vreau să se termine. Nu pot s-o mai țin aşa.

Mă ridic de două ori, prima dată să iau un pahar cu apă şi a doua oară ca să mă duc la baie. De ambele dăți mă întorc repede, să-mi scriu toate gândurile.

Uneori degetele îmi zboară pe tastatură, alteori mă uit pur şi simplu la ecran, în tăcere. Mai pe seară, Finny îmi dă un mesaj. Îi răspund cu un singur cuvânt. *Scriu*.

*

E deja târziu, dar încă e lumină afară. Tastez ultima propoziție, cea pe care o am în minte de atâta timp. Tremur. Salvez documentul. Mă uit la ecran.

Asta e. Asta e tot.

Sunt încă în halat. Am părul uscat. Mă simt amorțită, ca atunci când Jamie mi-a dat papucii.

*

Nu ştiu cât timp a trecut – începe să se întunece, dar nu e chiar beznă – când Finny bate la uşa camerei mele. Ştiu că e el. Mă gândeam că o să apară în cele din urmă. Uşa scârțâie când o deschide. Stau pe marginea patului. Sunt încă în halat.

— Autumn?

— Bună.

— Am venit să văd ce mai faci.
— Am terminat romanul, îi zic şi încep să plâng.

Nu văd când vine spre mine, dar simt când mă ia în braţe. N-am mai plâns niciodată aşa în faţa lui, cel puţin nu de când eram mici. Îmi las capul pe umărul lui şi plâng cu suspine, dar nu durează mult, pentru că eu îl ating şi el mă ţine în braţe. Finny aşteaptă să mă liniştesc.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Nu-mi dă drumul. Îmi trag nasul.

— E ca şi cum au murit.

— Cine?

— Izzy şi Aden. Personajele mele principale.

Simt cum mă apucă iar plânsul.

Finny oftează, după care pufneşte uşor.

— Chiar am crezut că s-a întâmplat ceva.

Înainte să-mi dau seama ce fac, mă trag înapoi, furioasă.

— Chiar s-a întâmplat ceva! Nu vezi că sunt supărată?

Finny râde iar. Braţul lui drept e în continuare după umerii mei. Îmi strâng pumnul şi-l lovesc în braţul stâng. Râde în continuare.

— Nu mai râde de mine!

— Scuze, zice, dar zâmbeşte. Evident că eşti supărată şi am vrut să zic că m-am gândit că s-a întâmplat ceva *cu adevărat* rău, m-am gândit că te-a sunat Jamie.

— Cui îi pasă dacă mă sună Jamie? îl întreb cu o voce piţigăiată. Cui îi pasă de *Jamie*?

Finny zâmbeşte larg. Eu încep iar să plâng. Mă ia din nou în braţe.

— Nu înţelegi, îi zic.

— Ştiu.

Vocea lui mă calmează; închid ochii.

— Dar de-abia aştept să-l citesc.

— N-ai voie.

— De ce nu?

Nu pot să-i răspund. Nu mai zice nimic. Continuă să mă țină în brațe şi după ce mă opresc din plâns. E întuneric afară. Îmi dau seama că vreau să se termine. Nu pot să-mi mai fac asta în continuare.

— OK, îi zic. Poți să-l citeşti după ce mâncăm.

optzeci

Au fost odată ca niciodată un băiat şi o fată, pe nume Aden şi Izzy. Erau vecini şi cei mai buni prieteni. Aden era deştept şi chipeş, iar Izzy era diferită şi amuzantă. Nimeni altcineva nu îi înțelegea aşa cum se înțelegeau unul pe celălalt.

Aden şi Izzy cresc şi Izzy nu îl părăseşte pe Aden, iar lui Aden nu îi este teamă să aştepte să o sărute până când e sigur că şi ea e pregătită să fie sărutată. Merg la liceu şi nu mai sunt doar cei mai buni prieteni. Când se dezbracă seara, lasă perdelele trase, ca să vadă celălalt. Aden joacă fotbal, iar tot ce face Izzy e să-l privească din tribune. Uneori merg la baluri, dar, în cea mai mare parte a timpului, vor doar să petreacă timpul împreună, singuri. Nu au alți prieteni şi nici nu vor să aibă, pentru că au rămas şi cei mai buni prieteni. Fură vodcă de la tatăl lui Izzy şi se duc să se îmbete la râu, unde se jucau cândva. Aden învață să conducă, după care îi arată şi lui Izzy.

Într-o noapte, Aden şi Izzy fac sex şi e minunat şi înspăimântător. După care Izzy rămâne însărcinată, dar, înainte să afle cei din jur, bebeluşul lor moare şi e extrem de înfricoşător, dar şi oarecum frumos, aşa cum sunt uneori lucrurile triste.

Uneori cei din jur le spun că ar trebui să aibă şi alţi prieteni sau să iasă la întâlniri cu alte persoane, dar Izzy şi Aden nu îi ascultă niciodată, pentru că ştiu că trebuie să fie doar ei doi şi nu contează că ceilalţi nu înţeleg.

Apoi, în ultimul an de liceu, Izzy obţine o bursă, să studieze scrierea creativă la o facultate departe de cea la care va merge Aden. Plâng mult; după care decid că nu vor să strice dragostea lor perfectă încercând să facă relaţia să funcţioneze la distanţă. Cred că vor putea să îşi aducă aminte pentru totdeauna unul de celălalt, aşa cum sunt acum, că nu vor trebui să se certe la telefon sau să se întrebe ce face seara celălalt. Când o să plece Izzy, totul se va termina, aşa că trebuie să profite de ultimele luni împreună.

Şi vine şi ziua plecării şi urmează să-şi ia rămas-bun la aeroport. Aden o ţine în braţe pe Izzy pentru ultima oară, dar, când soseşte clipa despărţirii, niciunul dintre ei nu poate să se desprindă. Se ţin în braţe chiar şi atunci când la difuzoare se aud anunţuri despre zborul lui Izzy, dar niciunul dintre ei nu se mişcă şi recunosc în cele din urmă că ar prefera să îşi strice dragostea perfectă, încercând să facă lucrurile să meargă, pentru că e mai bine să fie nefericiţi împreună decât să fie nefericiţi separat.

După care Izzy şi Aden reuşesc în sfârşit să se desprindă din îmbrăţişare.

Şi asta e ultima propoziţie din romanul meu.

optzeci şi unu

Finny stă pe canapeaua din sufragerie şi îmi citeşte romanul. O vreme citesc şi eu o carte şi singurul sunet care se aude e tastatura, când el trece de la o pagină la alta. De fiecare dată când aud sunetul, mă uit la fața lui, dar în ochi nu i se citeşte nimic, absolut nimic.

Pe la 23:00, deschid televizorul şi mă uit la un film vechi. Finny nu zice nimic. Înainte să se termine filmul, se ridică. Aud cum bea un pahar cu apă în bucătărie. Se întoarce pe canapea, fără să se uite la mine. Filmul se termină, începe altul, dar Finny citeşte în continuare.

Se încruntă acum.

Mai stau trează cam o oră, dar simt cum mi se închid ochii şi începe să mă doară iar capul. Opresc televizorul, dar Finny nu se clinteşte. Mă ridic şi mă întind, dar nu face nimic. Trec pe lângă el, ies din cameră şi urc scările.

Odată ajunsă în camera lui Finny, mă strecor sub păturile lui şi îmi pun capul pe perna lui. Închid ochii şi respir adânc. Credeam că o să am emoții şi că o să simt nevoia să-mi rod unghiile, dar tot ce vreau să fac e să dorm; faptul că i-am dat romanul meu m-a epuizat.

Dorm profund şi visez.

*

Când mă trezesc, se întâmplă totul aşa de repede sau aşa de încet, încât nici nu îmi amintesc; brusc sunt atentă.

Finny stă în picioare lângă pat, îi văd silueta întunecată în lumina slabă. Are mâinile inerte pe lângă corp. Nu îi văd fața, dar sunt sigură că se uită la mine. Îmi rosteşte numele şi cumva îmi dau seama că e a doua oară.

— Ce e?

Mă ridic în capul oaselor. Părul îmi cade pe faţă. Îl dau într-o parte şi mă frec la ochi.

— De ce a trebuit să pleci aşa? mă întreabă.

— Eram obosită. Şi tu citeai.

— Nu.

Simt cum îi tremură vocea.

— După ce am împlinit treisprezece ani. De ce a trebuit să pleci *aşa*?

Întrebarea pluteşte în aer, aşa cum a făcut mereu.

— Nu am plecat, îi zic în cele din urmă.

Cuvintele mele nu sunt convingătoare; până şi eu îmi dau seama de asta.

— Pur şi simplu ne-am îndepărtat.

Finny scutură din cap.

— Nu ne-am îndepărtat pur şi simplu, Autumn.

— Nu am vrut. Îmi pare rău.

— Ştiu deja de ce ai făcut asta. Vreau să ştiu doar de ce a trebuit să fii aşa de crudă.

Respiraţia mi-o ia la goană.

— OK, am fost proastă şi egoistă toamna aia, îi zic. Şi îmi pare rău. Dar totul ar fi revenit la normal dacă nu m-ai fi sărutat din senin, fără să mă întrebi. Ai idee cât de mult m-ai speriat în noaptea aia?

— Te-am speriat?

— Nu eram pregătită, îi zic şi îmi şterg ochii cu mâna. Şi nu am ştiut ce să cred.

Finny se aşază pe pat, dar nu se uită la mine. Îmi strâng braţele în jurul mijlocului şi aştept, dar el nu zice nimic. Dau pătura la o parte şi mă trag spre el. Mă aplec şi încerc să-i găsesc privirea.

— Îmi pare rău, îi spun. Mă urăsc pentru cât te-am rănit.

— Şi mie îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Că te-am sărutat.

— Nu spune asta. Nu spune că îți pare rău că ai făcut asta.

Apoi Finny mă surprinde; râde şi scutură din cap.

— Niciodată nu ştiu cum să procedez ca să te fac fericită, nu?

— Mă faci mai fericită decât oricine pe lumea asta, îi zic, dar tot nu se uită la mine.

— Serios?

Dau afirmativ din cap.

— În fiecare zi, şoptesc.

Inima îmi bate cu putere, degetele mi se strâng, iar pumnii îmi tremură incontrolabil. Tăcem amândoi câteva momente. Aud o pasăre singuratică afară; pesemne mai e puțin până la răsărit. Mi-aş dori să-l văd mai bine. Tot nu se uită la mine.

— Şi dacă te-aş săruta acum? mă întreabă.

La început nu reuşesc să îi răspund; totul în mine a amuțit. Îmi impun să respir.

— Asta m-ar face foarte fericită.

Nu se întâmplă lin. Mai întâi, Finny se întoarce spre mine, după care ne îndreptăm de spate amândoi. Ne oprim câteva clipe şi trebuie să-mi impun să-mi ridic fața pentru el. Se apleacă spre mine încet, ca şi cum ar crede că urmează să-i zic să se oprească şi pune mâna pe ceafa mea. Când mă atinge, simt cum mi se relaxează tot corpul şi poate simte şi el acelaşi lucru, pentru că totul se întâmplă repede după asta. Finny mă trage spre el şi nasurile noastre se lovesc. Îmi întorc fața într-o parte şi îşi apasă buzele pe buzele mele.

E un sărut plin de căldură şi mă simt ca şi cum tot corpul mi-ar fi mângâiat cu o pană. Îmi pune mâna pe şold şi vreau să fac şi eu ceva cu mâinile. Pun o mână pe umărul lui şi cealaltă pe genunchi. Finny îşi afundă degetele în părul meu.

— Au, zic şi tresar, deşi nu vreau, deşi vreau să mă prefac că nu mă doare.
— Scuze, îmi zice.
Nasurile noastre încă se ating, dar nu ne mai sărutăm. Dă să-şi retragă mâna.
— Nu, nu te opri, îi zic şi îl trag uşor de umăr. Hai să ne întindem, adaug şi mă sprijin de pernele lui.
— O, Doamne, zice Finny când se aşază peste mine.
Mai întâi ne sărutăm pasional, încercând parcă să recuperăm timpul pierdut, dar apoi săruturile noastre devin lungi şi mai lente, ca şi cum ne-am provoca unul pe celălalt, să vedem cine rezistă mai mult. Îmi țin mâinile pe spatele lui, încercând să-l aduc cât mai aproape; mâinile lui sunt pe fața mea, mă țin nemişcată.
Nu ştiu cât ne sărutăm aşa; singurul lucru de care sunt conştientă, în afară de el, sunt sunetele pe care le scot din când în când; oftez şi gem încet, ca şi cum nu m-am mai sărutat cu nimeni până acum.
Niciodată nu am simțit asta.
Totul e aşa de natural.
Aşa de bine.
Finny.
Înțeleg în sfârşit ce mi-a lipsit în toți aceşti ani.
După câteva minute, îşi retrage mâna încet, foarte încet, şi o coboară pe umărul meu, apoi pe coaste. Îmi cuprinde cu delicatețe un sân.
Finny al meu.
Simt cum ochii mi se umezesc iar şi cum o lacrimă se rostogoleşte la coada ochiului, apoi încă una şi încă una şi îmi dau seama că e posibil să nu mai trăiesc un moment atât de perfect pentru tot restul vieții.
— Finny?
Se opreşte încet din sărutat, după care ridică imediat capul şi se uită la mine.

— Da? mă întreabă în şoaptă.
— Vreau..., îi zic şi îmi dau seama că nu ştiu cum s-o spun, aşa că tac.
— Vrei să mă opresc?
— Nu!
Gândul mă umple de teamă şi vorbesc repede.
— Din contră.
Se lasă un moment de linişte. Îmi țin respirația.
— Vrei să continui?
— Da.
Finny clipeşte iute de câteva ori şi începe să se bâlbâie.
— Nu... N-am...
— Nu-mi pasă, îi zic.
Şi chiar aşa e. Singurul lucru de care îmi pasă e să nu pierd momentul ăsta cu el.
— Autumn, zice, nu...
— Te rog, Finny.
Mă întind spre el şi-l sărut pe gât, sub ureche. Icneşte şi tresare.
— Te rog, Finny, îi şoptesc în timp ce îl sărut. Te rog. Te rog. Te rog.
Buzele noastre se regăsesc în cele din urmă. După un moment, îşi strecoară mâna pe sub tricoul meu, spre sutien. Încerc să-mi scot tricoul fără să-mi desprind buzele de ale lui până în momentul când e absolut necesar. Dacă ne oprim din sărutat, va trebui să vorbim despre ce facem. Mă ajută şi mă sărută, în timp ce eu îmi duc mâinile la spate şi-mi desfac sutienul.
Încerc să-i deschei blugii, dar nu reuşesc. Se opreşte o clipă din sărut şi-mi dă mâinile la o parte. Cred că o să mor până când îmi dau seama că şi-i desface singur.
Mereu e puțin jenant şi ciudat momentul când doi oameni aflați într-un pat îşi dau jos blugii. Dar asta nu înseamnă că nu poate să fie perfect şi minunat.

Finny se ridică şi-şi scoate tricoul. Îl văd în întregime şi, pentru prima dată, îmi e teamă. Se uită la mine.

— Doamne, Autumn! îmi zice.

Încerc să-mi scot chiloţii fără să arăt prea ridicol, dar probabil nu reuşesc. După ce îi împing mai jos de şolduri, el îi trage şi îi aruncă pe podea. Se uită iar la mine. Mă simt ca şi cum aş fi fost aruncată în aer şi, dacă nu mă agăţ de el la timp, o să cad. Ridic braţele spre el.

— Pot mai întâi să-ţi spun că te iubesc? mă întreabă.

Încep să cad încet-încet.

— Da, îi răspund.

Finny se apleacă iar peste mine. Cu o mână îmi depărtează picioarele şi pe cealaltă o ţine lângă capul meu.

— Te iubesc, îmi şopteşte.

Simt cum mă atinge acolo jos, mai întâi cu mâna, apoi cu altceva.

— O, Doamne, te iubesc.

Se împinge în mine uşor; e doar un avertisment. Îmi îngrop faţa în umărul lui.

— O, Doamne, Autumn!

Îmi muşc buza şi încerc să nu ţip. Mai întâi se mişcă uşor şi ştiu că asta e; simt că încearcă să fie blând. Doare, dar nu aşa cum credeam. Nu e o durere surdă, în tot corpul; ci una exactă şi bine localizată, ca şi cum ai fi sfâşiată. Aproape că pot s-o aud.

— E în regulă, Finny, îi zic, sunt bine.

Apoi geme pentru prima dată şi începe să se mişte mai repede. Închid ochii şi îmi lipesc obrazul de obrazul lui. Mă gândesc la momentele când stăteam în camera lui şi desenam forme, unul pe spatele celuilalt. Mă gândesc la serile când stăteam pe canapea şi ne uitam la televizor. Geme şi îl strâng mai tare în braţe. Mă gândesc la mâinile lui peste ale mele, atunci când ţineam volanul. La cum ne trimiteam semne cu lanterna, noaptea.

După scurtă vreme simt cum se încordează brusc. Geme iar şi se cutremură. Simt cum ochii mi se umplu iar de lacrimi. Finny expiră adânc şi începe să se mişte. Scâncesc doar când simt că iese din mine.

— Autumn? zice şi se uită la mine.

— Şi eu te iubesc. Am uitat să îți spun.

Lacrimile îmi curg pe obraji acum şi Finny începe să-mi sărute pleoapele şi fruntea.

— E în regulă. Nu plânge.

Cuvintele lui sunt grăbite şi se contopesc cu săruturile. Îmi sărută obrajii şi lacrimile.

— Nu plânge. E în regulă.

— Vrei să mă ții în brațe?

Se întoarce spre mine şi întinde o mână. Îmi şterg lacrimile şi mă aşez cu capul pe umărul lui. Îşi înfăşoară brațul în jurul meu şi mă trage mai aproape de el.

— Aşa?

— Da.

Până când respirațiile noastre revin la normal, niciunul dintre noi nu mai zice nimic. Văd cum lumina e deja mai puternică. Sunt mai multe păsări care cântă afară, un întreg cor.

— Nu pot să cred că s-a întâmplat asta, zice Finny.

Aproape că îmi vine să râd, dar n-o fac. Simt cum începe să mă cuprindă un sentiment ciudat.

— Ai vorbit serios când ai zis că mă iubeşti? îl întreb.

— Logic.

— N-ai spus asta doar pentru că asta trebuie să zică băieții?

Nu-mi răspunde şi simt un gol în stomac. Finny îmi dă drumul, se ridică şi se sprijină într-un cot. Mi se taie respirația.

— Haide, Autumn, zice şi scoate un sunet care nu e chiar râs. Ştiu că ştii că sunt îndrăgostit de tine dintotdeauna. Nu trebuie să te prefaci.

— Poftim?

Finny îşi dă ochii peste cap.

— E în regulă. Am ştiut mereu că ştii.

Mă ridic şi eu, trag cearşaful ca să mă acopăr şi mă uit la el. Ne încruntăm amândoi. Încerc să înțeleg ce zice.

— Cum adică dintotdeauna?

— Ştii tu. Dintotdeauna. De când aveam… cât? Unsprezece ani?

— Din clasa a cincea? Anul în care i-ai tras una lui Donnie Banks?

— Da, nu-ți aduci aminte ce a zis Donnie Banks?

— M-a făcut ciudată.

— A zis: „Iubita ta e o ciudată!” Şi ştia că nu vrei să fii iubita mea. Aşa că i-am dat una.

— Mă plăceai şi atunci?

Finny pare că în sfârşit înțelege ce îi spun. Se ridică în capul oaselor.

— Nu de-asta n-ai mai fost prietena mea în generală? Pentru că te-ai săturat ca eu să vreau mai mult?

— Nu. Habar n-aveam că asta voiai.

— Dar după ce te-am sărutat, ai ştiut.

— Nu. Nu ştiam de ce m-ai sărutat şi m-am speriat. Am crezut că voiai doar să vezi cum e.

Finny se uită iar la mine. Are gura deschisă puțin, se încruntă uşor.

— Dar n-are niciun sens. Dacă nu ştiai, atunci de ce m-ai părăsit?

Acum e rândul meu să-mi mut privirea.

— Era aşa de bine să nu mai fiu fata ciudată. Îmi plăcea să fiu populară. Şi pur şi simplu ne-am îndepărtat în anul ăla. Nu zic că nu e vina mea. Spun doar că n-a fost intenționat.

— Chiar nu ştiai?
— Nu. Chiar nu ştiam.
Finny se întinde iar pe pat, cu ochii în tavan.
— Şi în toți anii ăştia mi-a fost teamă că e evident că încă te... ştii tu.
— Încă mă ce?
— Încă te doream.
— Serios?
Nu-mi răspunde. Îşi ține privirea ațintită în tavan, cu o expresie la fel de confuză ca a mea.
— Şi cum rămâne cu Sylvie?
În vocea mea se simte o umbră de acuzație, dar nu mă pot abține. Finny mă ia prin surprindere şi râde cu amărăciune.
— Dintr-un singur motiv am început să-mi petrec timpul cu majoretele după antrenamentele de fotbal: eram sigur că sunteți încă prietene. Credeam că aşa o să am o şansă cu tine, că o să fiu suficient de cool pentru tine. Dar după aceea a venit prima zi de liceu şi nici măcar nu m-ai salutat în stația de autobuz. Şi am aflat nu doar că nu mai erai prietenă cu ele, ci că le şi urai. Şi tu ai început să petreci timpul cu Jamie, iar Alexis mă întreba de ce o duceam pe Sylvie de nas şi eu nici măcar nu ştiam despre ce vorbeşte...
Se opreşte brusc. Sunt prea şocată să mai zic ceva. Se uită în continuare la tavan. Începe să mi se facă frig fără brațele lui în jurul umerilor.
— Să nu crezi că nu mi-a păsat de Sylvie, nici vorbă, zice într-un târziu. Nu e aşa cum crezi. Şi avea nevoie să am grijă de ea atunci când tu n-ai mai avut. Am iubit-o, dar într-un mod diferit de cum te iubesc pe tine.
— O, Finny, şoptesc şi nu-mi mai găsesc cuvintele să adaug ceva.
După câteva clipe, se întoarce spre mine, dar nu mă priveşte.

— Ai spus... ai spus că şi tu mă iubeşti.

Roşeşte şi simt că s-ar putea să leşin.

— Da. Şi chiar te iubesc, reuşesc să şoptesc în cele din urmă.

— De când? şopteşte şi el.

— Nu ştiu. Poate dintotdeauna, dar n-am recunoscut-o până acum doi ani.

Îşi ridică privirea spre mine şi mă prăbuşesc şi eu pe pat. Mă ia din nou în braţe şi mă lipesc de el. Finny mă strânge atât de tare, încât aproape doare, după care simt cum i se relaxează tot corpul. Închid ochii şi oftez. E aşa de ciudat; senzaţia pielii lui lipite de pielea mea pe tot corpul e o revelaţie. Întind mâna şi încerc să-i găsesc inima. Pune o mână peste a mea şi-mi mângâie degetele cu degetul mare.

— Şi acum..., începe Finny, dar nu continuă.

— Ce?

— Tu şi cu mine?

— Phineas Smith, mă întrebi dacă vreau să fiu iubita ta?

Nu mă pot abţine să nu chicotesc.

— Ei bine, da, îmi răspunde şi se foieşte uşor. E ciudat?

— Doar pentru că mi se pare că suntem deja mult mai mult decât atât.

Se relaxează din nou.

— Da, ştiu. Dar deocamdată va trebui să ne mulţumim cu asta.

— Tot mai trebuie să te desparţi de Sylvie, zic încet.

— Ştiu. Şi asta o să fac. Mâine.

— Azi, adică.

Se uită pe fereastră.

— A, da, zice şi mă strânge iar în braţe. Cred că ar trebui să dormim puţin.

— Da, e o idee bună.

Închid ochii şi tăcem amândoi. Camera e nemişcată şi cufundată în tăcere şi afară soarele a răsărit pentru o zi toridă de august.

optezci şi doi

Mă trezesc de multe ori. Ne foim în pat şi ne schimbăm poziția; mă ia în brațe şi eu mă lipesc de el. Mă ține de mână, pe după gât, îmi atinge fața. Visez, mă trezesc, îl văd, dorm.

*

Telefonul lui Finny sună. El se încordează şi se ridică. Eu nu mă mişc şi pentru un moment sunt confuză, după care sar în picioare. Pare să fie deja după-amiază. Finny stă în mijlocul camerei, îşi ridică blugii şi caută prin buzunare. Îmi încrucişez mâinile la piept şi îl privesc. Îşi deschide telefonul, se uită la el, după care apasă pe un buton. Soneria amuțeşte. Cu pantalonii în mână, se întoarce şi se uită la mine. Îl fixez şi eu cu privirea.

— Bună, zice.

— Ea era?

— Contează? întreabă în timp ce pune telefonul pe noptieră.

— Da.

— Ea era.

Cobor privirea, spre păturile cu care sunt acoperită. Aud cum îşi lasă blugii jos şi cum scârțâie patul când se aşază.

— Vino aici.

Mă trage spre el şi mă ține în brațe, aşa cum m-a ținut şi azi-noapte.

Mă gândesc la Sylvie care se află în vreun aeroport, entuziasmată că o să-l vadă pe Finny în curând. Mă gândesc la cum am râs când Jamie mi-a spus că el şi Sasha şi-au dat seama că au sentimente unul pentru celălalt. Îmi dau seama cât de diferită e povestea din punctele lor de vedere.

— Te simți vinovat? îl întreb.

Nu-mi răspunde imediat.

— Da. Dar simt şi că am fost fidel unui lucru mai important.

Telefonul sună iar. De data asta e un mesaj.

— Ar trebui să vezi de la cine e, îi zic.

— Nu vreau.

— Ar putea fi mamele şi, dacă nu răspundem, o să creadă că am murit şi o să se întoarcă acasă mai devreme.

Se ridică şi se uită la telefon. Stă cu spatele la mine şi tastează un răspuns. Nu spune nimic când se întoarce spre mine. Se aşază pe o parte şi mă răsucesc cu fața la el.

— Tot ea era, zic.

— I-am spus că n-o să mă duc la aeroport când aterizează. O să mă duc s-o văd după ce ia cina cu părinții ei.

— Când?

— Mai avem câteva ore la dispoziție. Mai dormi.

— Nu sunt obosită.

— Nici eu, spune şi începe să mă mângâie pe păr.

Închid ochii, dar nu ațipesc. Îi simt atingerea uşoară pe cap şi tremur.

— Regreți ce s-a întâmplat? mă întreabă după o vreme.

Deschid ochii iar. Pare îngrijorat.

— Nu, îi zic, dar...

Cobor privirea şi nu mă uit la el.

— Mi-aş dori să fi fost prima dată şi pentru tine.

Se opreşte şi lasă mâna să-i cadă pe pat, între noi. Când vorbeşte, o face încet şi sacadat.

— Prima dată... eram amândoi atât de beți, încât niciunul dintre noi nu-şi mai aminteşte nimic. Şi după aceea mi-am dat seama – face o pauză şi se încruntă – că putea s-o facă doar când era beată. Şi, dacă era beată, nu mi se părea mie în regulă. Nu s-a întâmplat des şi nici n-a fost prea bine. Aşa că, din multe puncte de vedere, a fost şi pentru mine o premieră.

— Cum adică nu putea s-o facă dacă nu era beată?

Finny îşi mută privirea şi se bâlbâie.

— Cineva a rănit-o la un moment dat.

— Ah.

Câteva clipe, nu mai spunem nimic. Mă apropii de el şi îmi pun mâna peste a lui. Îşi întoarce palma în sus şi degetele ni se împletesc. Privirile noastre se întâlnesc din nou.

— Voiam ceva mai bun pentru tine, îmi spune Finny. De-asta te-am pus să-mi promiți că n-o s-o faci după ce beai. Dar, sincer, ideea că ai fi putut s-o faci cu oricine mă enerva. Mai ții minte cum mi-ai spus că voiai s-o faci prima dată după absolvire şi a doua zi stăteai pe trepte şi îl aşteptai pe Jamie?

— Da.

— Am venit aici şi am dat un pumn în perete. Nu mai făcusem asta până atunci. A durut.

— Ai crezut că...

— Da.

Se uită în continuare la mine, dar în privirea lui văd un amestec de emoții pe care nu le pot descifra.

— După ce am aflat că v-ați despărțit, mi-a fost greu să te văd suferind după el, când eu eram atât de fericit, încât îmi venea să te ridic în brațe şi să te învârt.

— Şi tu ai fost trist când Sylvie ți-a dat papucii, îi zic. Am fost atât de furioasă că te-a rănit, încât m-am gândit cum ar fi s-o împing în fața autobuzului şcolii.
— Am fost trist, recunoaşte Finny.
Nu mă pot abține să nu fiu geloasă.
— Dar a fost vina mea, continuă el. Le-am zis tuturor că nu-mi place când fac comentarii la adresa ta, aşa că Sylvie a devenit geloasă. M-a întrebat dacă am sentimente pentru tine, i-am zis s-o lase baltă şi am tot încercat să schimb subiectul. Şi-a dat seama.
— De ce te-ai împăcat cu ea? îl întreb, deşi nu sunt sigură că vreau să aflu răspunsul.
Face o pauză înainte să răspundă.
— Şi tu erai îndrăgostită de Jamie, nu?
— Da.
— Atunci de ce nu înțelegi? Voiam – am încercat s-o iubesc doar pe ea. Când ți-am spus luna trecută că o să mă despart de Sylvie, n-a fost pentru că am sperat că o să am vreo şansă cu tine. Puteam să te iubesc pe tine de la distanță, dar ar fi fost nedrept față de ea să fiu îndrăgostit de prietena mea cea mai bună.
Mă ridic şi trag pătura spre mine, cât să nu poată să-mi vadă trupul. Nu pot să mă uit la el. Tot ce a zis m-a făcut atât de tristă şi de fericită şi, mai presus de orice, mă simt înspăimântată.
— Autumn?
Aud cum scârțâie patul când se ridică, dar îmi las privirea în jos şi refuz să mă uit la el.
— Şi dacă o vezi şi îți dai seama că totul a fost o greşeală?
— N-o să se întâmple asta.
— S-ar putea.
— Ba nu.
— Dacă o iubeşti...

— Dar dacă am şansa să fiu cu tine... Doamne, Autumn, eşti idealul cu care le-am comparat pe toate celelalte fete. Eşti amuzantă, deşteaptă şi ciudată. Nu ştiu niciodată ce urmează să zici sau să faci. Iubesc asta. Pe tine. Te iubesc pe tine.

Ridic capul puțin. Se uită la mine cu o privire pe care nu am mai văzut-o până acum. Văd cum mă analizează.

— Şi eşti atât de frumoasă.

Îmi cobor iar privirea şi încerc să-mi ascund fața. Simt cum obrajii îmi iau foc. Finny râde.

— Uite ce e, *ştiu* că ştii deja asta.

— Dar e diferit când o spui tu.

Râde iar.

— În ce fel?

— Nu ştiu.

— Eşti aşa de frumoasă!

Îmi ridică bărbia cu mâna şi-mi întoarce fața spre a lui. Se uită în ochii mei.

— Noaptea trecută a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în viața mea şi niciodată nu m-aş gândi să zic că a fost o greşeală, dacă nu cumva ai spune tu asta.

— N-aş spune-o niciodată.

Finny îşi sprijină fruntea de a mea.

— Atunci totul o să fie bine. Suntem împreună acum. Nu?

— Bineînțeles.

Finny râde iar de mine. Mă dau în spate şi mă uit la el.

— N-am crezut niciodată că o să se întâmple asta. Şi acum tu spui „bineînțeles” ca şi cum ar fi cel mai firesc lucru din lume.

— Nu aşa pare?

Râde iar, de data asta mai încet, iar tonul îi e diferit.

— Cum am ajuns aici? mă întreabă.

Nu ştiu ce să-i răspund. Aşa că mă uit la el. Zâmbeşte şi mă trage din nou spre el, iar eu mă culcuşesc în brațele lui şi e cel mai firesc lucru din lume.

optzeci şi trei

Finny ar trebui să plece în câteva minute. E la duş, iar eu sunt în camera lui şi aştept îmbrăcată. Am făcut patul şi am încercat să acopăr pata de sânge şi acum stau în mijlocul patului, cu genunchii la piept. Afară s-a înnorat şi, deşi e încă devreme, pare aproape întuneric.

Aud cum se opreşte apa; îmi sprijin bărbia pe genunchi. Durează o veşnicie până când îl aud în hol. Intră în cameră îmbrăcat complet, uscându-şi părul cu un prosop. Se uită la mine.

— O să fie bine, zice.

— Nu poți să mai aştepți până mâine?

— Vreau să se termine mai repede. Vreau să fim doar noi.

Lasă prosopul pe podea. Ia o şapcă de baseball din dulap şi îşi acoperă părul ud după care o scoate şi îşi trece degetele prin păr. Se întoarce spre mine.

— Vii cu mine până afară?

Dau din cap şi îmi întinde mâna.

Merg cu el până la maşină, după care stăm câteva clipe şi ne uităm unul la celălalt.

— Îți promit, îmi zice, că o să mă întorc cât de repede pot. Dar s-ar putea să dureze.

— Nu pleca, te rog.

Pune mâinile pe umerii mei şi mă ia în brațe.

— Trebuie să fac asta. Ştii bine, Autumn.

Nu pot să-i răspund, pentru că ştiu că are dreptate. Îşi lipeşte obrazul de creştetul meu.

— Uite cum facem, îmi zice.

Are vocea relaxată şi blândă, ca şi cum am plănui cine ştie ce năzbâtie ca atunci când eram mici.

— După ce vin mamele acasă, te duci la culcare devreme şi, când mă întorc, mă strecor pe uşa din spate şi urc la tine. Şi apoi o să te țin în brațe toată noaptea.

Ridic privirea spre el.

— OK.

Zâmbeşte şi se apleacă să mă sărute. Mă sărută o dată, după care eu mă aplec pentru un al doilea sărut. Ne sărutăm vreme îndelungată. Mă sprijin de maşina lui şi Finny se lipeşte de mine. Amândoi respirăm cu dificultate. Dacă nu ne oprim, n-o să mai plece niciodată.

Se aude o portieră trântită. Ne ridicăm privirea, dar nu ne desprindem unul de altul. Le vedem pe mame pe alee, scot sticle de vin din portbagaj. Special nu se uită la noi.

— Crezi că au văzut? îl întreb.

— Sigur.

— O, Doamne!

— Cred că mama are o sticlă de şampanie pe care o ține special pentru ocazia asta, zice Finny.

— O, Doamne!

Finny se uită la mine şi zâmbeşte.

— O să mă întorc şi o să te ajut să le ții la distanță.

— OK.

De data asta mă abțin şi nu îi mai zic să nu plece. Zâmbetul îi dispare de pe față şi respiră adânc. Ezit, dar îmi las brațele pe lângă corp. Mă sărută rapid şi face un pas înapoi. Se întoarce să deschidă portiera şi fac şi eu un pas în spate. Se uită iar la mine şi, înainte să urce în maşină, zâmbeşte iar.

— După asta, totul o să fie aşa cum trebuie.

Se suie în maşină şi închide portiera.

Porneşte motorul fără să se mai uite la mine. Stau în curte şi privesc cum maşina se îndepărtează, până când dispare.

Începe să plouă.

optzeci şi patru

Târziu în noapte, aud paşi pe hol. Mă întorc şi mă uit la uşă. Se deschide uşor.

— Finny?

Linişte.

— O, Autumn! spune mama.

optzeci şi cinci

Pe 8 august, Phineas Smith a murit şi pot să-mi imaginez fiecare detaliu din noaptea aia. Pot să îi văd faţa şi degetele strânse pe volan. Îi aud respiraţia şi simt cum inima îi bate repede.

Ştiu la ce se gândea când a virat prea repede.

Ştiu de ce se certau înainte ca micuţa maşină roşie să derapeze.

Ştiu că faţa lui Sylvie era deja brăzdată de lacrimi când a zburat prin parbriz.

Ar fi nedrept să spun că Sylvie l-a omorât pe Phineas. Ea a fost instrumentul morţii lui, dar nu şi cauza. Dacă ar fi

fost cu mine, Finny ar fi încă în viață. Dacă ar fi fost cu mine, totul ar fi fost diferit. Dar a cui e vina că n-a fost?

Îl văd pe Finny în maşina roşie, perfect şi neatins. Ploaia cade prin gaura din parbriz, dar el n-o simte. Nu simte nimic. Nu se gândeşte la nimic. E în viață.

Rămâi, îi şoptesc. *Rămâi în maşină. Rămâi în momentul ăsta. Rămâi cu mine.*

Dar bineînțeles că nu face asta.

Brusc, ca şi cum ar fi fost lovit, îşi revine în simțiri. Simte pielea caldă a scaunului prin blugi şi strânge volanul atât de tare, încât degetele i se albesc. Vede cioburile strălucind în jurul lui şi gaura din față. Şi prin gaura unde obişnuia să fie parbrizul, o vede pe ea. Prin întuneric şi prin ploaie o vede pe Sylvie întinsă pe jos, nemişcată, tăcută.

Rămâi, îi şoptesc.

La fel de brusc, îşi ia mâinile de pe volan şi îşi desface centura care i-a salvat viața, deschide uşa şi aleargă spre ea.

Văd balta de apă de lângă capul ei, deşi el n-o vede. Văd cablul de electricitate pe care furtuna l-a rupt şi l-a trântit în apă. Finny nu-l vede; o vede doar pe ea, vede doar ce crede că e destinația lui.

Sylvie zace de partea cealaltă a bălții, teafără, nemişcată, aşa cum e mai bine pentru ea.

Îngenunchează în dreptul ei. Îi rosteşte numele. Ea nu se mişcă. El e cuprins de o frică şi de o panică la fel de mari ca ale mele când privesc momentul ăsta. Ca să se liniştească, pune mâna jos, lângă capul ei.

Moartea îl loveşte mai repede decât pot descrie şi mai repede decât vreau să-mi imaginez.

optzeci şi şase

E sfârşitul lunii septembrie. Fără să vorbim despre asta, am ştiut cu toții că nu o să mai merg la facultate anul ăsta. Stau în camera mea aproape toată ziua şi le spun mamelor că citesc. Mătuşa Angelina doarme la noi în fiecare noapte, dar deja mama nu mai trebuie să se roage de ea să mănânce. Tata mă scoate în oraş la prânz o dată pe săptămână; crede că-mi distrage atenția atunci când vorbeşte despre cum o să mă ia cu el în următoarea excursie în străinătate.

A trebuit să mă duc să-l văd iar pe doctorul Singh. Mi-a pus o groază de întrebări şi i-am spus o groază de minciuni. Mi-a mărit doza şi m-a lăsat să plec.

Nu mi-am mai luat pastilele de o lună.

Azi e mijlocul perioadei dintre zilele noastre şi frunzele au început să-şi schimbe culoarea. Stau întinsă pe pat şi mă uit spre fereastra lui Finny. Luna asta e atât de călduroasă şi de uscată, încât unele frunze şi-au schimbat deja culoarea şi au murit şi, pe fundalul ăsta, începutul toamnei are mai degrabă culoarea unui bronz tern decât a aurului. Văd unii trandafiri înflorind în continuare în grădina mamei. Maro pe la margini, dar puternic colorați în rest, se deschid cu petalele în jos, apropiindu-se de moarte din momentul în care viața lor începe.

Li s-a dus vremea şi îmi dau seama că şi mie la fel.

La urma urmei, decizia mea depinde de un singur lucru: cred că Finny m-ar ierta. Nu ar fi ce şi-ar fi dorit pentru mine, dar m-ar ierta. Şi dacă încerc în continuare să supraviețuiesc fără el, sunt tot felul de drumuri pe care aş putea s-o iau, despre care şi el ar crede că sunt chiar mai rele.

Orele trec şi seara ia locul după-amiezii, noaptea ia locul serii. Aştept până când nu le mai aud pe mame vorbind înainte de culcare. Păşesc pe scări cu atenție, încercând să evit toate zonele unde podeaua scârțâie. Pun un bilet pe masa din bucătărie. Mi-a luat mai mult decât mă aşteptam să îl scriu. A trebuit în final să accept că nu voi putea spune toate lucrurile pe care le voiam. Mă duc până la sertarul în care mama ține cuțitele şi ăsta e singurul moment când mă opresc o secundă, însă doar ca să mă gândesc dacă ar fi bine să iau cel mai mare cuțit, din moment ce asta mi-am imaginat, sau dacă nu cumva ar fi mai practic să-l aleg pe cel mai eficient. Dar, dacă sunt prinsă cu biletul ăsta, va trebui să spun multe minciuni zile întregi, poate chiar săptămâni, până când mă vor lăsa singură suficient de mult ca să încerc din nou, aşa că decid că, dacă sunt suficient de hotărâtă, nici nu contează ce cuțit aleg, deci îl iau pe cel mare.

Când mă strecor afară pe uşa din spate, mă uit pentru o clipă la curțile în care ne jucam împreună, la copacul în care nu am construit niciodată o căsuță. Dar încep să merg repede şi trec în fugă pe lângă locul unde m-a sărutat prima dată.

Mătuşa Angelina îşi pierde mereu lucrurile, aşa că ține o cheie în plus sub ghiveciul gol de lângă intrarea din față. După ce descui uşa, pun cheia la loc, ca să nu-şi dea seama că am folosit-o şi să nu se învinuiască. Măcar atât pot să fac; oricum e nedrept față de ea. Dar tentația de a fi aproape de el pentru ultima dată e prea mare ca să-i pot rezista.

Casa e cufundată în tăcere, pustie, plină doar de umbre. Scările scârțâie sub apăsarea paşilor mei, dar nu e nimeni să mă audă, aşa că mă bucur de sunet, îmi aduc aminte cum alergam sus împreună.

Uşa de la camera lui Finny e închisă. Ştiam că aşa o să fie. Nimeni nu a mai intrat acolo de când noi doi am ieşit ținându-ne de mână.

Lipesc pe uşă, cu scotch transparent, biletul pe care l-am scris.

Vă rog, nu încercați să dărâmați uşa. E prea târziu să mai faceți ceva. Chemați poliția şi lăsați-i pe ei să se ocupe de asta.

Intru în camera lui şi închid uşa în urma mea.

optzeci şi şapte

În cărți, oamenii se trezesc mereu la spital şi nu-şi mai aduc aminte cum au ajuns acolo, după care uşor-uşor încep să-şi amintească.

Eu am deschis ochii şi am zis:

— O, rahat!

*

Stau turceşte în mijlocul patului, într-o cămaşă de noapte albastră, care mă înțeapă. Pătura de la spital e deprimant de scurtă şi de subțire, seamănă mai degrabă cu un prosop de plajă. Am o perfuzie într-o mână şi venele îmi sunt aşa de atent bandajate, încât mă face să mă gândesc la persoana care s-a ocupat de asta. Îmi studiez bandajele când asistenta îmi ia tensiunea şi mă întreabă dacă ştiu ce zi e.

— Îți aduci aminte de ce eşti aici, scumpo? mă întreabă.

Nu-mi place vocea ei.

— Autumn?

— Îmi amintesc.

Îmi amintesc mai multe decât aş vrea, din moment ce am de gând s-o mai fac o dată.

Îmi mai pune câteva întrebări. Mormăi nişte răspunsuri. N-ar trebui s-o întreb cine m-a bandajat, ar fi ciudat şi trebuie să ies de acolo cât se poate de repede. Finny m-ar ierta. Nu, Finny chiar o să mă ierte când o să-i explic totul. Ating bandajul cu un deget.

— Şi când ți-a venit ultima dată ciclul, scumpo?

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, totul în mine amuțeşte.

— Când ți-a venit ciclul ultima dată, Autumn?

Mă uit la ea pentru prima dată. E mai tânără decât mă aşteptam.

— Nu-mi aduc aminte, îi zic şi ea se încruntă.

optzeci şi opt

Finny n-ar fi de acord să mai încerc o dată, dacă sunt însărcinată. Aş putea să mă cert cu el ore în şir, ar fi de neclintit. Finny nu suporta să lase râmele să moară pe trotuar; n-aş putea niciodată să-l conving că aşa e cel mai bine.

Îi văd expresia feței. Se încruntă. Încerc să-i explic, dar ridică din sprâncene.

Oamenii fac lucruri de genul ăsta. Mătuşa Angelina a făcut asta.

Am putea locui cu mamele la început; s-ar bucura să aibă grijă de noi. Aş putea să devin chelneriță şi să strâng bani pentru facultate, măcar pentru câte un curs pe rând. Aş

putea scrie noaptea, poate nu chiar în fiecare noapte, dar tot ar fi ceva.

Doar pentru că ceva pare imposibil, asta nu înseamnă că nu trebuie să încerci.

Şi, bineînțeles, n-ar fi ca şi cum s-ar fi întors la mine. Nu chiar. Dar ar fi mai bine decât nimic. Îmi aduc aminte de momentul în care a ținut în brațe bebeluşul lui Angie, la spital, modul în care s-a uitat fascinat la fețişoara lui.

Şi Finny zâmbeşte larg, pentru că ştie că a câştigat.

optzeci şi nouă

— Astea sunt regulile spitalului, scumpo, îmi zice asistenta.

Clipesc nedumerită.

— Ce anume?

— Testul.

— Ah, OK.

— O să ies din cameră un minut. Salonul e încuiat. O să fii cuminte şi o să mă aştepți aici?

— Da, îi zic, o să aştept.

Mă lasă singură. Îmi strâng mâinile în jurul abdomenului şi apăs pe încheieturi până mă dor. Închid ochii. O să aştept. O să fie bine.

Şi, pentru prima dată în ultimii ani, simt că totul va fi aşa cum a fost dintotdeauna menit să fie.

Mulțumiri

Soțului meu, Robert, care m-a ținut de mână şi la propriu, şi la figurat, în timp ce am încercat să-mi îndeplinesc visul. Iubitule, am reuşit.

Părinților mei, Gary şi Susan Nowlin, care m-au învățat să mă iubesc şi să iubesc cărțile. Mamă, mulțumesc că mi-ai dăruit pasiunea pentru frumos, în toate formele lui. Tată, mulțumesc că ai fost opusul tatălui lui Autumn.

Surorii mele mai mari, Elizabeth Nowlin, care e foarte tare. Mulțumesc că m-ai învățat să fiu mai puternică.

Socrilor mei, Jay şi Tina Rosener, două dintre cele mai iubitoare şi mai generoase persoane pe care le-am întâlnit vreodată. N-aş fi putut face asta fără sprijinul vostru.

Agentei mele, Ali McDonald, care mi-a împlinit visul. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Şi Îți mulțumesc Ție, Doamne, pentru toate aceste lucruri şi pentru toate binecuvântările pe care mi le-ai dăruit.